

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

AP. 929

Ο ΤΑΝ γνωρίστηκαν, εκείνη ήταν δεκαεπτάχρονη, εκείνος δεκαεφτά. Παιδιά του σχολείου και οι δύο τους. «Ήταν πεντάμορφη». Πεντάμορφη πάντα φαίνεται στα μάτια του έφηβου ή πρώτης αγάπης. Πεντάμορφη, πρόωρα ανεπτυγμένη με κατάξανθα μαλλιά. Την αγάπησε και τον αγάπησε. Ο μεγάλος έρωτας. Ο γάμος αντικειμενικός σκοπός τους. Εύπορος και των δυο οι οικογένειες. Κανένα εμπόδιο στον δρόμον. Δεν έμενε παρά να τελειώσουν οι σπουδές τους. Κύλησαν τέσσερα χρόνια ευδαιμονίας. Τον τέταρτο όμως χρόνο, όταν το αγόρι ήταν πιά στο δεύτερο έτος των σπουδών του στο Πολυτεχνείο, η κοπέλλα άρχισε να κάνει νερά. Διαφορετική στη συμπεριφορά, ψυχρή, αδιάφορη, άθυμη.

Μήπως κανείς άλλος στον δρόμον; Δεν το διαπίστωσε από τις έρευνες του. Κανείς άλλος. Απλά, έπαυσε να τον αγαπά. Τού το είπε καθαρά και τίμια.

— Δε σ' αγαπώ.
— Και όμως μ' αγαπούσες...
— Σ' αγαπούσα χτές, δε σ' αγαπώ σήμερα.

Και αρχίζουν τα «γιατί». Γιατί δεν τον αγαπά; Είναι στις συνήθειες των γυναικών και των αντρών να ρωτούν το γιατί. Μήπως μπορεί κανείς ν' απαντήσει; Ξέρουμε ότι αγαπούμε, ή ότι δεν αγαπούμε. Το γιατί όμως μας συμβαίνει το ένα και το άλλο, κανένας δε μπορεί να το ξέρει. Κάποτε αγαπούμε ενώ η λογική μας υπαγορεύει το αντίθετο. Άλλοτε πάλι δεν αγαπούμε όταν στην αγάπη μας ώθη το καθήκον ή το συμφέρον. Έν τούτοις, επιμένουμε πάντα στο γιατί.

Και—τί περίεργο!— η απάντηση

—Σ' αγαπούσα χτές, δε σ' αγαπώ σήμερα.

Μή ρωτάς

μας αυτή είναι μονόπλευρη. Ρωτάτε δηλαδή, γιατί δε σας αγαπούν. Ρωτήσατε άραγε ποτέ και το γιατί σας αγαπούν; Πολιορκείτε μια κοπέλλα. Όχι, είναι ή σταθερή απάντησή της. Απορείτε για την άρνηση της και ρωτάτε.

—Μά γιατί;
Το βρίσκετε περίεργο... Νά τη θέλετε και να μη σας θέλη! Άνεξήγητο για τον εγωισμό σας. Συμβαίνει όμως το κορίτσι να υποχωρήσει. Και τότε, κανένας δε σκέπτεται να ρωτήσει το γιατί. Τί μου βρίσκετε; Γιατί μ' αγαπάς; Γιατί μ' ακολουθείς σε αδέσποτους και επικίνδυνους δρόμους;

Τίποτ' απ' αυτά δε θέλησε να πληροφορηθώ ο νέος κατά τη διάρκεια του συνδέσμου των. Τώρα που ο συνδέσμος διακόπηκε, το ερωτηματικό των κατακλύζουν. Τί της ήρθε; Άφου δεν υπάρχει άλλος, γιατί εγκαταλείπει αυτόν; Νά, απάντησε στις όποιες δεν έχει πρόχειρη την απάντησή το κορίτσι. Ούτε ή ίδια ξέρει. Φεύγει γιατί ή παραμονή κοντά του έπαυσε να την ενδιαφέρει. Φεύγει με αξιοπρέπεια, με σοβαρότητα, με αδιαφορία για τα γραπτά μνημεία του κοινού παρελθόντος τους. Ούτε τις επιστολές, ούτε τις φωτογραφίες της ζητεί πίσω. Άς τις κρατήσει, αν τον ευχαριστεί.

Ο νεαρός όμως σπουδαστής δεν έκτιμά την ευθύτητα του κοριτσιού απέναντί του, αλλά ψάχνει να βρει τις αφορμές που προκαλέσαν τη διάλυσή.

Ύστερα δε από την ανάπτυξη τις προσωπικής του αυτής περιπτώσεως, γενικεύει το θέμα και κατά ένα τρόπο κάνει κριτική της σελίδας αυτής, στην οποία καταλογίζει άνιση μεταχείριση των δυο φύλων. Με ευπρέπεια έκθετε ο επιστολογράφος τις σκέψεις του. Άλλά η κριτική είναι πάντα κριτική και οφείλουμε να την παρακολουθήσουμε. Βρίσκει ότι συνηγορώντας συστηματικά για τις γυναίκες, αδικούμε τους άντρες. Παράπλευροι της μίας παρατάξεως, σά να βρισκόμαστε σε αντιδικία με την άλλη.

Δεν έχουν λοιπόν και οι γυναίκες τα αδύνατα σημεία τους; Έχουν τις αμαρτίες, τις απειρίες, τις προστυχίες, τις χυδαιότητες; Δεν έχουν τις αστάθειες τους;

Όριστε, αυτός ο ίδιος. Δεν την εγκατέλειψε τον εγκατέλειψε. Απιστούν και οι γυναίκες, παρασπονδούν κι αυτές, απιστούν. Δε στρεφόμεστε όμως εναντίον τους, με δση επιμονή υπογραμμίζουμε τις ανδρικές παρεκτροπές.

Λέει περίπου το καθηγητήριό και αναγνωρίζουμε, ότι ως ένα σημείο έχει δίκαιο. Εύνοϊκότερο, πράγματι, όταν πρόκειται να κριθεί ή γυναίκα—ή ελληνίδα γυναίκα. Δεν είναι δά τυχαία ή εύνοια. Αν άσκούσαμε το επάγγελμά μας σε χώρα όπου ουσία

στική είναι ή ισότητα των δυο φύλων, διαφορετικά θα χρησιμοποιούσαμε μετρητές. Ίδιοι οι μετρητές για τους άντρες και για τις γυναίκες. Σ' έμας όμως εδώ ή ισότητα διανύει ακόμη την περίοδο των τύπων. Κι' αυτό, μόλις τώρα τελειώνει.

Δεν είναι πιά εγκλειστή του γυναικωνίτη ή ελληνίδα. Έλευθερη σχετικά στις κινήσεις της. Έλευθερη να σπουδάσει. Νά έργασθ, να πάρη μέρος στα κοινά, να επιδοθ ή στην επιστήμη.

Έχουμε γυναίκες στη Βουλή, γυναίκα υπουργό, γυναίκα δήμαρχο. Ραγδαία εξελίξι μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα. Όσα έγραψαμε για την ανάπτυξη της ελληνίδας εδώ και δεκαπέντε χρόνια φαίνονται ξεπερασμένα σήμερα. Όσα θεωρούσαμε ως ανέφικτα, έγιναν πραγματικότητα.

Όση όμως κι' αν είναι ή μεταβολή, απέχουμε ακόμη από την ουσία. Έργο της νομοθεσίας και της ανάγκης είναι για την ώρα ή ισότητα. Εκλέγονται και εκλέγονται οι ελληνίδες, γιατί αυτό ορίζει ο νόμος. Έργάζονται οι γυναίκες μας, γιατί είναι ανάγκη να εργαστούν. Χρειάζεται και ή δική τους συμβολή για την συντήρησή της μικροαστικής και της εργατικής οικογένειας.

Απέχουμε όμως από την ουσία. Όταν δε λέμε ουσία, εννοούμε τη συνείδηση της ισότητας. Να νοιώσουν μέσα τους οι άντρες, ότι ίσα μ' αυτούς δικαιώματα και υποχρεώσεις έχουν οι γυναίκες. Να νοιώσουν το ίδιο και οι γυναίκες. Δεν τ νοιώσαμε έμελε. Ούτ' εκείνες τόχουν νοιώσει. Και ή πιο ζωηρή φεμινίστρια στα βάθος κατέχεται από κάποιο σύμπλεγμα κατωτερότητας.

Άργεί ή ελληνίδα να αισθανθ ή σαν τη γυναίκα της Σουηδίας. Άλλά και ο Έλληνας άργεί να τη δ ή σά Σουηδός. Μέσα του τη βλέπει σαν ένα πλάσμα κατά μερικά σκαλιά πιά κάτω απ' αυτόν. Δεν έχουν καμιά σημασία οι εξωτερικές εκδηλώσεις. Επιφανειακές οι τιμές που της αποδίδουμε. Έρχεται κάθε τόσο ή στιγμή που δείχνουμε ότι δεν την τοποθετούμε στο ίδιο επίπεδο με το δικό μας.

Αν θεωρούσαμε ίσα τ' αγόρια με τα κορίτσια, δεν θάσφαζε ο χωρικός πατέρας μόνο της κόρη, που ακολουθώντας τη φωνή της καρδιάς της αφήνεται στον έρωτα πριν σιμάνη ή ώρα του γάμου. Θάσφαζε και το γυιό του που κάνει το ίδιο. Ο,τι όμως στο γυιό θεωρείται ανδρισμός και λεβεντιά, στην κόρη θεωρείται ατίμια.

Σφάζει ή αδελφή τον αδελφό για λόγους τιμής. Ουδέποτε ή αδελφή τον αδελφό για τους ίδιους λόγους.

Άς έρθουμε όμως και στις πόλεις μας, όπου δεν είναι τόσο εύκινητο το μαχαίρι. Και στις πόλεις όμως, δε σιγματίζουν τον άντρα όσο σιγματίζουν τη γυναίκα. Τίποτα πιά φυσικό για ένα νέο να ζ ή την ερωτική ζωή του. Ίσως μάλιστα να θεωρηται και επιβεδλημένο. Άν δεν τη ξέρη, τον παρεξηγούν τον χλευάζουν, του καταλογίζουν υπότασι. Διαφορετική έντελώς ή κατάσταση για τη νέα. Δεν την λιθοβολούν, βέβαια, όπως άλλοτε. Άλλά και δεν είναι συστατικό που διευκολύνει το γάμο, ή προγαμία ή ερωτική της δράσι. Ύστερα δε από το γάμο ή άταξία της συζύγου θεωρείται αμάρτημα άσυγχώρητο.

Τί άλλο μαρτυρούν, αυτά τα φαινόμενα παρά τη μεγάλη ανισότητα που χωρίζει τα δυο φύλα; Το συμπέρασμά μας δεν είναι ότι, για να εξισωθούμε, πρέπει να πάρουν το δρόμο των αντρών και οι γυναίκες. Θα μπορούσε να γίνη το αντίθετο. Όσα θεωρούνται στίγμα για τις γυναίκες, να θεωρούνται και για τους άντρες στίγμα. Άλλά σήμερα δεν πρόκειται γι' αυτό. Έκείνο που θέλουμε να υποστηρίξουμε είναι τουτό: Ότι διανύουμε την περίοδο της εξωτερικής ισότητας. Κάτι είναι κι' αυτή. Πολύ περισσότερο από τουτό. Όχι όμως το πάν. Η διαπίστωσι του καθεστώτος αυτού δημιουργεί άρισμένες υποχρεώσεις απέναντί του γυναικείου κόσμου. Πρώτη υποχρέωσι να κίνουμε κατά μερικές μοίρες προς τη δική του πλευρά, όταν τύχη να βρεθ ή σε αντιδικία με το δικό μας κόσμο. Ύπάρχει μιά αδυναμία στη γυναίκα. Ίσως γι' αυτό να λέγεται και «ασθενές» φύλο. Δεν πρόκειται για φυσική αδυναμία. Πρόκειται για την αδυναμία που προκύπτει από την τοποθέτησή της γυναίκας στην ελληνική κοινωνία.

Ύστερ' απ' όλα αυτά ίσως οι άντρες αναγνώστες εξηγήσουν πώς συμβαίνει, μεταβιβώντας από τη σελίδα αυτή τις ποικίλες εκδηλώσεις της ελληνικής ζωής, να φανώμαστε πιά ευνόϊκοι απέναντι εκείνων που δεν ταξιδεύουν στην ίδια μ' έμας θέσι.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

—Τα λόγια σας με συγκινούν βαθύτατα πάτερ μου! Και ξέχασα και το μαντήλι μου.

—Αν δεν μου πής ποιά σου μαύρισε το μάτι, θα σου μαυρίσω ενώ και το άλλο!

—Αν δεν σ'σ πειράξη, πληρώνετε προκαταβολικώς, μαμά;

Σ'ΕΝΑ απ' τα ζαχαροπλαστεία της πόλεως, άργα τη νύχτα, καταπλέει ένα ζευγος ηλικιωμένων. Ο κύριος φωνάζει το γκαρσόν και ρωτά:

—Τί παγωτά έχετε;
Το γκαρσόνι απανθίμει τα παγωτά, ανάμεσα στα όποια αναφέρει κι' ένα με τον τίτλο «οπέσιαλ».

—Τί είναι αυτό το «οπέσιαλ»; ρωτά ο πελάτης.
—Είναι οπέσιαλιτέ δικό μας, άπαντά το γκαρσόνι.
—Και από τί αποτελείται;
Το γκαρσόνι εξηγεί το μίγμα.

—Φραϊά. Φέρε μας δυο οπέσιαλ, λέει ο πελάτης.

Τα παγωτά έρχονται, ο κύριος και ή κυρία τα τρώνε, στραβομαστούνιάζουν κι' ύστερα ο κύριος ζητά το λογαριασμό.

—Είκοσι δραχμές, λέει το γκαρσόνι.

—Είκοσι δραχμές δυο παγωτά; άπορεί ο άνθρωπος.
—Μά είναι «οπέσιαλ», κύριε, λέει το γκαρσόνι.
Και ο πελάτης βγάζει τον όριομό του «οπέσιαλ»:

—Δηλαδή «οπέσιαλ» καλείται το παγωτό... που καίει!

Η σκηνή στο Καλαμάκι. Ο φιλοπρόνος με την μάσκα και το φαρντούφεκο, ο κολυμπητής όρμα στη θάλασσα και καταδύεται με το ύψος υποδουλιού κυνηγού που θά ρημάξη το γένος των ψαριών. Κύκλος περιέργων μαζεύεται στην παραλία και παρακολουθεί τις καταδύσεις, τις αναδύσεις, τις εξορμήσεις και τις καταβυθισίες του ψαροκυνηγού, που ύστερα από καμποση ώρα ζαναδωνίει στη στερηνα και προβαίνει σε δηλώσεις:

—Δεν έχει ψάρι εδώ!

Κι' ένας πιτσιρίκος:

—Αμ' εδώ προσπαθείς να βρής ψάρι; Να σου πω ενώ που έχει;

—Πού; ρωτά ο ψαροκυνηγός.

—Στην... κεντρική αγορά!

Όλοι ξεσπούν σε γέλια. Μαζί κι' ο νοικοκύρης... των αρμάτων!

ΠΟΛΥΣ θόρυβος έγινε πάλι στις εφημερίδες για τη «βασιλική κρουαζιέρα» — τους 110 γαλαξοδαιμούς, που φιλοξενήθηκαν στην Κέρκυρα με έξοδα του εφοπλιστού κ. Νιάρχου.

Πρίγκιπες, πριγκήπισσες, κόμητες, μαρκήσιοι, δούκες και δούκισσες άπασχολήσαν τις στήλες των εφημερίδων, όπου αναγράφαν λεπτομερώς πόσοι άστακοί και πόσες συναγρίδες κατηνάλωθσαν από τα πριγκιπικά στομάχια.

Με την περυσινή κρουαζιέρα της Μάζουελ Άντερσον είχαν καταναλώθ 150 άστακοί σε λίγες μέρες και με τη φετινή — όπως τουλάχιστο γράφανε στον καθημερινό τύπο — 120 σε λίγες μέρες.

Εποχές

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗΡΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΡΑΦΕΙΑ ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4 (ΠΛΑΤ. ΚΛΑΥΘΜΟΝΟΣ) ΤΗΛ. 36-781 (11Μ) ΑΡΧ. 6

Και είπε κάποιος σχολιαστής:

—Έκλαψε, δηλαδή, και πάλι ή άστακομάνα το παιδί και το άστακοπαίδι την άστακομάνα!

Με άλλα λόγια, δηλαδή, αν συνεχισθούν αυτές οι πριγκιπικές κρουαζιέρες δε θα μείνι στη Κέρκυρα άστακος ούτε για δείγμα!

Φοιτητής, που δεν διακρίνεται για την εξαιρετική του ευφυία, είχε να δώσ ή ένα μάθημα στο Πανεπιστήμιο. Άμελέτητος, όμως, όπως ήταν, σκέφθηκε ένα κόλπο. Πήρε στο τηλεφώνον τον καθηγητή του και με ύψος σοβαρό του είπε:

—Ο καθηγητής κ. Τάδε;

—Μάλιστα. Ποιος τηλεφωνεί, παρακαλώ;

—Κύρ-Νικό! Κύρ-Νικό!...

Ο κύρ-Νίκος την βλέπει και κουνά το χέρι, αλλά το όχημα συνεχίζει τη πορεία του κι' ή γυναίκοιλα αναστατώνεται και φωνάζει έζαλλη!

—Έεεε, σταθίτε! Σταθίτε! Πού με πάτε! Σταθίτε να δώ τον κύρ-Νικό!

Οι επιβάτες γελούν, ο εισαγωγικός άδισφορεί και ο οδηγός συνεχίζει τον δρόμο του προς μεγάλη αγανάκτηση της γυναίκουλας, που ούρεται:

—Μωρέ στάσου! Πού πας χριστιανέ μου; Στάσου να δώ τον κύρ-Νικό!

Κι' επί τέλους ο οδηγός, φτάνοντας στην στάσι σταμάτα και στρέφεται στη γυναίκοιλα:

—Κυρά μου, για γαϊδουριά περάσες το όχημα, να σταματάς όπου θέλεις;

—Άλλά ή επαρκήτως δε χαρίζε κάστανά κι' ενώ κατεβαίνει, όμοια τη κουβέντα της:

Ευδύμα ένσταξανανέ

—Εδώ ό... υπουργός της Παιδείας. Άκούστε, κ. καθηγητά μου, έχω έναν άνεψιό, όνοματι Δείνα, που πρόκειται σήμερα να δώσ ή μάθημα σε ένα μάθημα σας.

—Αν έχετε την καλωσύνη δείξτε λιγάκι ένδιαφέρον.

—Ευχαριστώ κ. υπουργέ, είπα ο καθηγητής.

—Δεν έχει ψάρι εδώ! Κι' ένας πιτσιρίκος:

—Αμ' εδώ προσπαθείς να βρής ψάρι; Να σου πω ενώ που έχει;

—Πού; ρωτά ο ψαροκυνηγός.

—Στην... κεντρική αγορά!

Όλοι ξεσπούν σε γέλια. Μαζί κι' ο νοικοκύρης... των αρμάτων!

ΠΟΛΥΣ θόρυβος έγινε πάλι στις εφημερίδες για τη «βασιλική κρουαζιέρα» — τους 110 γαλαξοδαιμούς, που φιλοξενήθηκαν στην Κέρκυρα με έξοδα του εφοπλιστού κ. Νιάρχου.

Πρίγκιπες, πριγκήπισσες, κόμητες, μαρκήσιοι, δούκες και δούκισσες άπασχολήσαν τις στήλες των εφημερίδων, όπου αναγράφαν λεπτομερώς πόσοι άστακοί και πόσες συναγρίδες κατηνάλωθσαν από τα πριγκιπικά στομάχια.

Με την περυσινή κρουαζιέρα της Μάζουελ Άντερσον είχαν καταναλώθ 150 άστακοί σε λίγες μέρες και με τη φετινή — όπως τουλάχιστο γράφανε στον καθημερινό τύπο — 120 σε λίγες μέρες.

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Στον τόπο μας που γίνονται τα πάντα έν σοφία, οι φόροι έπεκτείνονται και στα πτηνοτροφεία.

διότι των χυλαίνοντα προϋπολογισμών οφείλουμε να φτάσουμε στον ίσοσκελισμόν!

Για ναύρουν οι φωστήρες μας—τουτέστιν—κι' άλλους πόρους, (λούς πόρους, κόκκο, (ρους,

Κι' επί τώ γεγονότι, εκατοντάδες Έλληνες, αφοδώς άναστατώνονται, ένών οι ψυχραιμότεροι διαπιστώνουν ότι τα έσοδα της χώρας μας στον... κόκκορα φορτώ (νονται!

Γ. Θ—ς

—Ναί. Δίπλωμα βλακειάς! Και ό εύφυς φοιτητής ε-

μείνει... σέκος!

ΣΤΟ τρόλλεϋ της γραμμής Πατισίων — Άυπελοκήπων βρίσκειται μια γυναίκοιλα — πρόσφατος έπαρ- χιώτισσα — που καθώς το όχημα περνά πλάι απ' του Γαμβέττα, βλέπει κάποιον γνωστό της και βάζει φωνή απ' το παράθυρο:

—Κύρ-Νικό! Κύρ-Νικό!...

Ο κύρ-Νίκος την βλέπει και κουνά το χέρι, αλλά το όχημα συνεχίζει τη πορεία του κι' ή γυναίκοιλα αναστατώνεται και φωνάζει έζαλλη!

—Έεεε, σταθίτε! Σταθίτε! Πού με πάτε! Σταθίτε να δώ τον κύρ-Νικό!

Οι επιβάτες γελούν, ο εισαγωγικός άδισφορεί και ο οδηγός συνεχίζει τον δρόμο του προς μεγάλη αγανάκτηση της γυναίκουλας, που ούρεται:

—Μωρέ στάσου! Πού πας χριστιανέ μου; Στάσου να δώ τον κύρ-Νικό!

Κι' επί τέλους ο οδηγός, φτάνοντας στην στάσι σταμάτα και στρέφεται στη γυναίκοιλα:

—Κυρά μου, για γαϊδουριά περάσες το όχημα, να σταματάς όπου θέλεις;

—Άλλά ή επαρκήτως δε χαρίζε κάστανά κι' ενώ κατεβαίνει, όμοια τη κουβέντα της:

Ευδύμα ένσταξανανέ

—Εδώ ό... υπουργός της Παιδείας. Άκούστε, κ. καθηγητά μου, έχω έναν άνεψιό, όνοματι Δείνα, που πρόκειται σήμερα να δώσ ή μάθημα σε ένα μάθημα σας.

—Αν έχετε την καλωσύνη δείξτε λιγάκι ένδιαφέρον.

—Ευχαριστώ κ. υπουργέ, είπα ο καθηγητής.

—Δεν έχει ψάρι εδώ! Κι' ένας πιτσιρίκος:

—Αμ' εδώ προσπαθείς να βρής ψάρι; Να σου πω ενώ που έχει;

—Πού; ρωτά ο ψαροκυνηγός.

—Στην... κεντρική αγορά!

Όλοι ξεσπούν σε γέλια. Μαζί κι' ο νοικοκύρης... των αρμάτων!

ΠΟΛΥΣ θόρυβος έγινε πάλι στις εφημερίδες για τη «βασιλική κρουαζιέρα» — τους 110 γαλαξοδαιμούς, που φιλοξενήθηκαν στην Κέρκυρα με έξοδα του εφοπλιστού κ. Νιάρχου.

Πρίγκιπες, πριγκήπισσες, κόμητες, μαρκήσιοι, δούκες και δούκισσες άπασχολήσαν τις στήλες των εφημερίδων, όπου αναγράφαν λεπτομερώς πόσοι άστακοί και πόσες συναγρίδες κατηνάλωθσαν από τα πριγκιπικά στομάχια.

Με την περυσινή κρουαζιέρα της Μάζουελ Άντερσον είχαν καταναλώθ 150 άστακοί σε λίγες μέρες και με τη φετινή — όπως τουλάχιστο γράφανε στον καθημερινό τύπο — 120 σε λίγες μέρες.

ΣΤΗΝ ΚΥΡΙΟΛΕΞΙΑ

Στον τόπο μας που γίνονται τα πάντα έν σοφία, οι φόροι έπεκτείνονται και στα πτηνοτροφεία.

διότι των χυλαίνοντα προϋπολογισμών οφείλουμε να φτάσουμε στον ίσοσκελισμόν!

Για ναύρουν οι φωστήρες μας—τουτέστιν—κι' άλλους πόρους, (λούς πόρους, κόκκο, (ρους,

Κι' επί τώ γεγονότι, εκατοντάδες Έλληνες, αφοδώς άναστατώνονται, ένών οι ψυχραιμότεροι διαπιστώνουν ότι τα έσοδα της χώρας μας στον... κόκκορα φορτώ (νονται!

Γ. Θ—ς

Τὰ δράματα της καρδιάς

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Ο άστυνόμος είπε στην κυρία Σωδινού που καθόταν απέναντί του:

— Οί φόβοι σας, κυρία μου, είναι δικαιολογημένοι. Μα τα άρχικά Ρ και Σ είναι κοινά και είναι πιθανόν να μην πρόκειται για τον άντρα σας.

Η κυρία Σωδινού κούνησε το κεφάλι της δύσπιστα.

— Ίσως ναίαι, όπως το λέτε, είπε με φωνή κουρασμένη. Γνωρίζω καλά τον άντρα μου και ξέρω πως δεν θ' άπουσίαζε τρεις μέρες δίχως να με ειδοποιήσει. Κι' όταν ταξίδευε για τις δουλειές της εταιρείας του, πάντα μου έγραφε κάθε λεπτομέρεια για να μην άνησχω. Μόλις άλλαξε είχε γυρίσει από ταξίδι και σίγουρα δε θα ξαναφύγευε. Έπειτα και το ότι λείπει η ταυτότητα είναι μία σύμπτωση περιεργή.

Όταν ο Ρισάρ έφυγε, τρεις μέρες πριν, απ' το σπίτι, δεν είχε μαζί του το χαρτοφύλακά του κι' ούτε την ταυτότητά του.

— Εύχομαι να μην είναι ο άντρας σας, είπε ο άστυνόμος. Σε λίγο, θα σας πάω κοντά στο σπίτι...

Έκείνη τη στιγμή μπήκε στο γραφείο ένας άστυνομικός.

— Κύριε άστυνόμο, είναι έξω μία άλλη γυναίκα που λέει πως γνωρίζει τον άνδρα που βγάλαμε απ' το ποτάμι χτες τη νύχτα. Λέει πως είναι ο άντρας της. Να τη φέρω;

— Σε λίγο...

Η Λουκία Σωδινού είπε τότε:

— Θα κάνω σίγουρα λάθος...

— Ήσυχαστε, κυρία μου, τη διέκοψε ο άστυνόμος. Θάρρο άμέσως.

Κι' ο άστυνόμος βγήκε για λίγο απ' το γραφείο του. Η Λουκία τότε βρέθηκε με την άλλη γυναίκα που μπήκε στο μεταξύ μέσα. Ήταν ψηλή, νέα, πολύ όμορφη. Πίσω της μπήκε κι' ο άστυνόμος.

— Οδηγήστε την κυρία Σωδινού σ' ένα μικρό γειτονικό δωμάτιο και ξαναγύρισε στο γρα-

φείο του.

— Σήμερα το πρωί, του είπε η νέα κυρία, διάβασα στις εφημερίδες για το πτώμα του άνδρα που βρήκαν στο ποτάμι. Μοιάζει πάρα πολύ τον γνωρίζω...

— Από τ' άρχικά:

— Ναί, λέγατε Ραούλ Σαρπαντιέ. Είδα τόσες φορές κεντημένα τ' άρχικά του πάνω στα πουκάμισά του!

— Πρόκειται για τον άντρα σας;

— Όχι, άκριβώς. Δεν είμαστε παντρεμένοι, μα αγαπιόμαστε, και ίσως να παντρευόμαστε, αν ζούσε...

— Τ' όνομά σας, κυρία μου;

— Λέγομαι Ντιάννα Βουαλιέ.

— Από πότε λείπει απ' το σπίτι ο Ραούλ Σαρπαντιέ;

— Ο Ραούλ χάθηκε εδώ και μία βδομάδα. Μα δεν άνησχω, γιατί ήταν παράξενος τύπος. Ήταν λίγο μυστηριώδης, και δεν μιλούσε συχνά για τον εαυτό του και για τις δουλειές του.

— Πώς ζούσε;

— Δεν ξέρω. Κάποτε μου πέρασε η ιδέα πως ίσως ήταν λωποδότης.

— Λωποδότης; είπε έκπληκτος ο άστυνόμος.

— Ναί, διάβασα κάποτε πως οι διεφθάραι λωποδύτες κλέβουν τη φάλαγγα απ' το διστερό δαχτυλίδι τους για ν' άναγωνίσουν μεταξύ τους κι' άκριβώς στο Ραούλ έλειπε ένα κομμάτι απ' το μικρό του δαχτυλίδι.

— Και πως έζηγετε ότι ο Σαρπαντιέ, αν υποθέσουμε ότι πρόκειται γι' αυτόν, δεν είχε την ταυτότητά του μαζί του;

— Δεν ξέρω... Μου φαίνεται μάλλον ότι δεν είχε ποτέ μαζί του την ταυτότητά του.

— Ο άστυνόμος κούνησε το κεφάλι του.

— Σε λίγο, της είπε, θα σας οδηγήσω στο νεκροτομείο για την άναγνώριση.

Η Ντιάννα βγήκε απ' το γραφείο και πήγε και κάθισε

σ' ένα άλλο μικρό δωμάτιο, όπου βρισκόταν η Λουκία Σωδινού.

Μην κλαίτε, κυρία, της είπε η Ντιάννα. Ίσως είμαι εγώ εκείνη που θα κλάψω, όταν θαμεί σίγουρα πως το πτώμα είναι του Ραούλ...

— Δεν θα μπορούσε ποτέ μου να συνέλθω, ύστερ' από αυτό το χτύπημα είπε η Λουκία, ενώ τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια της. Έξωσα πάντα για να περιμένω τον Ρισάρ, για να διαβάσω τα γράμματά του, όπου μου μιλούσε για ό,τι έκανε. Κάθε φορά τον περιμένα χαρούμενη να γυρίσει απ' τα ταξίδια του...

— Κι' εγώ θα έλεγα ένα σύζυγο σαν το δικό σας, είπε η Ντιάννα. Ο Ραούλ ήταν παράξενος τύπος. Με παρηγορούσε μόνο η ιδέα πως μ' αγαπούσε...

Οι δύο γυναίκες σάπασαν. Σε λίγο, φάνηκε ένας άστυνομικός.

— Μου άνάθεμα να σας συνοδεύω στο νεκροτομείο, τους είπε.

Η Ντιάννα σηκώθηκε άμέσως, ενώ η Λουκία την ακολουθούσε σαν αυτόματο. Μπήκαν στο αυτοκίνητο της άστυνομίας και σε λίγα λεπτά έφθασαν στο νεκροτομείο.

— Καλύτερα να μπήτε μέσα πρώτα η μία κι' ύστερα η άλλη, τους είπε ο άστυνομικός. Πρώτα η κυρία.

Κι' έδειξε τη Λουκία.

Η Λουκία κατέβηκε παραζαλισμένη και στήριχτηκε στο μπράτσο του άστυνομικού. Η άναμνη ήσαν σύντομη, μα γεμάτη άγωνία. Ο άστυνομικός βγήκε πρώτος απ' το κτίριο, τράβηξε ήσυχος πρ'ός το αυτοκίνητο και κάθισε στο βολάν.

— Τον άναγνώρισε, είπε άπλά. Στην άρχή θέλησε να δημόνο το πρόσωπο, κι' έπειτα και το χέρι του...

— Το χέρι του; Γιατί το χέρι του;

— Λείπει απ' το νεκρό, η πρώτη φάλαγγα απ' το διστερό του μικρού δαχτυλίδι. Άπ' αυτό τον άναγνώρισε...

Η Ντιάννα πετάχτηκε έξω απ' το αυτοκίνητο ξαναμμένη. Έκείνη τη στιγμή έβγαίνει η Λουκία, σκυφτή, παραπατώντας.

— Θέλω να τον δω! φώναξε η Ντιάννα και δίχως να περιμένη άπάντηση προχώρησε στην αίθουσα του νεκροτομείου.

Ο Ραούλ ήταν εκεί, ξαπλωμένος στο μαρμαρό, με το πρόσωπο ξεσκεπαστό, με τα μάτια κλειστά, σαν να κοιμόταν. Ήταν όμως νεκρός, κρύος, άκίνητος. Η ζωή του ήταν ένα άριστο έργο άπάτης και ψευτιάς. Έκανε διπλή ζωή και στις δύο αυτές ζωές σίγουρα ούτε είχε άγαπήσει, ούτε είχε ήσυχαιήσει πραγματικά. Η ζωή του τώρα πια ήταν μία κακή άναμνηση. Κι' όμως η Ντιάννα, είχε ζήσει μαζί του, καθώς και η άλλη, η Λουκία.

Η Ντιάννα ήταν τώρα ψυχρή μπροστά του, μ' όλον τον πόνο της.

— Πάντα μ' άπάτησε, Ραούλ, είπε μιλώντας στο νεκρό, σαν να μπορούσε να την άκούσει. Γέλασε έμένα, όπως γέλασε και τη νόνη γυναίκα μου. Έκλεψε τον έρωτά μου!

Μα δεν θα χύσω ούτε ένα δάκρυ για σένα. Δεν έχω αυτό το δικαίωμα. Κάποιος άλλος θα σε κλάψει και θα σου φέρη λουλούδια στον τάφο σου. Μας γέλασε και τις δύο...

Όταν η Ντιάννα μπήκε στο αυτοκίνητο, και κάθισε πλάι στη Λουκία, που έκαιγε με λυγμούς, το πρόσωπό της δεν έδειχνε καμμία παραρη.

— Λοιπόν, ρώτησε ο άστυνομικός, τον άναγνώρισατε;

— Όχι, άπάντησε η Ντιάννα, δεν είναι ο Ραούλ Σαρπαντιέ...

— Είναι ο Ρισάρ, ο άντρας μου! στέναξε η Λουκία κι' άρχισε πάλι να κλαίει.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικαντικό ρεπόρτάζ

Ο κομικός Νίκος Σταυρίδης θα ήγηθ' όριστικά τον χειμώνα στο θέατρο «Αργυροπούλου» μουσικού θιάσου που θα παίξει μουσικές κωμωδίες. Πρωταγωνίστρια του νέου θιάσου θα είναι η Ναυά Σκιαδά.

Ο θιάσος πρόζας του Δημ. Μυράτ θα έγκαινιάσει τη χειμερινή σαϊζόν στο θέατρο «Κοτοπούλη» με μία μεγάλη έπιτυχία της άλησμόνητης Μαρίας, το περίφημο «Σιμωνών», του Λενορίαν.

Στ' έργο θα έμφανισθ' έκτάκτως και ο παλαιάρχος ήθοποιός Μήτσος Μυράτ, πατέρας του συμπεριού θιασάρου, που ήτο από τους πιο στενούς συνεργάτες της Μαρίας Κοτοπούλη.

Ο γνωστός σκηνογράφος Μάριος Άγγελόπουλος, μόνιμος συνεργάτης του θεάτρου «Μουσούρη», ετοιμάζει για το έναρκτηριο έργο του θεάτρου της πλατείας Καρύστη το «Ημερολόγιο της Άνας Φράνκ», ένα καταπληκτικό σκηνικό.

Θα είναι οι τρεις όροφοι μίας μονοκατοικίας που θα έμφανίζονται στη σκηνή με τα έσωτερικά και των 9 δωματίων της!

Ο καθηγητής του χορού Μοριάνωδ που επέστρεψε από τα έξωτερικά, άρχισε την προετοιμασία του μεγάλου θεατρικού ρωσικών χορών, που θα παρουσιάσει το Δεκέμβριο στην Άθήνα.

Η δημοφιλής πρωταγωνίστρια της πρόζας Έλλη Λαμπέτη, κατά την έπιστροφή της από τη Μόσχα, όπου πήγε για να παρουσιά στην πρεμιέρα της ταινίας «Η κάλπικη λίρα», είχε μία έντελως άπρόσπλη περιπέτεια.

Στην Βιέννη, τον κύριο ένδιάμεσο σταθμό, όπου παρέμεινε μερικές ώρες, έπικρατούσε μεγάλη κακοκαιρία. Λίγο άργότερα, όταν πήρε την άπόφασί να κάμει ένα γύρο στα καστήματα, άχρισε να βρέχει δυνατά.

Καταντροπιασμένη λοιπόν η Λαμπέτη, έπειθ' συνέπεσε να φορά λευκά παπούτσια, βρέθηκε στην άνάγκη να καλύπτει το πρόσωπό της με το σάλι που κρατούσε, για να μην την άναγνωρίσει κανείς γνωστός της.

Το συγκρότημα του χιουμορίστα κονφερανσιέ Γιώργου Οικονομίδη, που έφυγε για τη Θεσσαλονίκη, λόγω της μεγάλης κινήσεως, έξασφάλισε ιδιαίτερο άεροπλάνο της ΤΑΕ.

Και κατά τη διάρκεια της πτήσεως ή καμπύλη του άεροπλάνου μετεβλήθη σέ... σκηνή, όπου γίνονταν πρόβες!

Ένα από τα καινούργια άστέρια του τραγουδιού, η Έλβιρα, είναι σπάνιο ταλέντο.

Η Έλβιρα, που φοίτησε άρκτά χρόνια στο Όδείο, έκτος από τα τραγούδι, παίζει θαυμάσια άκκορντεόν, τρουμπέτα, κιθάρα και πιάνο.

Η παρτενιάρ του χορευτού Ζανόφσκυ έκτος από το χορό και το τραγούδι, είδικεύθηκε τώρα και στην κουφεράδα. Και άναγγέλλει με πολλή ευγένεια και σε διάφορες γλώσσες όλόκληρο το πρόγραμμα του κέντρου στο όποιο έμφανίζεται.

Άληθινή άποθέωση γνώρισε στη Λάρισα ο δημοφιλής τραγουδιστής Νίκος Γούναρης, που πήγε εκεί για πρώτη φορά την περασμένη έβδομάδα.

Το κέντρο όπου τραγουδούσε κάθε βράδυ, ήταν άσφυκτικά γεμάτο, ενώ τα τριγύρω δένδρα, φορτωμένα, από τους πιο τολμηρούς έρασιτέχνες, άκροβάτες, έδιναν την έντύπωσι θεατρικών θεωρείων!

Η χορεύτρια Μπουμπούκα έπειτα από έπιτυχείς έμφανίσεις στο Λας Βέγκας, Μοντρεάλ και Νέα Υόρκη, έμφανίζεται τώρα σε ένα από τα μεγαλύτερα κέντρα της Ουάσιγκτον.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο θεατρικός συγγραφέας κ. Λάμπης Παπαλάμπης — μία σπουδαία μορφή του σύγχρονου θεάτρου, του όποιου τα έργα σημείωναν πολύ λίγες άλλες συγκλονιστικές παραστάσεις — καθόταν στο γραφείο του σκεπτικός. Στο μυαλό του κάλπάζαν οι θολές και άσχηματιστές άκόμα μορφές ενός νέου θεατρικού του έργου (ο τίτλος του όποιου έπρόκειτο κατά πάσαν πιθανότητα να είναι «Νύχτας κι' άπόψε») όταν χτύπησε το κουδούνι της έξωπορτας κι' έτρεψε σε φυγή τους ήρωες απ' το μυαλό του.

— Να πάω; ο διάβολος να πάρη! μουγκρησε ο διάσημος συγγραφέας δυσσερεστημένος. Μία στιγμή δεν σ' άρίθουν μόνο με τον εαυτό σου. Ύστερα έβαλε φωνή:

— Ευτέρπηρη!

Η πόρτα του άνοιξε άμέσως και πρόβαλε το άνησυχο πρόσωπο της υπηρέτριας, γεμάτο πάντα σεβασμό και δέος για τα όσα συνέβαιναν στο δημιουργικό εκείνο άντρο της πνευματικής παραγωγής του διάσημου κυριού της.

— Όρίστε, κύριε.

— Σε παρακαλώ, όποιος με ζήτηση να του πής ότι άπουσιάζω.

— Μάλιστα, κύριε.

— Εργάζομαι, Ευτέρπη, άκούσε: Έργάζομαι! Η Ευτέρπη ήταν μία γυναίκα ήλικιωμένη που ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβη τί είδους εργασία έκανε ο βαρύνδουπος εκείνος κύριός της, παρ' όλα αυτά, όμως έτρεφε βαθύ σεβασμό για την εργασία του. Πολύ συχνά έμεινε στη κρεβατοκάμαρά του για να του φέρη τον καφέ και τον έδελεξε ξαπλωμένο στο ταβάνι.

— Κύριε, ήλθε ό...

Δεν πρόφτανε, όμως, ν' άποτελειώση τη κουβέντα της και μία βροντερή φωνή άντηχούσε απ' το κρεβάτι:

— Εργάζομαι! Μη με διακόπτης!

Η Ευτέρπη γέμισε κατάπληξη, γιατί ήταν άδύνατο να καταλάβη τί σόι εργασία ήταν αυτή που γινόταν ξαπλωτά, με τα μάτια κολημένα στο ταβάνι. Έφευγε, όμως, πατώντας στις μύτες των ποδιών της και κάνοντας το σταυρό της. Άλλες φορές, την ώρα που έτρωγε, ο κύριός της σταματούσε, μασσούσε άφρημένα και τα μάτια του κολλούσαν στον άπέναντί τοίχο.

— Να φέρω το φρούτο, κύριε;

— Εργάζομαι! Μη με διακόπτης! άντηχούσε θυμωμένη και βροντερή η φωνή του συγγραφέα.

Έντρομη σώπαινε ή κ. Ευτέρπη και μπερδεύονταν άκόμα περισσότερο με τη μυστηρία εργασία του άφεντικού της, που δεν σταματούσε ούτε και την ώρα του φαγητού. Άλλά η κατάπληξη της μεγάλωνε άκόμα περισσότερο μερικές άλλες φορές, όταν ο κύριός της άποτραβιόταν στο ιδιαίτερο εκείνο διαμέρισμα όπου κι' οι βασιλείς άκόμα μπαίνουν μόνοι, κι' έμενε όρες όλόκληρες. Άνισχυη, ήπικε έπαθε τίποτα, πήγαινε και χτυπούσε διακριτικά την πόρτα για να ρωτήσει:

— Κύριε... είστε καλά;

Άλλά από μέσα άντηχούσε πάλι η ίδια ύγιεστατη και βροντερή φωνή:

— Εργάζομαι! Μη με διακόπτης!

Άν, λοιπόν, τις άλλες περιπτώσεις εργασίας δεν τις καταλάβαινε η δύστυχη Ευτέρπη, πολύ περισσότερο δεν μπόρεσε να συλλάβη, το είδος της εργασίας που θα ήταν δυνατόν να γίνεται σ' ένα τόσο άσυνήθιστο για όποιοδήποτε είδος εργασίας χώρο. Άπλοική κι' άμωρφητή γυναίκα καθώς ήταν, η καυμένη, δεν ήταν δυνατόν να ξέρη ότι ένας συγγραφέας ζή στους κόσμους του και πλάθει τους ήρωές του όπου και να βρίσκεται, έντείνοντας τις πνευματικές δυνάμεις του: Στ' το κρεβάτι, στο τραπέζι, στον δρόμο ή άλλο, όπου οι άλλοι άνθρωποι διεκπεραιώνουν άλλες υποθέσεις που δεν θεωρούνται εργασία.

Μόλις, λοιπόν, και τη φορά αυτή ή κ. Ευτέρπη άκούσε ότι ο κύριός της εργαζόταν, έτρεξε στη πόρτα, άνοιξε και είπε στον νέο που χτυπούσε:

— Ο κ. Παπαλάμπης άπουσιάζει.

Άλλά ο νέος που κρατούσε ένα χαρτοφύλακα κάτω απ' την μασχάλη, μπήκε και είπε:

— Θα τον περιμένω!

Και τράβηξε από χαλλά, απ' όπου είδε τη σεβάσμια μορφή του μεγάλου δραματικού συγγραφέα των λίγων παραστάσεων, που οι κριτικοί θαύμαζαν τα έργα του και το κοινό τ' άπέρενε με πείσμα. Άπ' την άνοιχτη πόρτα είδε κι' ο κ. Παπαλάμπης τον νέο, θύμωσε και φώναξε:

— Τι θέλεις, λοιπόν; Δεν σου είπε ή υπηρέσια μου ότι άπουσιάζω;

— Ο νέος πηλίσιασε με φόβο:

— Μοιό το είπε, μαίτη.

— Λοιπόν; Γιατί μπήκες;

— Για να σας περιμένω, μαίτη. Είμαι ένας φανατικός θαυμαστής των άριστουργημάτων σας.

Ο συγγραφέας, βλέποντας για πρώτη φορά ένα θαυμαστή του, ευχαριστήθηκε πολύ, χαμογέλασε και έξευσε την άπέραντη φαλάκρα

Σ' Αμμεδ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΔΨΑΘΑ

«Τ'ό χάπι της αλήθειας»

του όπου περπατούσαν άκόμα οι σκιές των άοχημάτων ήρωων του.

— Κάθισε.

— Ευχαριστώ πολύ.

Ο νέος έκατσε, χαμήλωσε τα μάτια, ξεροκατάπτε κι' ύστερα άνοιξε τον χαρτοφύλακά του απ' όπου έβγαλε ένα βαρύ μάτσο χειρόγραφο.

— Γράφω, μαίτη... μουρμούρισε με το κεφάλι κάτω, σαν έννοχος κακής πράξεως.

— Τι γράφεις;

— Θέατρο.

— Ω, ω, ω! Θέατρο! Το θέατρο είναι δύσ-

κολο είδος. Έκτος αν γράφεις κωμωδίες, όποτε δεν άξίζει τον κόπο ή εργασία.

— Δράμα έγραφα!

— Ω, ω, ω! Δράμα έγραψες! Το δράμα είναι το δυσκολότερο είδος του θεάτρου. Το έχεις όπ' όψει σου;

— Τό έχω, μαίτη.

— Και τόλμησες να γράψης δράμα, παρ' όλα αυτά;

— Τόλμησα, μαίτη.

— Και τί έγραψες, λοιπόν;

— Έγραφα ένα τετραάκτο δράμα, με τον τίτλο «Τ'ό χάπι της αλήθειας».

— Ω, ω, ω! Έκανε και πάλι ο συγγραφέας και ταρακουνήθηκε όλόκληρος στη καρέκλα του. Η αλήθεια είναι ένα μεγάλο θέμα. Το έχεις όπ' όψει σου;

— Τό έχω, μαίτη.

— Και λοιπόν τί θέλεις από μένα;

— Ο νέος έροκοκκίνισε, ξεροκατάπτε, ξερόθηκε κι' ύστερα είπε:

— Πήρα το όάρροσ νάρθα σ' έσας, γιατί είσατε ο μόνος πνευματικός άνθρωπος στον τόπο μου που λέει την αλήθεια. Άν θα θυσίαζατε λίγο απ' τον πολύτιμο καιρό σας για να ρίξετε μία ματιά στο έργο μου και να μου πήτε την γνώμη σας, θα θεωρούσα τον εαυτό μου καθυποχρωμένο σε όλη τη ζωή μου.

— Ω, ω, ω! Έκανε πάλι ο συγγραφέας. Θέλετε να σας πω τη γνώμη μου για το έργο σας, λοιπόν. Έγώ, όμως, δεν κοιταζώ. Ούτε και κοροϊδεύω. Έγώ λέω μόνο την αλήθεια.

Ο νέος χαμήλωσε τα μάτια σαν κοριτσιό

— Μα σας είπα, μαίτη. Γι' αυτό άκριβώς ήλθα σ' έσας. Για να μου πήτε την αλήθεια.

— Καλά, είπε ο μαίτη.

— Θα το διαβάσετε, λοιπόν; ρώτησε με φωνή που έτρεπε από συγκίνηση, ο νέος.

— Άφιστε το και περάστε σε μία βδομάδα να σας πω.

Κατασυγκινημένος ο νέος συγγραφέας άφισε «Τ'ό χάπι της αλήθειας» επάνω στο γραφείο του συγγραφέα, κι' έφυγε πλέοντας σε πλάγην ευτυχίας. Ο μαίτη ξαναθυβλώθηκε στους κόσμους του κι' οι άσχηματιστές ήρωες του νέου δραματικού του έργου πήραν σχήμα πού ξεκάθαρα κι' άρχισαν να βολτάρουν επάνω στην φαλάκρα του ή να πετάνε γύρω απ' αυτή...

Πέρασε ή βδομάδα. Και την ίδια όρα — όπως και στη πρώτη έπισκεψ' — ξαναχτύπησε το κουδούνι, φάνηκε ο σεμνός νέος κι' έπίδοξος συγγραφέας που ή Ευτέρπη τον πέρασε στο γραφείο του κυριού της.

— Κάθισε, νέε μου, του είπε εκείνος με την ευγένεια και την καλωσύνη που τον διεκρίνε.

Ο νέος έκατσε μπροστά του όλος άγώνια. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα, έπαισε τα πόδια του νευρικά και τα μάτια του ήσαν κολημένα στα χείλια του ανθρώπου από τον όποιο έπρόκειτο ν' άκούση τα λόγια που θα κρινανε την τύχη του.

— Άνδία είναι τα δικά σου τα έργα, νεροζεκούτη! βρυχήθηκε ο νέος.

— Λοιόν το διάβασα το έργο σου, είπε ο φημιμένος συγγραφέας.

— Πώς σας φάνηκε; ρώτησε με λιπόθυμη φωνή ο νέος.

— Άνδία! είπε ο μαίτη.

— Ο νέος έμεινε έμφορητός σαν να δέχτηκε κευρανό στο πρόσωπο.

— Άνδία, είπατε; μουρμούρισε.

— Άνδία! ξαναείπε ο μαίτη με δυνατώτερη φωνή. Άγαπάτε την αλήθεια, γράφετε για την αλήθεια, θέλετε την αλήθεια. Λοιπόν σας λέω όλη την αλήθεια. Το έργο σας είναι μία άπδια.

Άλλά ο νέος, αλλοίμονο, δεν άνθεξε στην αλήθεια.

Σε μία στιγμή σηκώθηκε τρέμοντας, άρπαξε το χειρόγραφο του και βρυχήθηκε:

— Άνδία είναι τα δικά σου τα έργα, νεροζεκούτη! Άλλά δεν φταίς εσύ! Φταίω εγώ που ήλθα να ζητήσω τη γνώμη σου, γερο-ήλιο!

Και τρέμοντας όλόκληρος απ' το κακό του έρόντησε τη πόρτα στα μάτια του μαίτη κι' έφυγε με το «χάπι της αλήθειας» κάτω απ' την μασχάλη.

Περπάτησε να προσθέσω ότι ο διάσημος συγγραφέας άκόμα να συνέλθη

ΔΗΜ. ΨΑΘΑΣ

ΟΙ ΛΟΙΠΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΥ

Έκμυστήρευσις

Ευελπιστών εις έναρξιν έρωτικών άσμάτων κι' όρων μεγίστην ρύσανον επί των ένδωμάτων μετέβην οίον τάξι στα μετά ποζών άκμαίων εις τη καθαρσίση, οι παίδες, στιγμήν. Κι' άποβαλόν το ένδυμα εις τον προς τουτο χώρον αύτκα το παρέρωτον προς καθάρσιν κοινώς κι' έκεισε ούν παρέμεινον γυμνός κατά κόρον κι' έκ παραθύρου έβλεπεν ηυδανίζον δεινώς. Τουτέστιν έν άναμονή του καθάρσιν των ρούχων με ποζαν άρεμάνιον ού μόν και τροπαιούχον ηυδανίζον άναφανδόν άπο του προκαλυμματος. Ω Ζευ, τα τεκταινόμενα έντός του καστήματος. Κι' ω Άπολλον, έοκίτησον έν τέλει έκ χαράς κι' έν όψει ευριόκομενος ξανθοχούρ νεαράς μετά ποζός εζώτικης έκεισε εισελθούσης έπόθησον την άρεμάνιν της βίας ταύτης Μούσης. Έφ' ω έξήλθον παρτακτι ή υποκλίθεις

(σαφώς) — Σφοδρώς σας ήγάπησόν! της είπον (συναφώς) κι' έπίθυμών την έγκρισιν διά τα πεπλην αυτή μου άπάντησεν: (Δέν ντρέ- (πασαί, ρε γέρο:)) —Πρός τί; της είπον έκπληκτος κι' ά (δρώδης έναλλάξ, πλην είδον και ήνώθησεν πως έπευ- (δον του κάκου) καθ' ότι δούς το ένδυμα προς καθάρ- (αίν ό βλάς) έποίουν έκμυστήρευσιν μετά του... έσω- (βράκού!)... Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΚΤΙΚΟΣ

ΖΑΝ ΠΙΕΡ ΡΙΒΙΕΡ

Η ζήλεια είναι συνυφασμένη με τον έρωτα, τουλάχιστον κατά τα πρώτα στάδια του έρωτικού αισθήματος...

Η ΖΗΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ του καλοκαιριού;

Οι άντρες ζηλεύουν περισσότερο από τις γυναίκες

Πόσα δεν έχουν γραφή για τη ζήλεια! Άλλα και πόσο λίγα είναι εκείνα που ξέρουμε γι' αυτήν! Κατ'ερώ ο Γάλλος επιστήμων δόκτωρ Λερού μας παρουσιάζει αυτό το «τέρας» με τα πράσινα και άλλοιωρα μάτια — κατά την έκφραση του Σαίξπηρ — κάτω από το πρίσμα των νεωτέρων επιστημονικών παρατηρήσεων.

1) Η ζήλεια επηρεάζεται από τις εποχές του έτους;

Ναι. Αν παραβάλουμε τη ζήλεια μ' ένα μικρόδιο, θα μπορούσαμε να πούμε ότι η τοξικός της του αυξάνει κατά το καλοκαίρι, ενώ περιορίζεται σε σημαντικό βαθμό κατά τους ψυχρούς μήνες. Το καλοκαίρι, εξ' αλλού, πολλαπλασιάζει τις περιπτώσεις ζήλειας, λόγω του ότι οι άνθρωποι έρχονται σε μεγαλύτερη επαφή μεταξύ τους και δημιουργούνται έτσι οι απαραίτητες προϋποθέσεις για την ανάπτυξη αυτού του κακού.

2) Ποιοι ζηλεύουν περισσότερο, οι άντρες ή οι γυναίκες;

Οι διεθνείς έρευνες που έχουν γίνει σχετικά μ' αυτό το ζήτημα δείχνουν ότι οι άνδρες ζηλεύουν σε ποσοστό 60%, ενώ οι γυναίκες μόνον σε ποσοστό 40%. Φαίνεται πραγματικά ότι οι γυναίκες είναι λιγότερο εύπρόσβλητες απ' αυτό το «μικρόδιο». Από τη στιγμή, όμως, που θ' αρχίσουν να ζηλεύουν, καμιά δύναμις δεν μπορεί να ξεριζώσει αυτό το πάθος από την ψυχή τους.

3) Η ζήλεια παρακινεί σε πράξεις βίας περισσότερο τους άντρες από τις γυναίκες;

Οι άνδρες ρέπουν περισσότερο από τις γυναίκες στα καλοήμενα δράματα ζηλοτυπίας. Η μήνις των στρέφεται τότε εναντίον εκείνης που ζηλεύουν και σπανιότερα εναντίον του πραγματικού ή υποθετικού φίλου.

4) Ποιά είναι η σχέση της ζήλειας με την υγεία;

Οι παλαιότεροι επιστήμονες υποστήριζαν ότι η ζήλεια είναι έμφυτη, ότι, δηλαδή, ένας άνθρωπος γεννιέται ζηλιάρης ή δεν γεννιέται ζηλιάρης. Οι σύγχρονοι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος δεν γεννιέται ζηλιάρης, αλλά ότι το περι-

βάλλον όπου ζή, το οικογενειακό πρωτότυπο και κατά δεύτερο λόγο το κοινωνικό και επαγγελματικό, τον κάνουν να γίνει.

Οι ψυχίατροι, εξ' αλλού, παρατηρούν ότι η ζήλεια συνδέεται πάντοτε με ώριμες λειτουργικές διαταραχές, που είναι στη γυναικεία γυναικολογική φύσεως, στον δέ άνδρα ήπατικής. Σύμφωνα με μία στατιστική, τα 16% των ασθενών από παθολογική ζήλεια που θεραπεύονται στις ψυχιατρικές κλινικές έχουν επιληπτική και τα 45% αλκοολική κληρονομικότητα.

5) Οι περιπτώσεις ζήλειας παρουσιάζουν αύξηση στις ημέρες μας;

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των Γάλλων επιστημόνων, τα κρούσματα ζήλειας ήταν πολύ περισσότερα το 1900 παρά στις ημέρες μας. Κι' ο λόγος είναι ο εξής: Το 1900, οι ευκαιρίες που είχαν οι άνδρες και οι γυναίκες να επικοινωνούν μεταξύ τους ήταν πολύ περιορισμένες κι' οι έρωτευμένοι έδιναν πολύ μεγάλη σημασία στο ιδιότυπο τους, που ήταν ίσως το μοναδικό ή ένα από τα ελάχιστα της ζωής τους. Γι' αυτό προσπαθούσαν με όλα τα μέσα να προστατεύσουν «ο άγαθό τους κι' όπως είναι φυσικό έρεπαν στη ζήλεια. Στην εποχή μας, αντίθετα, οι άνθρωποι έρωτεύονται, χωρίζουν, ξαναερωτεύονται και ξαναχωρίζουν με καταπληκτική ευκολία. Ένας άνδρας ή μία γυναίκα δεν έχουν τον καιρό να ζηλεύουν, για τον απλούστατο λόγο ότι βιάζονται να τελειώσουν το ένα ειδύλλιο για ν' αρχίσουν άλλο.

6) Ποιοι είναι περισσότερο επιρρεπείς στη ζήλεια;

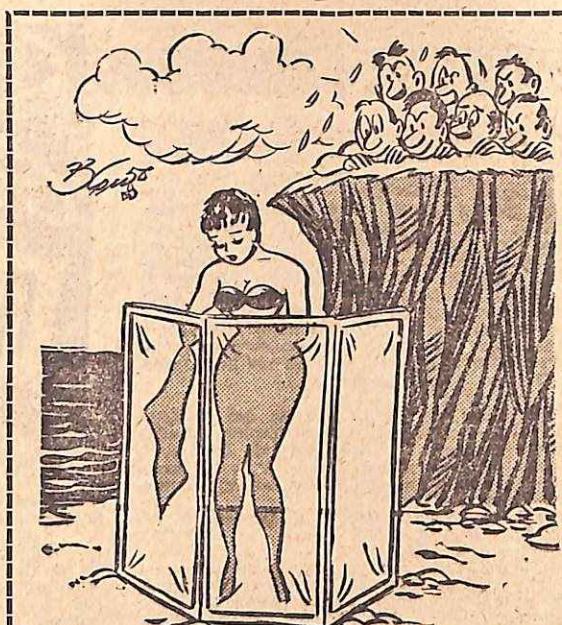
Σύμφωνα με τις διεθνείς στατιστικές, τα 25% των ζηλιάρηδων συναντώνται μεταξύ εκείνων που εκτελούν εργασίες γραφείου. Οι ζηλιάρηδες είναι, αντίθετα, ελάχιστοι μεταξύ εκείνων που εργάζονται σε εξωτερικές εργασίες. Πολύ ζηλιάρηδες είναι, εξ' αλλού, οι χωρικοί. Γι' αυτούς η αγάπη τους είναι ένα αγαθό όπως περίπου το χωράφι ή τα γελάδια τους και γι' αυτό τρέμουν διαρκώς μήπως τους το πάρει κανείς. Πολύ ζηλιάρηδες είναι επίσης οι γυναίκες που ζουν κλεισμένες στο σπίτι τους. Οι κοσμικές και γενικά εκείνες που γυρίζουν διαρκώς έξω είναι, αντίθετα, λιγότερο επιρρεπείς στη ζήλεια.

7) Σε ποιά ηλικία ζηλεύουμε περισσότερο;

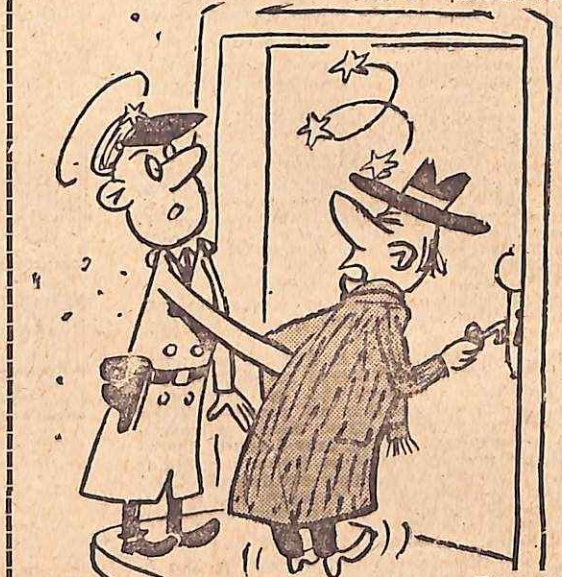
Οι άνδρες γύρω στην ηλικία των 30-40 χρόνων και οι γυναίκες γύρω στην ηλικία των 45-55 χρόνων. Κατά τον Ιταλό συγγραφέα Γκουμπέρτι, η ζήλεια είναι η φωνή της φύσεως, που απαιτεί τη μονογαμία.

8) Ποιά είναι η σχέση μεταξύ της ζήλειας και του έρωτος;

Την απάντησι σ' αυτή την ερώτησι δίνει μία παλιά γαλλική παροιμία που λέει: «Η αγάπη χωρίς ζήλεια είναι όπως ένα λιοντάρι που δεν βρυχάται». Πραγματικά, η ζήλεια είναι συνυφασμένη με τον έρωτα, τουλάχιστον κατά τα πρώτα στάδια της εξέλιξης του ερωτικού αισθήματος. Άν, όμως, αναγνωρίζουμε στον έρωτευμένο το δικαίωμα να είναι ζηλιάρης, πρέπει τότε να τροποποιήσουμε ώριμες αντιλήψεις μας σχετικά με την άπιστία. Κι' ίσως έχει δίκιο σχετικά μ' αυτό το ζήτημα ο Σασά Γκιτρί που βάζει στο στόμα ενός προδομένου συζύγου τα ακόλουθα λόγια: «Αγαπάς τον Άρθουρ, που κι' αυτός σ' αγαπάει — λέει στη γυναίκα του. Είσαι, όμως, σύζυγός μου ενώπιον του Θεού και των ανθρώπων. Ο προδομένος, λοιπόν, δεν είμαι εγώ, αλλά ο αγαπημένος σου».

Οι επτά παίδες εν... καμίνω!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Σ' έφερα υπίτι σου, κυρ Άντρεά. Τώρα δεν έχεις κίνδυνο πιά, καλή νύχτα.
— Τι λές, κύριε πόλιμαν; Μέσα είναι ο κίνδυνος!

— Έχουμε και στηθουράκια αγγολέμονο!

Ένας χυτός

ΑΦΟΥ η αμερικανική αρχαιολογική σκαπάνη εργάστηκε καιρό πολύ, έφερε επί τέλους στην επιφάνεια την αρχαία αγορά των Αθηνών, σχεδόν ολοκληρή, κάτω από τους πρόποδες της βορεινής πλευράς της Ακροπόλεως. Η αποκάλυψή της και η αναστήλωσή της — όπου είναι δυνατή — συντελείται από τους σοφούς ξένους αρχαιολόγους μ' έναν εξαιρετικό τρόπο που αφήνει κατ'άπληκτο τον επισκέπτη της.

Πώς όμως ήταν οργανωμένα τα τμήματα αυτής της Αρχαίας Αγοράς των Αθηνών και ποιά ήταν η κίνησι που παρουσίαζε;

Θα σάς δώσουμε εδώ μία πληρέστατη περιγραφή της, εξαιρετικά ενδιαφέρουσα, γιατί πολύ λίγοι ασφαλώς, θα έχουν ιδέα του πράγματος. Όσα θ' αναφέρουμε στην περιγραφή αυτή, είναι σταχυολογημένα από αρχαίους συγγραφείς, ιστορικούς, ποιητές, τραγικούς και χρονογράφους.

Η Αρχαία Αγορά των Αθηνών λοιπόν ήταν μία αγορά πολύκοσμη, πολυδύστη, με τεράστιο τζίρο, όπου εύρισκε κανείς και το πουλούτο το γάλα.

Ήταν χωρισμένη σε τμήματα, τα οποία ονομάζονταν «κύκλοι». Κάθε τμήμα είχε επίσης μία ονομασία σχετική με το είδος που πουλιόταν σ' αυτό.

Ρωτούσε π.χ. ο ένας Αθηναίος νοικοκύρης τον άλλο το πρωί, στο δρόμο:

— Πού πάς;

— Στην αγορά. «Στον χλωρόν τυρόν».

Πού έστημανε ότι πηγαίνει να ψωνίσει ανάλατο τυρί, στο τμήμα των χλωρών τυριών.

Οι έμποροι της αγοράς πουλούσαν τα είδη τους ή κάτω από παραπήγματα και σκηνές ή στο ύπαιθρο. Είχαν όμως εκτεθειμένα τα έμπορεύματά τους πάνω σε πάγκους ή σε τραπέζια.

Στο τμήμα των αρτοποιιών τα καλοψημένα στρογγυλά καρβέλια ύψωνονταν σε πυραμίδες.

Τα ψωμί στην αρχαία αθηναϊκή αγορά τα πουλούσαν γυναίκες που είχαν φήμη για τον απότομο τρόπο τους και την αχαλίνωτη γλώσσα τους.

Άλλοίμονο σ' εκείνον που θάπεφε στη γλώσσα μία αρχαία Αθηναία αρτοπώλιδος!

Πά πέρα βρισκόταν το πόστο των «λεκιθοπώλιδων», των γυναικών δηλαδή που πουλούσαν βραστά δσπρια και πρό πάντων φάβα για τη φτωχολογία.

Τα δσπρια — ρεθύθια, κουκιά, φακές, κλπ. — βράζανε σε μεγάλα καζάνια και η πωλήτρια περίμενε την πελατεία με μία μεγάλη κουτάλα στο χέρι. Πλάι βρισκόταν το τμήμα των αγγειοπλών, που πουλούσαν χυτρες, σουσάμια κι' άλλα διάφορα άγγεϊα.

Κι' ακολουθούσαν τα άλλα τμήματα, στα οποία πουλιόταν ό,τι μπορεί να φαντασθή κανείς: Λάδι, κρέας, μέλι, σκόρδα, ψάρια, λιβάνι, μυρωδικά.

Καλό πόστο στην αγορά των αρχαίων Αθηνών είχαν οι ώραιες κοπέλες που πουλούσαν στεφάνια από φρέσκα, εύοσμα λουλούδια, και ταινίες για τα συμπόσια που θα γινόντουσαν το βράδυ στα σπίτια των πλουσίων.

Στο τμήμα αυτό συχνάζαν οι κομψοί έμποροι του Ισπεφούς Άσπεως. Αγοράζαν στεφάνια και συγχρόνως φλερτάριζαν με τις όμορφες και χαριτωμένες πωλήτριες, που δεν δυσκολεύονταν καθόλου να δίνουν ραντεβού στους νέους που τους άρεσαν ιδιαίτερος.

Σ' ένα μέρος της αγοράς ήταν το τμήμα των... έμψυχων έμπορευμάτων. Εκεί μπορούσε κανείς ν' αγοράσει δούλους και δούλες, μαγεύρους που ήταν άσσοι στην τέχνη τους, κηπουρούς και... δασκάλους για τα παιδιά του!

Υπήρχαν όμως στην Αγορά των Αθηνών και πλανόδιοι μικρέμποροι, που γυρίζαν δεξιά κι' αριστερά και διαλαλούσαν τα έμπορεύματά τους.

Έπειτα απ' όσα αναφέραμε παραπάνω, θα ήταν άστοιό να υποθέσει κανείς ότι η αρχαία αθηναϊκή Αγορά ήταν ήσυχη. Κάθε άλλο! Χαλούσε ο κόσμος από τις φωνές των πωλητών, από τα παζάρια που γινόντουσαν, τις φλυαρίες, τους καυγάδες. Άληθινά παιδαίμονιο!

Πάνω όμως απ' όλο αυτό το σαματά άνηχοσε η φωνή του δι-

ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΓΟΡΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Χλωρό τυρί, ψάρια, λουλούδια, δσπρια, μυρωδικά και έρωτοδουλειές

μοσίου κήρυκος, του υτελάη, που είδοποιούσε τους Αθηναίους για τα νέα έκλεκτα έμπορεύματα που παρέλαβε ο δεινά έμπορος, για την πώλησι σπιτιών, για την απάλεια διαφόρων αντικειμένων κλπ.

Συχνότατα ο υτελάης της αρχαίας Αθήνας πληροφορούσε τους πολίτες ότι το έσκαψε κάποιος δούλος από τον κύριό του κι' ανέφερε τα χαρακτηριστικά του, για να τον πιάσουν, όποτε εκείνος που θά τον έπιασε έπαιρνε γενναίο φιλοδώρημα.

Είχε και τους σελέμηδες της ή Αγορά των Αθηνών.

Ο Θεόφραστος στους «Χαρακτήρες» του τους άποκαλεί βδελυρούς.

Διπλάρωναν πλάι σ' εκείνους που πουλούσαν φρούτα και περίμεναν ν' απασχοληθή ο πωλητής με κανένα πελάτη. Τη στιγμή αυτή βουτούσαν κανένα φρούτο και το κατεδρόχιζαν άστραπιαώς.

Το μεγάλο κακό όμως στην αθηναϊκή Αγορά γινόταν όταν άνοιγε το τμήμα που πουλιόνταν τα ψάρια.

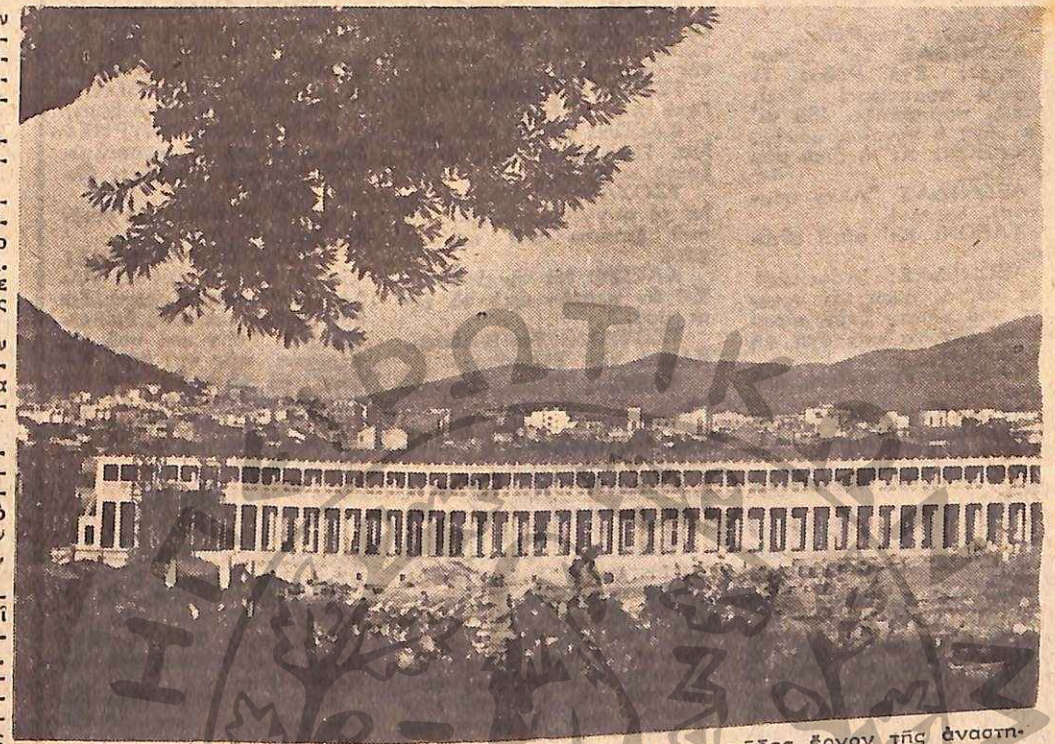
Η ψαραγορά άνοιγε σε ώρισμένη ώρα. Το χτύπημα ενός μεσημέριου είδοποιούσε τους Αθηναίους. Και τότε όρμούσαν όλοι σαν τρελλοί.

Γιατί οι Αθηναίοι ήταν τρομεροί ψαροφάγοι.

Ο Στράβων, διηγείται το έξης χαρακτηριστικό ανέκδοτο: Μία μέρα έπεδείκνυε στην Αγορά την τέχνη του ένας περιφημος κιθαρωδός. Ξαφνικά χτύπησε το κουδούνι της ψαραγοράς. Οι Αθηναίοι που άκουγαν μ' ενδιαφέρον τον κιθαρωδό τον παράτησαν τότε άμέσως κι' έτρεξαν ν' αγοράσουν ψάρια. Μονάχα ένας άκραστος έμεινε κοντά του.

Ο κιθαρωδός τον πλησίασε συγκινημένος.

— Σ' ευχαριστώ! του είπε. Συ μόνον συγκίνησας άληθινα από την τέχνη μου. Όλοι οι άλλοι άκουσαν το κουδούνι κι' έτρεξαν ν' αγοράσουν ψάρια!...

Η Στοά του Αττάλου, που συμπληρώθηκε πρόσφατως το μνημειώδες έργο της αναστηλώσεως της, θα γίνει ένα από τα σπουδαιότερα Μουσεία όλου του κόσμου.

— Τι είπες; ρώτησε εκείνος, που ήταν κουφός και δεν είχε ακούσει το κουδούνι.

Ο κιθαρωδός του επανέλαβε τα λόγια του πιο δυνατά.

— Χτύπησε το κουδούνι για τα ψάρια!... φώναξε ο κουφός.

— Χτύπησε το κουδούνι για να τρέξη κι' αυτός ν' αγοράσει!

Και τον άφησε μαρμαρο, για να τρέξη κι' αυτός ν' αγοράσει!

Εκεί έκαναν τον περίπατό τους οι νεόπλουτοι, ποτάτοι, κομψοί

ντιμένοι, με τα δαχτυλά φορτωμένα δαχτυλίδια, ακολουθούμενοι

από πλήθος δούλων. Οι τύποι αυτοί ήταν άκατάδεχτοι και κατσού

φηδες. Κάπου - κάπου μόνον γύριζαν στους δούλους των και τους

έλεγαν φωναχτά για να τους άκούση ο κόσμος:

— Να μου θυμίσετε να αγοράσω έναν άκόμη χρυσόν άμφορέα!

Δεν έλειπαν φυσικά και οι βαστάζοι από την αρχαία Αγορά

που μετέφεραν στα σπίτια τα ψώνια των αγοραστών.

Πάνω - κάτω δηλαδή, η Αγορά των αρχαίων Αθηνών, δεν διέ-

φερε και πολύ απ' την αγορά της σημερινής Αθήνας.

ΓΚΑΙ ΚΑΡΗΣ

Ημνωδιούμας

ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΣΤΗ ΡΟΔΟ!

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΛΕΩΝ ΜΟΥΡΤΖΟΥΦΛΕΑΣ: μεσόκοπος, κοινός τύπος μικροαστού. ΛΕΩΝΙΔΑΣ: φίλος του. ΤΖΟΥΛΙΑ: κουνιάδα του Κλέωνος. ΜΠΑΛΛΑΦΑΡΑΚΗΣ: σπιτονοικοκύρης του. ΕΝΑΣ ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Τυχαία συνάντησις στο δρόμο).

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Μπα! μπα! μπα! Σάν τ'α χιονία!

ΚΛΕΩΝ (άκεφα και χωρίς ένθουςιασμό): Γεια σου, Λεωνίδα...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Γιατί έτσι βιαστικός, βρε παιδί; Ο έφορος σε κυνηγάει;

ΚΛΕΩΝ: Φεύγω, Λεωνίδα! Μόλις πρὸ μισῆς ὥρας πῆρα τὴν ἀδεία μου καὶ μόλις μετὰ δυὸ ὥρες ἀναχωρῶ. Πᾶν νὰ ξεκουράσω κι' ἐγὼ μιὰ σταλιά τὸ κοκκαλάκι μου...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Καὶ ποὺ σκοπεύεις νὰ περάσης τὴν ἀδεία σου;

ΚΛΕΩΝ: Στὴ Ρόδο...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (μ' ένθουςιασμό): Στὴ Ρόδο; Τὶ εὐτυχὲς σύμπτωσις! Ἐκεῖ, ξέρεις, παραθερίζει ἐδῶ κι' ἓνα μῆνα ἡ γυναίκα μου!...

ΚΛΕΩΝ: Κι' ἡ δική μου τὸ ἴδιο...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Ἄλλη σύμπτωσις, λοιπόν!

ΚΛΕΩΝ: Κι' αὕτὴ εὐτυχής:

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Ἀσφαλῶς! Γιά κῦττα, ὅμως, τί τυχὲς ποὺ εἶμαι. Στὸν οὐρανὸ τὸ ζήταγα καὶ στὴ γῆ τὸ βρήκα!...

ΚΛΕΩΝ: Τί πράμα, βρε Λεωνίδα;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Ἐναν ἄνθρωπο ἐμπιστοσύνης, ποὺ νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Ρόδο...

ΚΛΕΩΝ: Δὲ σὲ καταλαβαίνω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Πρόκειται γιὰ μιὰ μικροεκδούλευσι ποὺ ἐλπίζω νὰ μὴ μοὺ τὴν ἀρνήθῃς.

ΚΛΕΩΝ: Δηλαδή;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Νά... Ἐπειδὴ, ὅπως μοὺ γράφει ἡ γυναίκα μου, τὰ βράδυα τώρα στὴ Ρόδο κάνει ψυχρίτσα, μὲ τρώγεται στὰ γράμματά της ἐδῶ καὶ μέρες νὰ τῆς στείλῃ μερικὰ φθινοπωρινὰ συμπτράγκαλα.

Μιά, λοιπόν, ποὺ θὰ πᾶς ἀποσπῶν, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μοὺ κἀνῃς αὕτὴ τὴν ἐξυπηρέτησι. Ἄλλωστε δὲν πρόκειται γιὰ κανένα μεγάλο βάρος. Ἐνα μικρὸ βαλιτσάκι.

ΚΛΕΩΝ (μὲ μισὸ στέμμα): Ἐστω... Ἀν καὶ συμχαίνομαι σὰν τίς ἀμαρτίες μου τὰ μπαγκάζια. Φρόντισε μόνον νὰ μοὺ στείλῃς τὸ βαλιτσάκι ἐγκαίρως στὸ σπῆτι, γιατί, ὅπως σοὺ εἶπα, σὲ δυὸ ὥρες γίνομαι καπνός.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ: Ἐννοία σου!

Τὼν ἀμπαλισμένο ἐδῶ καὶ μιὰ βδομάδα. Θὰ σοὺ στείλῃ μαζὶ καὶ τὴ διεύθυνσι. Ἄντε, λοιπόν. Καλὸ ταξίδι, καλὴ ἀντάμωσι καὶ τὰ μάτια σου τέσσερα στὸ βαλιτσάκι τῆς γυναίκας μου!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ (μὲ... ἀγαπαισμένη ἐπισσημότητα): Ὅρκιζομαι ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων νὰ τὸ προσέχω περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ μου!

ΣΚΗΝΗ 2η

(Σὲ δέκα λεπτά στὸ σπῆτι τοῦ Κλέωνα, ποὺ τακτοποιεῖ φουργιόζα μιὰ βαλιτσα. Χτυπάει τὸ κουδούνι).

ΚΛΕΩΝ (νευριασμένα): Οἱ ἐπισκέψεις μου, λείπανε τώρα. (Πηγαίνει κι' ἀνοίγει τὴν πόρτα).

ΤΖΟΥΛΙΑ (μπαίνοντας): Γεια σου, Κλέων.

ΚΛΕΩΝ: Καλὸς τὴ Τζούλια. Ποιὸ καλὸ μελτέμι σ' ἔφερε κατὰ δῶ;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ἦρθα μ' ὁλοτὸ συγγενικὸ θάρρος νὰ σοὺ ζητήσω μιὰ μεγάλη χάρι.

ΚΛΕΩΝ: Νὰ τὴν ἀκούσω. Κι' ἂν περνᾷ ἀπὸ τὸ χέρι μου...

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τὸν θυμάσαι, Κλέων, τὸν Σταμάτη;

ΚΛΕΩΝ: Ποιὸν Σταμάτη;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τὸν πρῶν ἀρραβωνιαστικὸ μου... Τὸν τραπεζικὸ ὑπάλληλο.

ΚΛΕΩΝ: Ἀ! ναί! Τί ἔπαθε, λοιπόν, ὁ Σταμάτης;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Μήπως τὰ κόρδωσε;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Δυστυχῶς ὅχι. Μετετέθη, ὅμως, καθὼς ἔμαθα στὴ Ρόδο. Κι' ἐπειδὴ τὸν ξέρω τὶ μεμψιμοιρὸς καὶ κουτσομπόλης ποὺ εἶναι, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ ταξιδιοῦ σου, νὰ τοῦ πᾶς ὅ,τι μοὺ εἶχε χαρίσει στὴ διάρκεια τῆς μνηστείας μας.

ΚΛΕΩΝ: Δηλαδή;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Ἐ, σεντόνια, κουβέρτες, ἓνα ραδιογραμμοφῶν, μιὰ μηχανὴ τοῦ ραψίματος, μιὰ ηλεκτρικὴ σκούπα, πιατικά, ποτηρικά.

ΚΛΕΩΝ: Καὶ γιατί, βρε Τζούλια, δεχόσουν τὰ δῶρα του; Γιά τίς ἀμαρτίες τίς δικές μου;

ΤΖΟΥΛΙΑ: Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ χωρίζαμε; Πάντως, αὐτὰ τὰ πράματα οὐτὲ θέλω, οὐτὲ μπορῶ νὰ τὰ κρατήσω! Ὅλα τοῦ τὰ πᾶς, λοιπόν, καὶ θὰ τοῦ τὰ τρῖψῃ στὴν κασίδια του. Καὶ μὴν ἐννίξης τῆς μούτρα σου, σὲ παρακαλῶ,

γιατί ἔχεις ἱερὴ συγγενικὴ ὑποχρέωσι! Τί διάολο! Ἄδελφὴ τῆς γυναίκας σου εἶμαι!

ΚΛΕΩΝ (σιγά): Ναί, ποὺ νὰ μὴν ἔσωνας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τί εἶπες;

ΚΛΕΩΝ: Εἶπα, εὐχαρίστας! Πολὺ εὐχαρίστας! Πάρα πάρα πολὺ εὐχαρίστας!

ΤΖΟΥΛΙΑ: Τότε, πρὶν κατέβῃς στὸν Πειραιᾶ, πέρασε μὲ τὸ ταξὶ ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ τὰ παραλάβῃς!

ΚΛΕΩΝ: Μάλιστα... συνηθιστὰ μου—συγγνώμη!—κουνιάδουλα μου ἦθελα νὰ πῶ!...

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σὲ ἓνα τέταρτο στὸ ἴδιο «ντεκόρ»... Ὁ Κλέων, καταιδρωμένος, κλείνει τὴν παραφουσκωμένη βαλιτσα του. Ἀκούγονται βρόνοι στὴν πόρτα).

ΚΛΕΩΝ: Βρε, ἀμαρτίες! Κολοκοτρωνεῖς! (Ἀνοίγει τὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ σπιτονοικοκύρης τοῦ κρατῶντας δυὸ μεγάλες νταμιτζάνες κι' ἀφῆνοντας ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα).

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ: Μὲ συγχωρεῖς, κύριε Κλέων, ποὺ κλώτσαγα τὴν πόρτα, ἀλλά, ὅπως βλέπεις, δὲν μοὺ περισσεύει χέρι γιὰ νὰ χτυπήσω τὸ κουδούνι.

ΚΛΕΩΝ: Παρακαλῶ! Σὰν στὸ σπῆτι σου!

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ: Ξέρεις τί περιέχουν αὐτές οἱ νταμιτζάνες ποὺ βλέπεις;

ΚΛΕΩΝ: Πᾶς νὰ τὸ ξέρω; ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ:

Τὴν καλύτερη Μαρκοπουλιώτικη ρετσίνα. Διαμάντι ἄλφα-ἄλφα!

ΚΛΕΩΝ: Καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα;

ΣΠΙΤΟΝΟΙΚΟΚΥΡΗΣ: Ἐσένα βέβαια τίποτα. Ἀλλὰ νοιάζει καὶ παρανοιάζει τὸν ἀδελφὸ μου ποὺ βρίσκεται στὴ Ρόδο καὶ ποὺ τίς περιμένει πῶς καὶ πῶς. Κι' ὅταν, μὲ τὸ καλὸ, τοῦ τίς παραδώσης, πῆς του ἐκ μέρους μου νὰ σὲ κερᾷ μισὴ ὀκαδίτσα γιὰ νὰ δῇς τί νέκταρ εἶναι!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Μπαίνει ἓνας ἀχθοφόρος, σπῶνοντας ἓνα τεράστιο μπαούλο).

ΚΛΕΩΝ: Ἐεεεε! Τί τὸ πέρασες τὸ σπῆτι μου, ἄνθρωπέ μου; Καὶ τί εἶναι αὐτὸς ὁ περιδρόμος ποὺ μοὺ κουβαλᾷ;

ΑΧΘΟΦΟΡΟΣ: Ἀπὸ μέρους τοῦ φίλου σας τοῦ κυρίου Λεωνίδα.

ΚΛΕΩΝ: Πουλᾶκι μου! Ὅστε αὐτὸ ἦταν τὸ «μικρὸ βαλιτσάκι»; Αὐτὸ χρειάζεται τὸ δόκλισηρ νηπομπὴ γιὰ νὰ τὸ μεταφέρῃ! (Χτυπάει τὸ τηλέφωνο). Ἐμπρός!

ΦΩΝΗ (ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ συρματος): Τ' εἶν' ἐκεῖ παρακαλῶ;

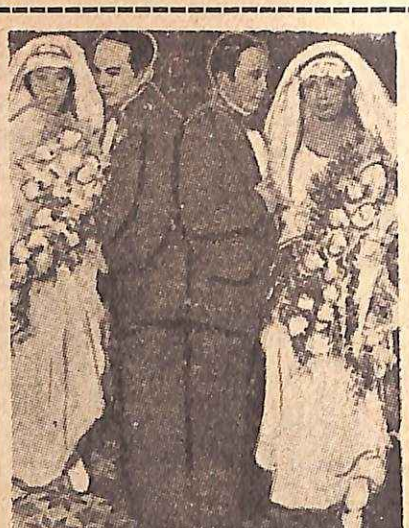
ΚΛΕΩΝ: Ἐσεῖς τί ζητᾶτε;

ΦΩΝΗ: Τὴν οἰκία τοῦ κυρίου Κλέωνος Μουρτζουφλέα.

ΚΛΕΩΝ: Λάθος, κύριε! Ἐδῶ... Ἐταιρία Γενικῶν Μεταφορῶν!...

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. Γ.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΩΝ ΣΙΑΜΑΙΩΝ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ

Στὴ Μανίλλα, πρωτεύουσα τῶν Φιλιππινῶν, ἐγίνε τελευταῖα ἓνας γάμος, ποὺ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ κόσμου. Παντρεύτηκαν οἱ δυὸ σιαμαῖοι ἀδελφοὶ Κόντινγκ, ποὺ εἶναι ἐνωμένοι στὴ βάσι τῆς σπονδυλικῆς στήλης, τίς δυὸ διδυμὲς ἀδελφές Λουταία καὶ Ἐλεονώρα Σιμπι-ταε. Οἱ σιαμαῖοι Κόντινγκ, παρ' ὅτι εἶναι ἐνωμένοι, ἔχουν τρομακτικὴ ἐκκίνηση. Παίζουν τένις, κάνουν περπάτο μὲ ποδήλατο καὶ πατιναρουν!...

Η ΜΠΕΛΙΝΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΟΡΟΦΥΓΑΔΕΣ
Στὴν πόλιν Χούστον τοῦ Τεξᾶς ὑπάρχουν χιλιάδες ἰδιοκτῆτες σκύλων, ποὺ δὲν πληρώνουν τὸν καθιερωμένο φόρο. Γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν φοροφυγᾶδων αὐτῶν, οἱ οικονομικὲς ὑπηρεσίες τοῦ Χούστον προσέλαβαν τὴν καλλιτέχνητα τοῦ βαριετὲ Μπελίντα Κούρτις, ἡ ὁποία ἔχει καταπληκτικὴ ἱκανότητα νὰ μιμητῇ τίς φωνές τῶν ζώων!... Ἡ Μπελίντα ἐπὶ ἓνα ὁλόκληρο μῆνα περνοῦσε ἀπὸ τὰ σπῆτια τῆς πόλεως καί... γαύγιζε στὶς πόρτες τους. Οἱ σκύλοι τότε, ποὺ ὑπῆρχαν μέσα, τῆς ἀπαντοῦσαν. Κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ ἀπεκαλύφθησαν 1760 σκυλοφοροφυγάδες!...

Η ΤΕΧΝΗΤΗ

Ἀμερικανικὴ εὐημερία

Τὸ σύστημα τῶν δανείων καὶ τῶν πιστώσεων

Οἱ Ἠνωμένες Πολιτεῖες θὰ εἶχαν φθάσει ἀπὸ καιρὸ στὴ χρεωκοπία, ἂν δὲν κατάφερναν δυὸ πράγματα. Τὸ πρῶτο απ' αὐτὰ ἦταν νὰ διατηρήσουν τὴν παραγωγὴ τους στὸ τρομακτικὸ ὕψος τῆς πολεμικῆς. Τὸ δεύτερο, νὰ τοποθετήσουν ἀναγκαστικὰ τὸ πλεονάζον μέρος τῆς παραγωγῆς τους στὰ διάφορα κράτη τῆς Εὐρώπης μὲ τὴ μορφή βοήθειας.

Ταυτόχρονα, ὅμως, προσπάθησαν νὰ αὐξήσουν τὴν ἐσωτερικὴ κατανάλωσι καὶ νὰ τὴ φτάσουν στὸ ἀνώτατο σημεῖο τῆς μετὰ τὸ σύστημα τῶν πιστώσεων.

Στὴν Ἀμερική, ἓνας ἄνθρωπος ποὺ δὲν δανεῖζεται δὲν ἀξίζει τίποτα. Ὁ κανὼν εἶναι: «ἰαίρνετε δάνεια μὲ οἰαδήποτε μορφή καὶ ἀπὸ ὅπουδήποτε». Ἄν δὲν ἔχετε τίποτα, θ' ἀρχίσετε ἀπὸ ἓνα μικρὸ ποσόν, π.χ. ἀπὸ 1000 δολάρια. Ἐπιστρέφοντας αὐτὰ τὰ 1000 δολάρια, θὰ πάρετε δεύτερο δάνειο τριπλάσιο ἢ τετραπλάσιο κι' ἐστὶ ἐπειτα ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα θὰ μπορέσετε νὰ δανεισθῆτε 100.000, 500.000 ἢ 1.000.000 δολάρια. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι πρέπει ταυτόχρονα νὰ ἐπεκτείνετε ἀνάλογα τίς ἐπιχειρήσεις σας. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ θὰ δημιουργήτε τὴν καλουμένη «ἀνιούσα γραμμὴ πιστώσεων», ποὺ δὲν εἶναι ὠφέλιμη μόνον σὲ σᾶς, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐθνικὴ οικονομία.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ εἴστε ἓνας καλὸς καὶ εὐσυνειδητὸς Ἀμερικανὸς πολίτης, δὲν πρέπει ν' ἀφήνετε καμμιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ αὐξήσετε τὸ «ἔχειν» σας. Μὴ στενοχωρηθεῖτε, γιατί δὲν ἔχετε ρευστὸ χρήμα. Ἀγοράζετε μὲ πίστωση αὐτοκίνητα, ἐπιπλά, κτήματα, οἰκόπεδα, σπῆτια κοσμήματα, τὰ πάντα. Τὸ κακὸ εἶναι νὰ μὴν ἀγοράζετε τίποτα καὶ νὰ μέινετε μὲ τὸ ἴδιο αὐτοκίνητο ἀπὸ δέκα χρόνια ἢ νὰ μὴν ἀναγεώνετε τὰ ἐπιπλά σας κάθε φορὰ ποὺ ρᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία.

Ἡ ἀποταμίευσι θεωρεῖται στὴν Ἀμερικὴ σὰν ἔγκλημα. Τὸ χρήμα πρέπει νὰ κινῆται. Ὅσο περισσότερο κυκλοφορεῖ, τόσο ὑψηλότερα ἀνέρχεται τὸ ἐπίπεδο τῆς γενικῆς εὐημερίας.

Πολλοὶ οικονομολόγοι κατακρίνουν αὐτὸ τὸ σύστημα καὶ παρατηροῦν ὅτι ὁδηγεῖ μοιραία στὴν καταστροφὴ. Γεγονὸς εἶναι, πάντως, ὅτι, γιὰ τὴ στιγμὴ, ἐξασφαλίζει στοὺς Ἀμερικανούς μιὰ εὐημερία ποὺ δὲν τὴν ἐγνώρισαν ποτὲ ἄλλοτε ὡς τώρα.

Σύμφωνα μὲ μιὰ πρόσφατη στατιστικὴ, ἔχουν πουληθῇ ὡς σήμερα στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες 35 ἑκατομμύρια συσκευὲς τηλεοράσεως, 125 ἑκατομμύρια ραδιόφωνα, 34 ἑκατομμύρια ἡλεκτρικὰ φυεῖα καὶ 50 ἑκατομμύρια αὐτοκίνητα. Ὑπολογίζε-

ται, ἐξ ἄλλου, ὅτι τὰ 32% τῶν ἀμερικανικῶν οἰκογενειῶν ἔχουν μέσο ἐτήσιο εἰσόδημα 5000 δολ. λαρίων (150.000 δραχμῶν) κι' ὅτι μόνον ἓνα 10% ἔχει εἰσόδημα κάτω τῶν 1000 δολαρίων (30.000 δραχμῶν).

Στὸ ἀντίθετο μέρος τῆς κλίμακος θὰ συναντήσουμε ἡγεμονικοὺς μισθοὺς. Ὑπάρχουν διευθυνταὶ ἢ πρόεδροι διοικητικῶν συμβουλίων μεγάλων ἐταιριῶν ποὺ κερδίζουν ἄνω τῶν 20 ἑκατομμυρίων τὸ χρόνο ὅπως ὁ Χάρλουν Κούρτις, πρόεδρος τῆς «Τζένεραλ Μότορς», ποὺ εἰσπράττει τὸ χρόνο 776.000 δολάρια (24.280.000 δραχμῆς). Ἀπ' αὐτά, ὅμως, ἓνα μικρὸ μόνον μέρος ἀπομένει δικό του. Τὰ ὑπόλοιπα τοῦ τὰ παίρνει τὸ δημόσιο ὡς φόρο.

Ὁ ἀμερικανικὸς φορολογικὸς νόμος ἐπιτρέπει τὴν ἀφαίρεσι ἀπὸ τὸ εἰσόδημα ὅλων τῶν δαπανῶν συντηρήσεως τῆς οἰκογενείας: λογαριασμοὺς ἱατρῶν, βιβλία, ἐξόδα ταξιδίων γιὰ ἐπαγγελματικούς λόγους, ἀσφάλιστρα, δαπάνες συντηρήσεως αὐτοκινήτων κλπ. Ἀς υποθέσουμε, λοιπόν, ὅτι γιὰ τὸν Χάρλουν Κούρτις ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξόδα ἀνέρχονται σὲ 276.000 δολάρια. Ἀπομένει καθαρὸ φορολογητέο εἰσόδημα 500.000 δολάρια. Ἀπ' αὐτὰ τὰ 415.000 θὰ πάρῃ τὸ κράτος καὶ στὸν πρόεδρο τῆς «Τζένεραλ Μότορς» θ' ἀπομείνουν μόνον 85.000 δολάρια (2.550.000 δραχμῆς).

Οἱ μεγαλύτεροι μισθοὶ τῶν διευθυντῶν τῶν μεγάλων ἀμερικανικῶν ἐπιχειρήσεων εἶναι οἱ ἀκόλουθοι:

9 διευθυνταὶ ἢ πρόεδροι διοικητικῶν συμβουλίων παίρνουν ἐτησίως ἀπὸ 6—10 ἑκατομμύρια δραχμῆς.

7 ἀπὸ 11—15 ἑκατομμύρια.

4 ἀπὸ 15—20 ἑκατομμύρια.

Καὶ 5 ἄνω τῶν 20 ἑκατομμυρίων.

Στὴν Ἀμερική, ἐπὶ συνολικοῦ πληθυσμοῦ 163 ἑκατομμυρίων κατοίκων, τὰ 62 ἑκατομμύρια ἐργάζονται.

Ἀλλὰ πῶς ξοδεύει ὁ μέσος Ἀμερικανὸς τὰ εἰσοδήματά του; Οἱ στατιστικὲς μᾶς δίνουν τοὺς ἀκόλουθους ἀριθμοὺς:

35,6% τροφῇ, καπνός, οἶνο-πνευματώδη ποτά.

11,5% ἐνδυμασία, κοσμήματα.

5% ἱατρικὴ περίθαλψις.

5,7% προσωπικὰ ἐξόδα.

10,3% ἐξόδα μετακινήσεων (λεωφορεῖα, μετρό, ταξὶ κτλ.).

5,4% διασκέδασεως.

1% ἐξόδα μορφώσεως, ἀγορᾶς βιβλίων κτλ.

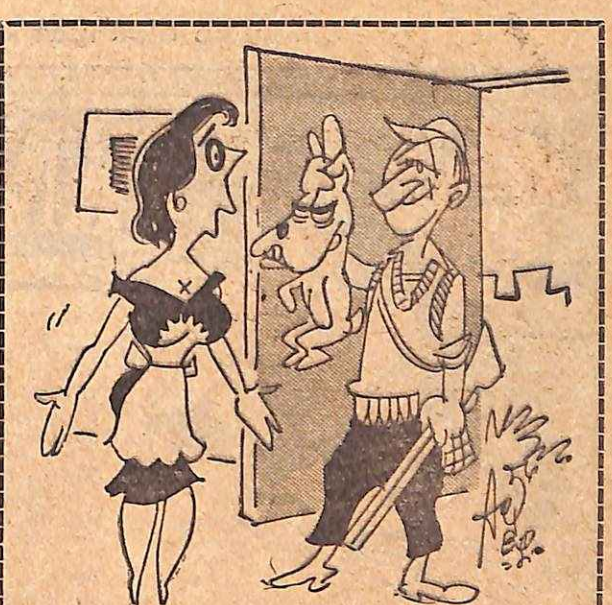
0,8% τουριστικὰ ταξίδια στὸ ἐξωτερικόν.

11% γιὰ τὴν ἀπόκτησι στέγης.

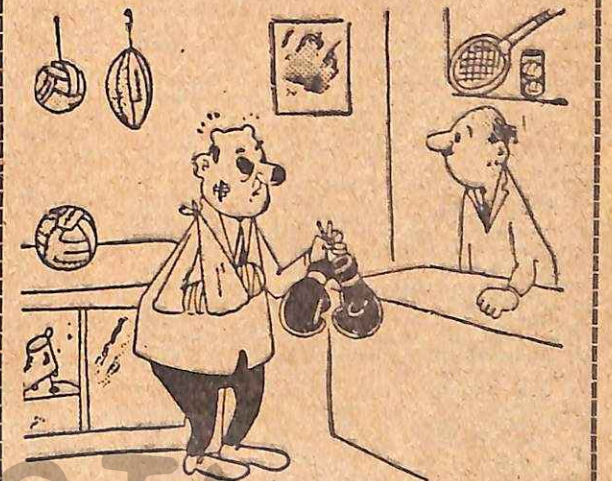
12,7% γενικὰ ἐξόδα συντηρήσεως σπιτιοῦ.

1% φιλανθρωπικὰ ἔργα.

Ὑπολογίζεται ὅτι ὁ μέσος Ἀμερικανὸς ἐργάτης πρέπει νὰ ἐργασθῇ 1½ ἡμέρα γιὰ ν' ἀποχτήσῃ ἓνα ραδιόφωνο, ἐνὸς στὴ Γαλλία γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἀπαιτοῦνται 6 ἡμέρες ἐργασίας, στὴν Ἰταλία 15 καὶ στὴ Ρωσία 27.

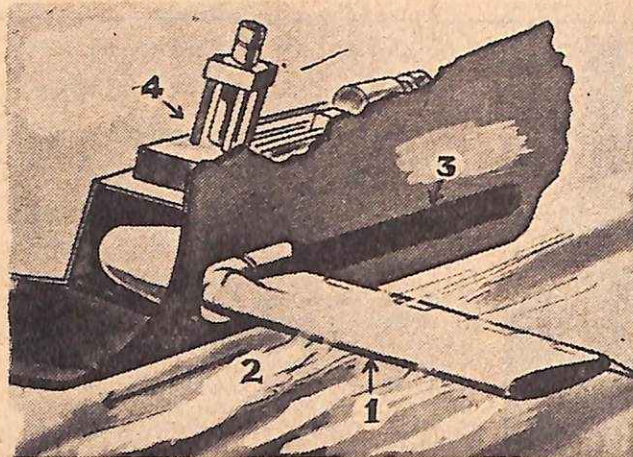
— Καὺμενε Βασιλάκη, ἦταν ἀνάγκη νὰ πᾶς τόσο μακριὰ γιὰ νὰ κυνηγήσης τὸν... Ἄσσο; (Τοῦ Ἀρκέλαου)

— Δώστε μου, παρακαλῶ, ἄλλο παιγνίδάκι γιὰ τὸ παιδί.

— ...Καὶ τώρα, ἀγαπητοὶ ἀκροαταί, θ' ἀκούσετε ἀπὸ τὴ μετεωρολογικὴ ὑπηρεσία τὴν πρόγνωση τοῦ καιροῦ γιὰ τὸ ἐπόμενο εἰκοσιτετράωρο!

Το σχεδιάγραμμα αυτό δείχνει τη θέση και τη λειτουργία ενός από τα πτερύγια ευσταθείας, που τοποθετήθηκαν τώρα τελευταία στο αγγλικό υπερωκεάνειο «Κούνην Έλιζαμπεθ». 1) Αριστερό πτερύγιο στη θέση λειτουργίας του. 2) Κατευθυνιστός του πλοίου. 3) Θάλαμος, όπου διπλώνεται και μπαίνει το πτερύγιο, όταν η θάλασσα είναι ήρεμη. 4) Μηχανισμός κίνησης του πτερυγίου.

Η ΝΑΥΤΙΑ ΚΑΤΑΝΙΚΗΘΗΚΕ

Χάρι σ' ένα σύστημα πτερυγίων, που δοκιμάστηκε τελευταία στο αγγλικό υπερωκεάνειο «Κούνην Έλιζαμπεθ», τα πλοία θα έχουν πλέον ιδεώδη ευστάθεια

Η ναυτία, που συχνά μεταβάλλει την ευχαρίστηση ενός α-αίου ταξιδιού σε ανυπόφορο βάσανο για πολλούς επιβάτες, φαίνεται πως από δω και πέρα θα ανήκει πια στο παρελθόν. Χάρη σ' ένα σύστημα πτερυγίων τοποθετημένων στα πλευρά του σκάφους. Το σύστημα των πτερυγίων αυτόν εξασφαλίζει στο σκάφος μία ιδεώδη ευστάθεια σε περιπτώσεις θαλασσοταραχής.

Για να αποφευχθεί το άνακτάωμα του στομαχιού των επιβατών, καθώς και διάφορες ζημιές μέσα στο πλοίο, οι τεχνικοί των αγγλικών ναυπηγείων «Ντέννυ Μπρόντερς», ύστερα από έρευνες και πειραματισμούς είκοσι χρόνων, κατέληξαν στο σύστημα πτερυγίων, για το οποίο μιλάμε. Τα πτερύγια αυτά είναι τοποθετημένα από τη μία και την άλλη πλευρά του σκάφους, αρκετά πιο κάτω από την επιφάνεια του νερού. Στα μεγάλα πλοία χρησιμοποιούνται δυο ζεύγη πτερυγίων, ενώ στα μικρά αρκεί ένα.

Για πρώτη φορά, εδώ και λίγο καιρό, το σύστημα αυτό χρησιμοποιήθηκε στο «Κούνην Έλιζαμπεθ», το μεγαλύτερο υπερωκεάνειο του κόσμου, και τα αποτελέσματά, που σημείωσε, υπήρξαν θαυμάσια.

Οι προσπάθειες των ναυπηγών για να δοθεί στα πλοία η ευστάθεια εκείνη, που θα γλύτωνε τους επιβάτες από τη ναυτία, χρονολογούνται από πολλά χρόνια. Όσο τώρα, στις διάφορες χώρες του κόσμου, έχουν δοθεί πολυάριθμα διπλώματα ευρεσιτεχνίας σε εφευρέσεις σχετικές με αυτόν τον σκοπό.

Οι περισσότερες απ' αυτές — κι' οι πιο σοβαρές — έχουν ως βάσι τους ντεπόζιτα νερού, υδρροσκοπικά μηχανήματα ή πτερύγια.

Οι εφευρέσεις της πρώτης κατηγορίας χορηγούν μια ωοειδή ποσότητα νερού, περιεχομένου σε ντεπόζιτα, που βρέσκονται στη μία και στην άλλη πλευρά του σκάφους. Το νερό μετατίθεται σε αντίθετη κατεύθυνση προς την κλίση, που παύει να κλίνει, και το πλοίο κι' έτσι αποσβεσθεί το κούνημα του σκάφους.

Στη δεύτερη περίπτωση, χρησιμοποιούνται υδρροσκοπικά μηχανήματα, τα οποία εμποδίζουν το πλοίο να ξεφύγει από τον άξονα της πορείας του. Το σύστημα αυτό το δοκιμάστηκε με επιτυχία το 1952 στο Ιταλικό υπερωκεάνειο «Κόντε ντι Σαβόια», αλλά αποδείχθηκε ότι κόστι-

ζε πολύ κι' έτσι δεν εφαρμόστηκε σε πλατεί κλίμακα. Απεναντίας, το σύστημα των πτερυγίων φάνηκε από την αρχή πιο πρακτικό και φτηνό. Ο πρώτος, που το χρησιμοποίησε, αλλά χωρίς σημαντικά αποτελέσματα, ήταν ένας Άγγλος ναυπηγός ονόματι Χίρομ Μάξιμ, εδώ κι' εξηνταπέντε χρόνια. Πολύ αργότερα, η αμερικανική εταιρεία «Σπέρνς» συνέχισε τις προσπάθειες του Μάξιμ αλλά όλα τα σχέδια, στα οποία κατάληξαν οι τεχνικοί της, σημείωσαν το ένα πίσω από το άλλο αποτυχία.

Η βρετανική εταιρεία «Ντέννυ Μπρόντερς» φάνηκε πιο τυχερή, αλλά για αρκετά χρόνια δοκίμασε κι' αυτή αλλεπάλληλες απογοητεύσεις.

Το πρώτο σύστημα πτερυγίων, που δοκίμασαν οι τεχνικοί της εταιρείας αυτής, τοποθετήθηκε στο αγγλικό επιβατικό «Μεδίνα» το 1950, αλλά ύστερα από λίγο ταξίδι το ένα πτερύγιο έσπασε.

Αργότερα, δοκιμάστηκαν νέα σχέδια πτερυγίων στο γαλλικό ατμόπλοιο «Μαρόκο» και στο νορβηγικό «Λήνδα». Τα αποτελέσματα όμως δεν υπήρξαν κι' εδώ αρκετά ικανοποιητικά.

Ωστόσο, οι πειραματισμοί αυτοί, παρ' όλο που δεν είχαν σοβαρή επιτυχία, έδωσαν τους καρπούς τους. Με την πείρα, που αποκτήθηκε στο «Ντέννυ Μπρόντερς» και της «Ντέννυ Μπρόντερς» έφτασαν σιγά-σιγά στο τελειότερο σύστημα πτερυγίων του «Κούνην Έλιζαμπεθ».

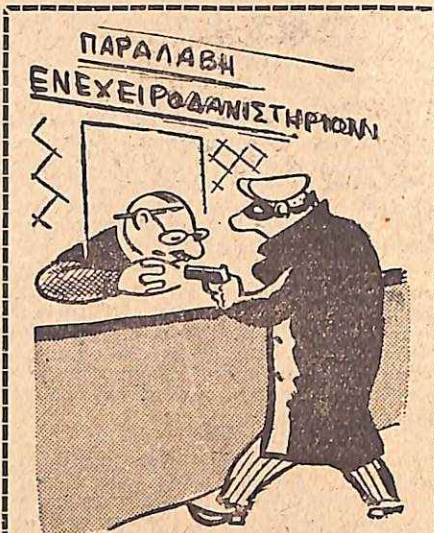
Στο κολοσσιαίο αυτό αγγλικό υπερωκεάνειο τοποθετήθηκαν δυο ζεύγη πτερυγίων από τη μία πλευρά και την άλλη στα ύψαλα του σκάφους και σε βάθος τεσσάρων μέτρων κάτω από την επιφάνεια του νερού. Τα δυο ζεύγη απέχουν μεταξύ τους 42½ μέτρα.

Τα πτερύγια του «Κούνην Έλιζαμπεθ» είναι κινητά και συνδέονται με το σύστημα πηδαλιουχίας του πλοίου. Η κλίση των πτερυγίων κανονίζεται κάθε φορά έτσι, ώστε, με την κατεύθυνση των κυμάτων και την πορεία του υπερωκεανείου, ν' αποφευχθεί το κούνημα.

Όταν η θάλασσα είναι ήρεμη, τα πτερύγια μαζεύονται μέσα στο σκάφος, σε ειδικούς θαλάμους, ώστε να μην ελαττώνεται με την αντίστασή τους η ταχύτητα του καρυβιού.

Το «Κούνην Έλιζαμπεθ» έχει κάνει ήδη δυο ταξίδια με αυτό το σύστημα πτερυγίων και συνάντησε διαφόρων λογίων καιρούς. Σε όλες τις ως τώρα περιπτώσεις, τα πτερύγια του λειτουργήσαν κανονικά κι' έδωσαν στο σκάφος μία ισορροπία, που δε θα την είχε αν δεν ήταν εφοδιασμένο με αυτά.

Έτσι οι ειδικοί είναι πια βέβαιοι, ότι βρέθηκε επί τέλους ο τρόπος να γλυτώσουν μία και καλή από την απειλή της ναυτίας όσοι ταξιδεύουν στη θάλασσα.

— Χμ! Μοντέλο του 1930 και πολύ μεταχειρισμένο. Παραπάνω από ένα πενήνταρι δεν μπορώ να σου δώσω!

Σεσκόνημα...

Χωρίς λόγια

Έμιλ Ζάτοπεκ, το «άθλητικό φαινόμενο» στη Μελβούρνη

Ο Έμιλ Ζάτοπεκ, ο Τσέχος ταγματάρχης, που δίκαια αποκαλήθηκε «άνθρωπινη ατμομηχανή», είναι ένα «άθλητικό φαινόμενο» του 20ού αιώνας. Μονάχα ο Αμερικανός Τζέσσε Όουενς και ο Φινλανδός Πάαβο Νούρμι συγκρίνονται μαζί του. Και πάλιν ο Ζάτοπεκ έχει κάτι παραπάνω απ' τους δυο παγκόσμιους άσους: Τρεις ολυμπιακές νίκες στα 5000 μ., στα 10.000 μ. και στο Μαραθώνιο. Άθλος που θα χρειασθούν πολλές δεκάδες χρόνια για να επαναληφθεί. Έχει βέβαια ο Όουενς τρεις πρώτες νίκες στο Βερολίνο και δεκάδες παγκοσμίων ρεκόρ ο Νούρμι. Ο Ζάτοπεκ όμως δεν άφησε παγκόσμιο ρεκόρ στις μεγάλες αποστάσεις που να μη το καταρρίψει. Δημιούργησε σχολή στον αιώνα μας με την επαναστατική προπόνησή του. Αφ' η εποχή με τα κατορθώματά του.

Γεννήθηκε το Σεπτέμβριο του 1922 στην πόλη της Μοραβίας Κροϊνβίτσε. Γεροδεμένος και αρ' κός στο σώμα, έχει φυσικά προσόντα δρομέα αντοχής. Άνάστημα 1,75 μ. Βάρος 73 κιλά. Στερείται «στύλ». Άλλ' έχει μια φυσική δύναμη και μια αντοχή, που προξενούν εξαιρετική εντύπωση.

Την άθλητική σταδιοδρομία του άρχισε σε ηλικία 19 ετών. Την δε πρώτη επίσημη άθλητική εμφάνισή του έκανε το 1945, τρέχοντας τα 3000 μ. σε 8' 34" 8 και τα 5000 μ. σε 14' 30" 8.

Από τότε οι επιτυχίες του διαδεχθηκαν ή μια την άλλη. Στους Ολυμπιακούς του 1948 έρχεται δεύτερος στα 5000 μ., μετά τον Βέλγο Ρεϊφ, με 14' 17" 8 έναντι 14' 17" 6 του αντιπάλου του. Πρώτος στα 10.000 μ. με 29' 56" 6. Στους Ολυμπιακούς του Έλσίνκι θριαμβεύει! Τρία χρυσά μετάλλια. Στα 5000 μ. με 14' 06" 6. Στα 10.000 μ. με 29' 17" 3. Στο Μαραθώνιο με 2 ώρ. 23' 03" 2.

Η προσωπικότητάς του Ζάτοπεκ διαφαίνεται στην αποκλειστική συνέντευξή που μας παρέχώρησε στο Έλσίνκι μετά τη νίκη του στα 5000 μ.

— Η σημερινή νίκη μου κερδήθηκε με το μυαλό και όχι με τα πόδια. Αναγνωρίζοντας τους νεωτέρους μου Σάντε (Γερμανό) και Τσαταγουαίη (Άγγλ.) ως ταχύτερους, κατέληξα στην απόφαση να εφαρμόσω τακτική άναμυνής. Υπελόγησα ως πιθανό νικητή τον Σάντε με δεύτερο τον Τσαταγουαίη. Εγώ πρόβλεπα την τρίτη θέση με αντίπαλο το Γάλλο Μιμούν.

Επειδή έχω ισχυρό τεμαχισμό, άφησα τους Τσαταγουαίη και Σάντε να οδηγήσουν, γιατί, όταν επιχειρούσα να τρέξω τους πρώτους γύρους γρήγορα, έχανα πάντα τον άγωνα. Οι συναρπαστικές φάσεις και οι δραματικές εξελίξεις στα 5000 μ. έδικαίωσαν την πείρα μου και την τακτική μου.

Ο Σάντε και ο Τσαταγουαίη κουράστηκαν συναγωνιζόμενοι με τον Ρεϊφ ποιός θα διατηρήσει την πρωτοπορεία. Προσπάθησα ν' αναλάβω την πρωτοβουλία στον 6ο γύρο. Όταν όμως είδα τον Σάντε να επιμένει να προηγηθεί, τον

άφησα «να βγάλει το φίδι απ' την τρύπα»! Τα εξαντλητικά «εντεμαράς» Σάντε — Ρεϊφ — Τσαταγουαίη — Μιμούν υποχρέωσαν τον Ρεϊφ να αποχωρήσει απ' τον άγωνα. Εάν έπεφτα και εγώ στην παγίδα, θα πάθαινα τα ίδια.

Στον 9ο γύρο προσπάθησα πάλι να ξεφύγω. Ο Σάντε δε μ' άφησε. Άρχισε μάλιστα το «φίνις» του πολύ πρό της ώρας του, χίλια μέτρα πρό του τέρματος. Τη νίκη μου όφειλω πρώτα στην ενθάρρυνση του φίλου θλου φινλανδικού λαού και ύστερα στη στρατηγική μου. Χάρητες όφειλω και στον Τσαταγουαίη, γιατί στον τελευταίο γύρο παρέσυρε σ' ένα φρενήρες «άμπαλας» τον Σάντε και έτσι μου άνοιξε το δρόμο της νίκης. Έδωσα όλη την ψυχή μου στο τελικό «άμπαλας».

Ο Ζάτοπεκ έχει καρδιά άσφαλένια. Η πνευμονική ικανότητά του ξεπερνά τις 6 λίτρες αέρος. Η περιφέρεια του στήθους του είναι 0,91 μ. Η καρδιά του έχει διάμετρο 139 χιλιοστά. Ο αριθμός των καρδιακών παλμών του κυμαίνεται γύρω στους 60-65 στο λεπτό. Όταν κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ των 20.000 μ. εξέτασθηκε απ' το γιατρό Χόρνοφ και είχε, πριν απ' την εκκίνηση, 68 σφυγμούς. Μετά την άφιξη, 168. Μετά 4' 108. Μετά 10', 98. Μετά 3 ώρες, 52 σφυγμούς.

Τα παγκόσμια ρεκόρ του είναι άμετρητα. Έχει τρέξει σε ηλικία 32 ετών το 1954 τα 5000 μ. σε 13' 57". Τα 10.000 μ. σε 28' 54" 2.

Τι θα κάνει όμως στη Μελβούρνη, σε ηλικία 34 ετών; Ο Ζάτοπεκ δεν αταπατάται. Μόλις προ ήμερών βγήκε απ' το νοσοκομείο από εγχείρησι κήλης.

Στη Μελβούρνη θα τρέξω μόνον Μαραθώνιο, είπε. Πιθανόν και 10.000 μ., αν έλθω σε φόρμα μέχρι τότε. Τα 5000 μ. τ' αφήνω στους νέους. Έπειτα πιά, τελεία και παύα!

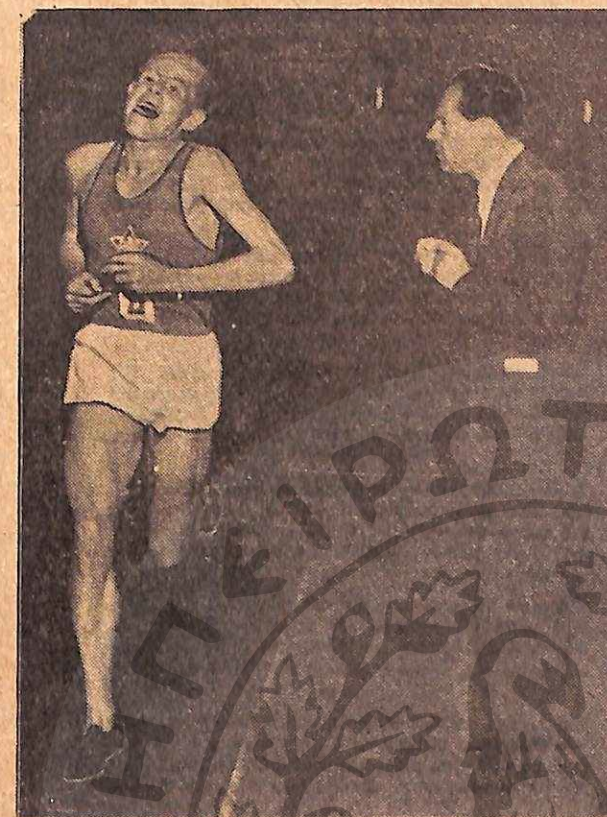
Οι διεθνείς αθλητικογράφοι υποστηρίζουν πως ο Ζάτοπεκ δεν είχε ακόμη την τελευταία λέξη. Είναι ο «υπεραθλητής του 20ού αιώνα». Τρέχει 40 χιλιόμετρα την ημέρα. Το σύστημα του είναι ιδιόρρυθμο και εξαντλητικό. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι ελάχιστοι αθληταί στον κόσμο θα μπορούσαν ν' αντέξουν στο βάρος μιας τόσο σκληρής προπόνησης.

Ο Τσέχος αυτός άσος με τη γιγαντιαία θέλησή θ' άρχήσει και πάλι τις προπονήσεις του με σκοπό τη Μελβούρνη.

Ελπίζεις να κερδίσεις χρυσά ολυμπιακά μετάλλια, όπως και στο Έλσίνκι; τον ρώτησε τελευταίως ένας δημοσιογράφος.

Το σπουδαίο πράγμα στούε Ολυμπιακούς δεν είναι να κερδίσεις, αλλά να λαβαίνεις μέρος! Ήταν ή έξυπνη άπάντησις του Τσέχου, που την είχε δανεισθή από το Γάλλο βαρόνο Πέτρο ντε Κουμπερτέν, τον αναδιδότη των συγχρόνων Ολυμπιάδων.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Έμιλ Ζάτοπεκ στο στάδιο της Στοκχόλμης καταρρίπτει το παγκόσμιο ρεκόρ των 3 μιλίων με 13' 31" 2 και σημειώνει στα 5000 μ. 13' 57".

—Θεέ μου, θά πνιγούμε! Ξε-
σπάει εκείνη.
—Όχι ακόμα! την παρηγορώ.
—Ξέρεις κολύμπι;
—Κάτι λίγο, άπαντώ, αλλά
χωρίς κύμα.
—Έγώ ξέρω καλά και θά σω-
θώ. 'Αλλά έσύ;
—Μη μου λές τέτοια.
—Δεν έμεινε κανένα κομμάτι
ακουί;
—Όχι. 'Εφυγε όλο.
—Για ψάξε γύρω σου.
—Δεν υπάρχει.
—Νά πάμε με τ'ό ένα κουπί.
—Θά γυρίσουμε σάν σέουρα.
—Θεέ μου, χαθήκαμε.
—Πού νά πάρη ό...
—Μη βλαστήμας τέτοιες ώρες.
—Καλά. 'Αγίε Νικόλα δόθηα
μας...

—Αχ! τί θά γίνουμε;
—Μη σέ πιάνη πανικός. 'Άσε με
νά σκεφτώ. (Σκεφτήκα). Βγάλε
τό φόρεμά σου.
—Γιατί;
—Βγάλτο πού σου λέω και μη
ρωτάς.
—Τό θάλα.
—Σκύτο και κάνε λουρίδες.
—Τό καινούργιο μου φόρεμα;
—Θά σου πάρω άλλο. Γρήγορα.
Πέτα μου μιά λουρίδα.
Μ'αυτή δένω τό κουπί στό σκαρ-
μό. Σέ δύο ώρες είμαστε έξω.
—Σάς είχα γιά χαμένους, μάς
λέει ό λεμβούχος.
—Παρά λίγο νά βγής άληθινός.
Πού θά βρούμε ένα φορεματάκι γιά
τή δεσποινίδα;
—Βρέθηκε κι' αυτό. Κι' όταν σέ
λίγο τό λεωφορείο μάς τσούλαγε
όμορφα, και σύγουρα στην άσφαλ-
το, ή Πόπη έγειρε κοντά μου και
φιθύρισε:
—'Εγώ γιά σένα φοθήθηκα, ά-
γάπη μου.
—Κι' εγώ γιά σένα, χρυσό μου.
'Αλλά ό καθένας είχε φοθήη
γιά τόν έαυτό του.

Τό τρίτο περιστατικό, λίγα χρό-
νια κατόπι. Τό αίσθημα τό έλε-
γαν Λίτσα. Καθημερινή, μεσημέρι,
βρεθήκαμε στό Λαυρό έμπάνιο.
'Ερμηιά. 'Η Λίτσα δελφίνι στό κολύ-
μπι. 'Όσο γιά μένα, κολυμπάω
μην—δηλαδή, καταφέρνω νά στέ-
κωμαι στόν άφρό—άλλά κουρά-
ζομαι πολύ εύκολα. Δεν έχω συγ-
χρονισμό στίς κινήσεις. 'Επί πλέ-
ον, άμα μπη λίγο νερό στό στόμα
μου ή στή μύτη μου, σαστίζω. Γι'
αυτό άποφεύγω τά βυθεία. Μέχρι
τό σάβονι, τό πολύ ένα-δυό μέ-
τρα πύ πέρα και άμέσως έπιστρο-
φή, στή σύγουριά. 'Όταν είδα τη
Λίτσα, όμως, νά ξανοίγεται με
κάτι άπλωτές, μ'έπιασε τό φιλότι-
μο. Με πείραξε κι' όθιας:
—Μόνο έκει πού πατώνεις κολυ-
μπάς;
—Όχι. Πάω και στό άπατα!
Προχώρησα πύ πολύ άπό τό κα-
νονικό.
—'Εγώ γυρίζω, λέω και κάνω
μεταβολή.
'Αλλά έχει ένα κυματάκι πού έρ-
χεται άπό τη στερηά. Αυτό τό ύ-
πουλο, γρήγορο, κοφτό κυματά-
κι πού σου κόβει την προώθησι—
ίδίως άν είσαι άριστός κολυμβή-
της σάν και μένα—και σπάει στό
μούτρα σου: Πλάφ, πλάφ, πλάφ.
'Η άνάσα μου κόβεται, πάω νά
πάρω άναπνοή και πίνω νερό. Κό-
βονται και τά χέρια μου, πονάει τό
στήθος μου, οι δυνάμεις μου λιγο-
στεύουν. Κάνω νά πατήσω τό ένα
πόδι, γιά νά βρώ βυθό, τίποτα.
'Αεinite λίγο άκόμα. Σφίγγομαι.
'Η θέσι μου είναι πολύ δύσκολη,
έχω την έντύπωση πώς βρίσκομαι
διαρκώς στό ίδιο μέρος.
—Λίτσα! φωνάζω. Δεν μπορώ
άλλο. 'Ελα νά με βοηθήσης...
—'Όπου νά με πλησιάση, έχω έ-
ξαναπληθή, έντελώς. Μόλις πού κου-
νάω τά χέρια μου. Και τό κυματά-
κι, πλάφ-πλάφ-πλάφ, νά μου δί-
νη Χαστούκια.

Τί έχεις; ρωτάει ή Λίτσα, πού
έρχεται κοντά μου.
—Πνίγομαι!
—Σπάσου νά σέ πιάσω.
—'Όπως βρίσκεσαι δίπλα μου, ό-
μως, άπάνω στή λαγτάρα μου, τη
βουτάω άφρη άπό τη μιά προεξο-
χή τού θώρακος. ('Ό πνιγμένος
άπό τά μαλλιά του πιάνεται). Τρο-
μασμένη εκείνη, κάνει μιά άπό-
τομη κίνησι και μου δίνει μιά γερή

κλωτσιά στό μούτρα. ('Αλλοίως,
θά είχαμε πνιγή κι' οι δύο). Και
βάσει άμέσως σπαρακτικές κραυ-
γές:
—Βοήθεια! Βοήθεια!
'Αλλά ποιος νά την άκούση; Ψυ-
χή στην άμμουδιά. 'Εγώ έχω πα-
ραλείπει πιά. 'Τετέλεσται! ψιθυρί-
ζω, ως εδω ήτανε τά ψωμάκια σου,
άγαπητέ μου φίλε. Άυριο θά σέ
γράφουν οι έφημερίδες, αλλά δεν
θά είσαι σέ θέσι νά τις διαβάσης.
Κρίμα! Και είχες τόσο μέλλον!...
Και παραδίδονται στό μοιραϊόν.
—'Ελα! 'Εδώ πατώνεις, άκούω
τη φωνή της Λίτσα.
Δεν είναι παρά δύο μέτρα πύ
πέρα. Συγκεντρώνω τό όπλοιστό
των δυνάμεών μου και επί τέλους
πατώ βυθό, 'Αναστήθηκα. Βγαίνω
περπατώντας. Πέφτω μπρούμυτα
στήν καφετή άμμο και μένω εκεί
μιά ώρα άμύλητος, ίσως και πε-
ρισσότερο. Ντρεπόμουν ν' άντικρύ-
σω τη Λίτσα, αλλά κι' εκείνη ντρε-
πόταν νά κυττάξη έμένα.

—Με συγχωρείς γιά την κλω-
τσιά πού σου δώσα, μου είπε άρ-
γότερα, αλλά, άλλοιώς θά είχαμε
πνιγή κι' οι δύο.
—Και βέβαια ήταν προτιμώτε-
ρο νά πνιγή ό ένας, παρατήρησα.
—'Όπωςδήποτε!

Τό έπόμενο περιστατικό είναι ά-
στείο. Γελώ, πές καλύτερα. 'Η-
τανε έράδυ, ήμαστε παρέα έξη,
οι δύο τού αδυνάτου φύλου. Είχε
φεγγαρι και ό Μιχαήλς προτείνει:
—Πάμε γιά νυκτερινό μπάνιο
στή Βουλιγαμένη;
—Και δεν πάμε;
Πήραμε τά μαγιά μας και πή-
γαμε. Τά φορέσαμε. Και λέει πά-
λι ό Μιχαήλς:
—'Εχω μιά ιδέα. Νά κάνουμε
ομαδική έφόρμησι. Θά τραβήξου-
με λίγο πίσω, θά πάρουμε φόρα
και θά πέσουμε όλοι μαζί, γιά νά
κάνουμε και σαματά.
—'Εραία ιδέα! συμφωνούν
όλοι.

Πάμε καμιά είκοσαριά μέτρα
πίσω. Στεκόμαστε σέ παράταξη.
'Ο Μιχαήλς δίνει τό σύνθημα:
—'Ενα, δύο, τρία! 'Όσα!

Πέφτω στή θάλασσα πρώτος.
'Αλλά και μένος. Οι άλλοι, μόλις
φτάνουν την άκρη της άμμουδιάς,
κρατάνε άφρό και στέκονται, ξε-
καθισμένοι στό γέλιο.
—'Ελάτε! τούς προσκαλώ, συγ-
κρατώντας τις άνατριχίλες μου.
'Εσείς δεν θά πέσετε;
—Όχι λέει ό Μιχαήλς.
—Γιατί;
—'Αλλάξαμε ιδέα!

—Τόν κακό σας τόν καιρό! φω-
νάω άνασχετισμένους, μέσα άπό
τη θάλασσα.
Βγαίνω τουρτουρίζοντας και
ντύνομαι. 'Εκείνοι γελούν άκόμα.
—'Ελα καμμένο, Τάκη, λέει ό
Μιχαήλς πάλι. 'Ενα άστείο κάνα-
με, νά γελάσουμε λιγάκι.

—Αυτά δεν είναι άστεία. Αυτά
είναι παληανθρωπίες!
—'Ητανε κρίσι ή θάλασσα; ρω-
τάει περιπαιχτικά ό Νάσος.
—'Αει στό διάλο. Γαϊδούρια!
'Εφυγα μονάχος, ενώ με συ-
νόδευσαν τά χάχανα των μέχρι
τάτε φίλων μου. Είχα γελοιοποιηθή
κατά τό χειρότερο τρόπο και μά-
λιστα μπροστά στό μάτια δεσποινι-
δών.

Λοιπόν, άμα έχης τέτοιες άνα-
μνήσεις, μπορεί νά σ'άρση ή
Βουλιγαμένη; Ποτέ. Μακάρι νά
την πασάλειψουν και με χρυσό-
σκονι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

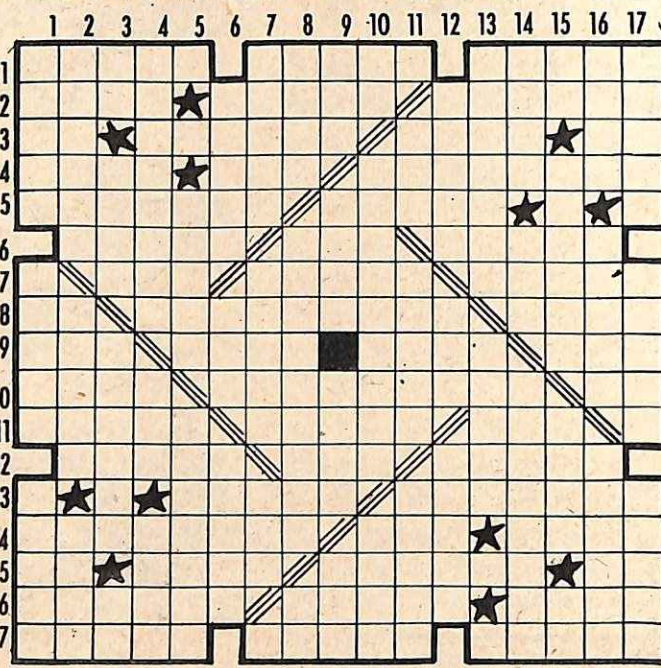
Η άφαιμάξι ξανάγινε τής μέδας

'Η πολλή άφαιμάξι, πού έξω-
βελιάθηκε άπό τά σύγχρονα χημει-
οθεραπευτικά μέσα, ξαναγύρισε
στήν επικαιρότητα. Οι Γάλλοι έπι-
στήμονες την χρησιμοποιούν με έ-
πιτυχία σέ περιπτώσεις βρογχικού
άσθματος, αλλεργικού άσθματος
των άρτερηγατών, δυσμυορροίας,
διαταραχών κατά την περίοδο της
έμμηνορρήςας κτλ. Σ'όλες αυτές
τίς περιπτώσεις άποδίδει άποτελέ-
σματα πολύ άνώτερα άπό εκείνα
των διαφόρων φαρμάκων πού έχει
έπινοήσει ή σύγχρονη θεραπευτική.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 606

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Πόλις της 'Ιαπωνίας στή νή-
σο Χόντο. — Δράκος πού φύ-
λαγε τά μήλα των 'Εσπερίδων.
—Κιδώτιο.
- 2 'Αρχή υποθέσεως. — Τοπικό
φούσκωμα των φυτών και φύλ-
λων πού όφείλεται σέ τσίμμη-
μα έντόμων. — Φυτό πού δεν
τολμώμε ν' άγγίξουμε.
- 3 'Εμφαντικό μόριο (άοχ.). —

Ελλην ευθυμογράφος.—Προ-
ρίζεται γιά Ιερωμένους.

- 5 Σέκε... καμικός τού κινήμα-
τογράφου. — 'Αρχαία έλλη-
νική πόλις της Κάτω 'Ιταλί-
ας, άποικία 'Αχαιών και Τροι-
ζηνίων.
- 6 ... Καλδέ: Γαλλίδα τού Χάλ-
λυγουντ. — 'Ερατηματική άν-
τωνιμία. — Βασιλεύς στόν το-
μέα του.
- 7 Πάρισμο. — Πόλις της γαλ-
λικής Β. 'Αφρικής. — Τσά-
νευ: δόξα τού κινηματογράφου.
- 8 Μύτη βελόνας. — 'Αστυφω-
νος, παράφωτος (β' πρόσ.).
- 9 Πρόθεσις. — Θά ξαναπηή σέ
λίγο στό σαλόνια. — 'Ερπε-
τόν. — Επώνυμον Γερμανών
συγγραφέων.
- 10 Τροπικό επίρρημα. — Κουρα-
μένος. — Ζιζάνιο τού σιτού,
σμένος.
- 11 ... Χενράιτ: σπάρ τού Χάλ-
λυγουντ. — 'Ιστορικός νομο-
θέτης. — Παραγωγός τού έλ-
ληνικού κινηματογράφου.
- 12 Μέρος τού άνθους. — Νότα.
— Προϊόν τού γάλακτος.
- 13 Προστατεύει πολεμιότητας. —
Κοσκήνισμα.
- 14 ... Ταμίρωφ: άστέρι τού
Χάλλυγουντ. — Τίτλος ευγε-
νείας. — Μιά των τεσσάρων
επαρχιών της Παλαιστίνης έ-
πί ρωμαϊοκρατίας.
- 15 Συνεχόμενα σύμφωνα πού
σχηματίζουν άριθμό. — Φτώ-
χεια. — Μέρος τού υποδήμα-
τος. — Διπλωματικό σώμα.
- 16 Ποδοσφαιρικός όρος. — 'Υπο-
διαίρεσεις ξένου νομίσματος.
— Έένος φυτών στό όποίο ά-
νήκουν τό άγγούρι και τό πε-
πόνι (καθάρ.).
- 17 Τμήμα των Β. Α. 'Ινδιών. —
Σχετίζονται με τό λαό. — Βεν-
τούζα (καθάρ.)

κας, ή σημερινή Σάιντα. — Πρό-
σωπο. — Μουσικό όργανο.

- 2 Περνούν άπαρατήρητες. — 'Υ-
πήρξε ό 'εδασκαλος» πολλών
άστέρων τού σημερινού μας
θεάτρου. — Τοπικό επίρρημα.
- 3 Μιά των Δωδεκανήσων. — Την
άποτελούν πολλά πρόσωπα. —
... Τουμάνοβα: διάσημη σύγ-
χρονη χορεύτρια. — 'Υπαρξίς.
- 4 'Απερίσκεπτος. — Πάλ...:

Ελλην ευθυμογράφος.—Προ-
ρίζεται γιά Ιερωμένους.

- 5 Σέκε... καμικός τού κινήμα-
τογράφου. — 'Αρχαία έλλη-
νική πόλις της Κάτω 'Ιταλί-
ας, άποικία 'Αχαιών και Τροι-
ζηνίων.
- 6 ... Καλδέ: Γαλλίδα τού Χάλ-
λυγουντ. — 'Ερατηματική άν-
τωνιμία. — Βασιλεύς στόν το-
μέα του.
- 7 Πάρισμο. — Πόλις της γαλ-
λικής Β. 'Αφρικής. — Τσά-
νευ: δόξα τού κινηματογράφου.
- 8 Μύτη βελόνας. — 'Αστυφω-
νος, παράφωτος (β' πρόσ.).
- 9 Πρόθεσις. — Θά ξαναπηή σέ
λίγο στό σαλόνια. — 'Ερπε-
τόν. — Επώνυμον Γερμανών
συγγραφέων.
- 10 Τροπικό επίρρημα. — Κουρα-
μένος. — Ζιζάνιο τού σιτού,
σμένος.
- 11 ... Χενράιτ: σπάρ τού Χάλ-
λυγουντ. — 'Ιστορικός νομο-
θέτης. — Παραγωγός τού έλ-
ληνικού κινηματογράφου.
- 12 Μέρος τού άνθους. — Νότα.
— Προϊόν τού γάλακτος.
- 13 Προστατεύει πολεμιότητας. —
Κοσκήνισμα.
- 14 ... Ταμίρωφ: άστέρι τού
Χάλλυγουντ. — Τίτλος ευγε-
νείας. — Μιά των τεσσάρων
επαρχιών της Παλαιστίνης έ-
πί ρωμαϊοκρατίας.
- 15 Συνεχόμενα σύμφωνα πού
σχηματίζουν άριθμό. — Φτώ-
χεια. — Μέρος τού υποδήμα-
τος. — Διπλωματικό σώμα.
- 16 Ποδοσφαιρικός όρος. — 'Υπο-
διαίρεσεις ξένου νομίσματος.
— Έένος φυτών στό όποίο ά-
νήκουν τό άγγούρι και τό πε-
πόνι (καθάρ.).
- 17 Τμήμα των Β. Α. 'Ινδιών. —
Σχετίζονται με τό λαό. — Βεν-
τούζα (καθάρ.)

ΠΑΝ. ΠΟΡΤΟΥΛΑΣ

Η λύσις τού 605
στή σελ. 98

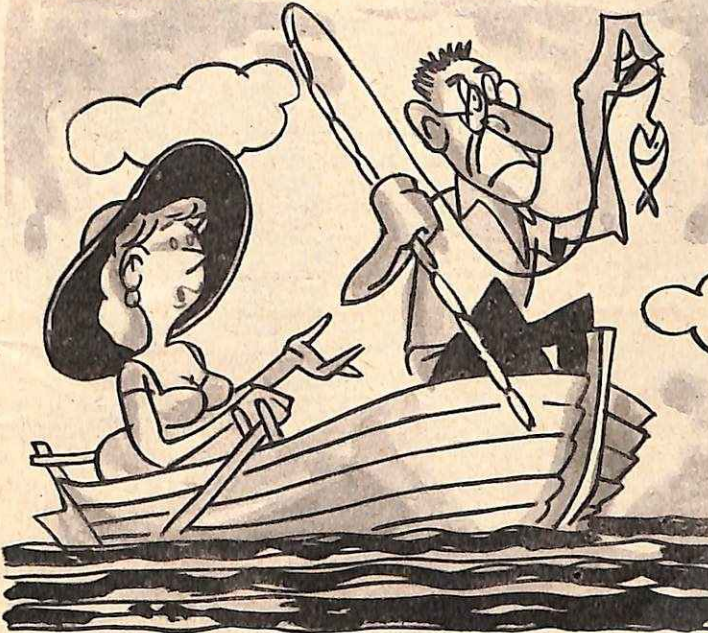
ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 'Αρχαιοτάτη πόλις της Φοινί-

—Καυμένο, παλαμίδες πήγες νά ψαρέψης; Χάθη-
κε ό κόσμος νά πάρης συναγρίδες; Τί θάδινες; Εί-
κοσι δραχμές πάρα πάνω!

—Ναι, γυναίκα, έγώ είμαι! Πώς τό κατάλαβες ότι
είμαι έδώ και με πήρες στό τηλέφωνο;

—Παιδιάτρος δεν είσαι, Νιόνιο; Τί ήθελες νά
πιάσης;

—Μου πιάνετε και τό δεξι...!

—'Αντε νά φωνάξης τόν... μπαρμπα σου!...

—'Ητανε φρέσκια ή συναγρίδα πού σουδωσα χθές,
κύριε Τάκη;

Τὴν θὰ εἰδατε

ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΗ

9 πράγματα πού πρέπει νά προσέξετε

Η γοητεία είναι μιὰ πολύ μεγάλη λέξι. Ἀλλά συνίσταται σέ μερικά πράγματα πολύ μικρά, τιποτένια σχεδόν. Ἀυτὰ τὰ τιποτένια πραγματάκια θὰ σᾶς κάμουν νά εἰσαστε γοητευτική, ανεξάρτητη ἀπὸ τὴν ὁμορφιά πού σᾶς χάρισε ἡ φύσι. Κατωτέρω, ἡ Ἐλενα Μελίκ, πού θεωρεῖται αὐθεντία στὰ ζητήματα αἰσθητικῆς, δίνει μερικές συμβουλές, πού εἶναι πολύτιμες τόσο στὶς νέες ὅσο καὶ στὶς ὥριμες γυναῖκες.

1) Ἀρμονικὰ πόδια

Συνηθίστε νά κρατᾶτε τὰ πόδια σας τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο, εἴτε εἰσαστε ὀρθια εἴτε καθιστή. Γιὰ νὰ εἶναι τὸ πόδι σας χαριτωμένο, θὰ πρέπει ἡ μύτη του νὰ ἐγγίξῃ πάντοτε τὸ ἔδαφος. Ὁ λαϊμός τοῦ ποδίου σχηματίζει τότε ἓνα ὠραῖο τόξο καὶ ἡ γραμμὴ τῆς κνήμης φαίνεται πιὸ μεγάλη (εἰκ. 1).

2) Λαϊμός χωρίς ρυτίδες

Γιὰ νὰ ἔχετε νεανικὴ ὄψι, πρέπει ὁ λαϊμός σας νὰ εἶναι λείος καὶ χωρίς ρυτίδες. Θὰ πρέπει νὰ συνηθίσετε νά κοιμῶσαστε χωρίς μαξιλάρι. Ὅταν περπατᾶτε, δὲν πρέπει οὔτε νὰ κυττᾶτε τὸν οὐρανὸ, οὔτε νὰ σκύβετε. Ἡ κανονικὴ θέσι πού πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ κεφάλι σας εἶναι ἐκείνη στὴν ὁποία τὸ σαγόνι βρίσκεται παράλληλα πρὸς τὸ ἔδαφος (εἰκὼν 2).

3) Φρύδια σὲ σχῆμα φτερῶν γλάρου

Εἶναι ἡ τελευταία λέξι τῆς μόδας. Ἄν τὰ φρύδια σας δὲν ἔχουν φυσικὰ αὐτὸ τὸ σχῆμα, θὰ τὰ διορθώσετε φτιάνοντάς στὴ μέση ἓνα τόξο, ὅσο μπορεῖτε πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὰ μάτια καὶ κατεβάζοντάς το πολύ χαμηλὰ πρὸς τοὺς κροτάφους. Ἀλλὰ προσέξετε μὴν τὸ λεπτύνετε πολύ. Τὸ κεντρικὸ τόξο ἰδίως πρέπει νὰ εἶναι ἀρκετὰ παχύ. Τὰ φρύδια αὐτὰ θὰ σᾶς δώσουν ἓνα βλέμμα τρυφερὸ καὶ περιπαθὲς (εἰκὼν 3).

4) Νεανικὸ στήθος

Μὴν ἀκολουθεῖτε τὴν ἀνόητη σημερινὴ μόδα, πού θέλει τὸ στήθος ὀλόισιο (εἰκὼν 4). Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ καταστρέφετε τὴ θηλυκότητά σας καὶ ἐλαττώνετε τὴ φυσικὴ γοητεία σας. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, θὰ ἀποφεύγετε κάθε πρόκλησι. Τὰ φορέματά σας πρέπει νὰ δείχνουν τὴν πλαστικότητα τοῦ στήθους σας, χωρίς, ὅμως, νὰ τὸ υπογραμμίζουν σὲ ὑπερβολικὸ βαθμὸ. Ἄν ἔχετε πλούσιο στήθος, μπορεῖτε νὰ βάλετε στὸ κορσάζ σας μερικές λοξές πιέτες, πού θὰ περιορίσουν ὀπτικά τὸν ὄγκο του. Στὴν περίπτωσι αὕτῃ, εἶναι ἀπαραίτητο ἐπίσης νὰ περπατᾶτε μὲ τὶς πλάτες ὀλόισες. Ὅταν γέρνετε τὸ κορμί, τὸ στήθος σας θὰ φανῇ μεγαλύτερο. Τὸ σκύψιμο, ἄλλωστε, καταστρέφει τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν του.

5) Λεπτὴ μέση

Ἡ λεπτὴ μέση εἶναι ἓνα στόλισμα γιὰ τὴ γυναῖκα. Ἀλλὰ

τότε μόνον, ὅταν βρίσκεται σὲ ἁρμονία μὲ τὸ ὑπόλοιπο κορμί. Μιὰ λεπτὴ μέση ἀνάμεσα σ' ἓνα πλούσιο στήθος καὶ μιὰ ὀγκώδη περιφέρεια, θὰ σᾶς κάμῃ νὰ φαίνεσθε γελοία. Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, τὸ κορμί σας δὲν πρέπει νὰ εἶναι μονόκομματο, ὅπως σὲ μερικές σημερινές νέες, πού θέλοντας νὰ διατηρήσουν δὴθεν τὴ γραμμὴ τους, κάνουν τὸ κορμί τους ἀχαρο καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἐλκυστικὸ (εἰκὼν 5). Τὴ λεπτὴ μέση θὰ σᾶς τὴν δώσουν οἱ κατάλληλες γυμναστικές ασκήσεις. Μὴ σφίγγετε ὑπερβολικὰ τὴ ζώνη σας, γιατί τὸ σφίξιμο αὐτὸ εἶναι ἀντιαισθητικὸ. Ἡ ζώνη πρέπει νὰ πιέζῃ ἐλαφρὰ χωρίς νὰ σφίγγῃ. Τὸ ὑπερβολικὸ σφίξιμο, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀνθυγιεινὸ. Μπορεῖ νὰ ἐπιδράσῃ μὲ τρόπο δυσάρεστο στὶς ὠσθήκες καὶ νὰ προκαλέσῃ σοβαροὺς διαταραχὰς τῆς ἐμμήνου ροῆς, ἀκόμη καὶ στέρωσι. Εἶναι προτιμώτερο νὰ ἔχετε μέση λιγώτερο λεπτὴ παρὰ νὰ καταστρέψετε ἀνεπανόρθωτα τὴν ὑγεία σας καὶ νὰ στερήσετε τὸν ἑαυτὸ σας ἀπὸ τὶς φυσικὲς χαρὲς τῆς ζωῆς.

6) Βελουδένια χεῖλη

Εἴτε μεγάλο εἴτε μικρὸ εἶναι τὸ στόμα σας, τὰ χεῖλη σας πρέπει νὰ σχηματίζουν ἓνα ἁρμονικὸ τόξο (εἰκὼν 6). Ἀποφύγετε τὰ πολύ γυαλιστερά ρούζ, πού δίνουν στὸ στόμα μιὰ προκλητικὴ καὶ χυδαία ἔκφρασι. Τὸ ρούζ τῶν χειλιῶν πρέπει μόνις νὰ γυαλίζῃ. Σὲ πολλὲς γυναῖκες ταιριάζουν περισσότερο τὰ ρούζ μὰτ. Εἶναι καλὸ νὰ ἔχετε δυὸ τούλαχιστον ρούζ. Ἐνα ροζὲ γιὰ τὰ μπλὲ καὶ γαλάζια φορέματα καὶ ἓνα πορτοκαλλί γιὰ τὰ κιτρινωπὰ φορέματα. Γιὰ τὸ βράδυ, θὰ προτιμήσετε χρώματα πιὸ ζωηρά.

7) Ἀνάλαφρο βάδισμα

Μὴν περπατᾶτε σὰν τοὺς στρατιῶτες πού κάνουν παρέλασι. Τὸ βάδισμά σας πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλαφρο καὶ χαριτωμένο. Μερικὲς γυναῖκες δίνουν τὴν ἐντύπωσι πὼς δὲν πατᾶνε στὸ ἔδαφος. Δὲν εἶναι στενὰ φορέματα, πού κάνουν ἀποκρουστικὴ καὶ τὴν πιὸ δμορφὴ γυναῖκα. Τὸ φόρεμα πρέπει νὰ υπογραμμίζῃ τὶς καμπύλες τοῦ γυναικείου σώματος, χωρίς, ὅμως, νὰ δείχνῃ τὴν ἀνατομικὴ του διάρθρωσι σ' ὅλες τῆς τὶς λεπτομέρειες. Ἐνα πολὺ ἐφαρμοστὸ φόρεμα σᾶς ἀσχημίζει, γιατί σᾶς κάνει νὰ φαίνεσθε σὰν νὰ εἰσαστε γυμνὴ (εἰκὼν 7).

8) Τὸ ντεκολτέ

Κάνετε λάθος ἂν νομίζετε πὼς τὰ πολὺ ἀνοιχτὰ ντεκολτέ εἶναι προκλητικά. Σᾶς ἀσχημίζουν, τούναντιόν, γιατί σᾶς ἀφαιροῦν τὸ μυστήριό ἐκεῖνο πού εἶναι ἀπαραίτητο σὲ κάθε γυναῖκα. Ἐνα ντεκολτέ σὲ σχῆμα φύλλου εἶναι πιὸ χαριτωμένο καὶ πιὸ γοητευτικὸ. Τὸ μεγάλο ὀβάλ ντεκολτέ, πού φανεώνει τὴν ἀρχὴ τοῦ στήθους, δὲν εἶναι ἀξιοσύστατο.

9) Μπουκλὲς στὸν τράχηλο

Ἄν σᾶς ἀρέσουν τὰ κοντὰ χτενίσματα καὶ ἔχετε ψηλὸ λαϊμό, θὰ εἶναι καλὸ νὰ φτιάξετε μερικές ὀλόμικρες μπουκλὲς στὸν τράχηλο (εἰκὼν 8). Ἀποφύγετε, πάντως, τὰ πολὺ ἀνδρικά χτενίσματα, πού καταστρέφουν τὴ θηλυκότητά σας.

"Ὀνειρα τῆς ἑποχῆς

Στὰ πονηρὰ τὰ χρόνια μας, ἢ μάλλον τὰ παμπόνηρα, πού εἶναι τὸ Πανελλήνιον μ' ἑλπίδες καὶ μὲ ὄνειρα, ἑκατοντάδες νεοὶ καὶ ἰδίως νεαρές, οἰκονομίες κάνουνε γερὲς καὶ αἰματηρὲς καὶ εἶναι μόνις σκέψι τους καὶ ἀποικειωτικὴ τους μιὰ στέγη ν' ἀποκτηθοῦν ἀπόλυτα δική τους!

Ἐνα σπιτάκι ὅλοι τους, τούτεστιν, ὀνειρεύονται καὶ μερικοὶ τὸ ρίχνουν, μὲ πάθος, στὰ λαχεῖα καὶ ἄλλοι τους παντρεύονται, γιὰ μιὰ... μεσοτοχία! Ἀλλὰ οἱ περισσότεροι καὶ οἱ πὺς πολλὲς ἀκόμα κυττοῦν πὼς θ' ἀποκτηθοῦν ὀλίγων μέτρων χωμα καὶ βροσκανῶν... καταφύγιο, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, στὰ πανταχοῦ πωλούμενα οἰκοπέδα μὲ... δόσεις!

Ἐπιτάκι ὀνειρεύεται ἡ Ρένα μὲ τὸν Τέλη καὶ ἂς εἶναι στὴ Φραγκοκλήσια καὶ εἶναι στὴν Πεν... (τέλη, γιατί τὸ σπιτὶ ἀποτελεῖ τὸ γάμο τους ἐμπόδιο καὶ τὸν σφοδρὸ τους ἔρωτα τὸν καταντᾷ... πλανόδιο! Ἐγὼ ἂν ἀποκτηθῶν καὶ ἐκεῖνοι οἰκοπεδάνι, θὰ κτείσουν κάποιον, κάποτε τ' ὠραῖο τους τσαρδάνι, καὶ μόνις ἡ κατάλληλος ἡ... στέγη ἀσφαλιστῇ καὶ ὁ ἔρως τους, μὲ στέφανα θὰ... ἐπιστεγασθῇ!

Μοναδικὸ τῆς ὄνειρο καὶ ἡ Καίτη ἔχει πάντα, γιὰ ἓνα ἰδιόκτητο σπιτάκι, μὲ βεράντα... (τέλη, εἰ δυνατόν παραλιανὸ καὶ ἐνδοκατοικίαν) καὶ ἐκεῖ, μὲ τὸν... ὄνειρον τῆς τὸν σύζυγο στὸ πλάι θὰ χαίρεται, ἀμείρινα, τὸ κῆμα πὺν κυλάει, τρεχατηγάκια θὰ κυττᾷ καὶ κάτασπρα γλαρόνια καὶ σ' «εὐτυχίας πέλαγος» θὰ κολυμπᾷ αἰώνια!

Ἐνδιαφέρον προκαλεῖ καὶ στὴ Λιλή τεράστιο ἓνα σπιτάκι ἐξοχικὸ, σὲ γραφικὸ προάστιο, μὲ τὸ δέντροπερίβολο καὶ μὲ τὸ πηγαδάκι του, μὲ κάθε εὐόσμο φυτό καὶ κάθε λουλουδάκι του. Νὰ χαίρεται τὶς νερασιές, τοὺς φύκους νὰ κλαδεύῃ, ν' ἀπολαμβάνῃ ἀρώματα, λουλουδιὰ νὰ φυτεύῃ, καὶ πάντα νὰ ὀνειρεύεται, μακρὰν θορύβων, κτήπων, πὼς εἶναι μὲ τὸν Ἐκείνο τῆς, εἰς τῆς... Ἐδεῖν τὸν κήπον!

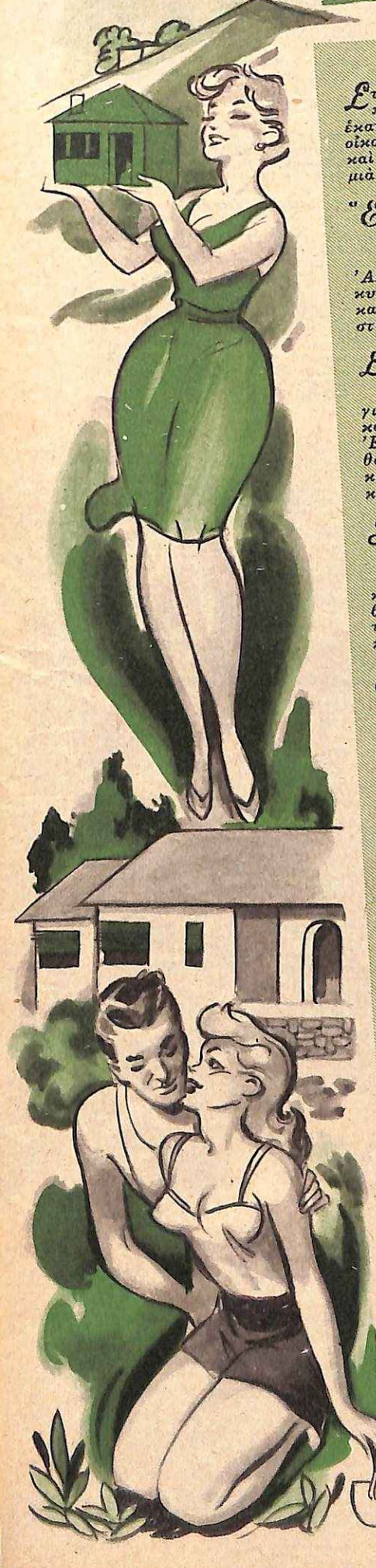
Μ' αὐτὸ, περίπου, τ' ὄνειρο καὶ ἡ Μαίρη ἐφημερεύει, καὶ τὸ ποσὸν τῆς δόσεως τῆς πρώτης συγκεντρώνει γιὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ αὕτη σπιτάκι μὲ ἀνθῶνα, μὲ κότες, μὲ κοττόπουλα καὶ μὲ περιστοιχισμένα... Τὸ φρέσκο γαλατάκι τῆς ν' ἀρμεγνὴ ἀπὸ τὴ γίδα, νὰ τρώῃ ἀγνὴ κοττόσουπα καὶ αὐτὰ χωρὶς... σφραγίδα, καὶ προϊόντα, γενικῶς, νὰ χαίρεται τ' ἀγνὰ καὶ, ὡς εἶναι ἐνόντητον, «ζωὴ καὶ κότες» νὰ περνᾷ!

Τὸ χτυπητὸ τῆς ὄνειρο τὸ πλάθει πᾶ καὶ ἡ Λίτσα, πού εἶναι... μοναχοκάμωση τῆς θεωρεῖ... βιλλίτσα καὶ ἂν χρίσῃ ἓνα δωμάτιο μὲ μιὰ κουζίνα σκέτη, θὰ νοιώσῃ πὼς τὴν... ἔφησε γιὰ τρεῖς δεκάδες ἐτη! Μιὰ στέγην ἰδιόκτητον καὶ ἡ Στέλλα ἐνδομύει καὶ ἂς εἶναι ἐπάνω, φίλε μου, σὲ... κορυφογραμμὴ, γιατί καὶ ἓνα θεμέλιο στὶς ράχες τοῦ Αἰγάλεω, «θεμελιώδες», σήμερον, ἀποτελεῖ κεφάλαιο!

Ἐν κατακλείδι φίλοι μου, ἐν τέλει δηλαδή, οἱ πάντες ἰδιόκτητο λατρεύουν... κλειδί γιατί μὲ δαῦτο θάχουνε τὴν «κεφαλὴν πὺν κλίνει» καὶ τὸ κλειδί πραγματικῶς, τῆς... εὐτυχίας εἶναι! Ὅρθως κατὰ συνέπειαν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ πὼς ὅλοι ὀνειρεύονται γιὰτὰ καὶ γιὰτὰ καὶ ἐπινητοὶ μ' ὀλόμικροι καὶ μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ τῶν «ὀνειρῶν», τρέφονται, τὰ μυθικά... παλάτια!

Εὐμορφάκης
Ἄνα Τάδρια

Ἐ. Σπυριδίου

ΜΕΡΕΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Από κεί και πέρα, όλα τους προσα...

Lana Turner

Αστέρρες και περιουσίες

Στάρ πολύ πλούσιοι και στάρ "οικονομικά ναυάγια"

ANAMEΣΙΑ στους φίλους του κινηματογράφου και ιδιαίτερα στους προσωπικούς θαυμαστές των διαφόρων στάρ, είναι ριζωμένη η γνώμη ότι οι αστέρρες κερδίζουν τόσα πολλά, ώστε να ζουν ηγεμονικά και να οκνηματίζουν σε βασικές περιουσίες. Η πραγματικότητα, ωστόσο, είναι πολύ διαφορετική. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι το επάγγελμα του "στάρ" δεν είναι από τα ελάχιστα προνομίου που αποδίδουν τόσα, ώστε με μία καλή διαχείριση να σχηματίζουν μεγάλες περιουσίες. Άλλα οι "στάρ" γενικά είναι άνθρωποι των επιδείξεων, μανιώδεις φίλοι της πλούσιας ζωής και, φυσικά, σπάταλοι μέχρις απιστευτού σημείου. Ίδου κατωτέρω μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις πλούσιων αστέρων, αλλά και άλλες χθεσινών πλούσιων και σημερινών... (ἀπένταρων) στάρ.

Μεταξύ των ηθοποιών, που άρχισαν τη καριέρα τους πτωχοί, εργάσθηκαν σκληρά και οκνημάτισαν μεγάλη περιουσία, που τη διατηρούν σήμερα είναι και ο δημοφιλής Γκρέγκορ Πέκ. Είναι ζήτλημα αν γυρίζει δύο ταινίες το χρόνο, αλλά ταινίες διαλεγμένες με τόσο προσοχή, ώστε να του εξασφαλίζουν εκ των προτέρων την εμπορική επιτυχία και φυσικά τα ανάλογα ποσοστά. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Πέκ είναι από τους λίγους πλούσιους, που βάσει συμβολαίων εξασφαλίζουν εκτός από την κανονική πληρωμή, που γι' αυτόν δεν είναι μικρότερη από 20.000 δολάρια την εβδομάδα, κι' ένα σημαντικό ποσοστό από την κυκλοφορία του φιλμ σε όλο τον κόσμο. Αυτή τη στιγμή, εκτός από όλα τα άλλα έσοδα του, μόνο από ποσοστά παλαιών ταινιών του εισπράττει περισσότερα από 150.000 δολάρια το χρόνο! Πρώτη από τις ταινίες αυτές στα ποσοστά έρχεται η γνωστή δημιουργία του (Μονομαχία στον ήλιο), που του αποφέρει σταθερά γύρω στις 50.000 δολάρια το χρόνο, κι' ως έχουν περάσει από τότε που την γύρισε 9 αλόκληρα χρόνια! Ύστερα από τέτοια κολοσσιαία έσοδα, που έχει, γιατί να μη δείχτη βασιικά γενναιοδωροί στην πρώην γυναίκα του και στα τρία παιδιά του; Μόλις εξεδόθη το διαζύγιό του, τους χάρισε το οικογενειακό του σπίτι στο Χόλλυγουντ με όλη την επίπλωσή αξίας 100.000 δολαρίων! Έπειτα, τους παρέχώρησε 65.000 δολάρια το χρόνο για διατροφή των παιδιών με τη μητέρα τους και επί πλέον 750 δολάρια το μήνα σε κάθε παιδί του για τα "μικρά" του έξοδα! Άλλα πρέπει να ομολογηθεί ότι ο Πέκ είναι αξιοπής της περιουσίας αυτής. Μετρημένος σε όλα του, χωρίς ανόητες επιδείξεις και σπατάλες, ξέρει να διατηρή την περιουσία του σαν τον πιο πεπειραμένο οικονομολόγο!

Ένας άλλος πολύ πλούσιος στάρ είναι ο Κλάρκ Γκέμπλ. Από 100 ταινίες που ηλκισάει να συμπληρώσει από το 1928 μέχρι σήμερα, έχει συγκεντρώσει μεγάλη περιουσία, την οποία με διάφορες επιχειρήσεις διατηρεί σταθερή και συνεχώς αυξάνει. Υπολογίζουν ότι η συνολική περιουσία του σε μετρητά, μετοχές, ακίνητα και χρεώγραφα ανέρχεται σήμερα σε περισσότερα από 20.000.000 δολάρια!

Πλούσιοι με μεγάλες περιουσίες είναι ακόμη οι γνωστοί στάρ Τζέιμς Κάγκενυ, Ρόμπερτ Τέυλορ, Τζών Γουάιν, Γκάρι Κούπερ, Χάμφρεϊ Μπόγκαρτ, Θράνκ Σινάτρα, Στιούαρτ Γκρέιντσερ, Σπένσερ Τρέισι, Τζιν Κέλλυ, Κέρκ Ντάγκλας, Μπάρτ Λάνκαστερ και σημαντικός αριθμός άλλων, οι οποίοι με τις επιτυχίες τοποθετήσαντες που κάνουν στα χρήματά τους έχουν γίνει παράγοντες στην οικονομική ζωή της Αμερικής!

Από τις γυναίκες-στάρ, μετά την αναχώρησή της Γκρένς Κέλλυ από το Χόλλυγουντ, τη μεγαλύτερη προσωπική περιουσία την έχει τώρα η Λάνα Τάρνερ. Όσοι έτυχε να δουν μία ταινία της με τίτλο «Οι έραστές του Ρίο», θα θυμούνται ίσως ότι η Λάνα έρμηνευσε ο' αυτήν το ρόλο μιας πλούσιας νέας, που διαρκώς φοβάται για την περιουσία της. Το ίδιο συμβαίνει και στην ιδιωτική της ζωή. Κάτοχος προσωπικής περιουσίας γύρω στα 20.000.000 δολάρια, ζει διαρκώς με τη σκέψη πως θα την διατηρήσει πιο σίγουρα στα χέρια της. Μεγάλες περιουσίες έχουν ακόμη οι γνωστοί στάρ Άδα Γκάρντνερ, Έλζαμπετ Τέυλορ, Ντόρις Νταίν, Λωρίν Μπακάλ, Τζέιν Γουάμαν, Μπάρμπαρα Στάνγουϊκ, Κάθριν Χέπμπορν, Τζέαν Κράουφορντ και άλλες.

Η Ντόροθυ Μαλντρου δεν είναι πιά πλούσια, έχει όμως γοητευτική ομορφιά...

Η Λάνα Τάρνερ είναι σήμερα η πλουσιότερη στάρ του Χόλλυγουντ

περισσότερες σε αριθμό από τους άνδρες συναδέλφους τους. Πράγμα που αποδεικνύει ότι ενώ κατηγορούν τις γυναίκες-στάρ για μάταιες επιδείξεις πλούτου και αουλλογιστές σπατάλες, αυτές, ωστόσο, παρουσιάζονται ικανότερες να οκνηματίζουν και να διατηρούν περιουσίες!

Άλλ' ως είθις με μία ματιά και στην άλλη όψη του νομίσματος, τους χθεσινούς πλούσιους και σημερινούς «φτωχούς» στάρ, λέγοντας «φτωχούς» δεν εννοούμε πως δεν διαθέτουν ούτε τα καθημερινά τους έξοδα. Έννοούμε αυτούς που με τις σπατάλες τους εξανέμισαν τις περιουσίες τους και περιορίζονται σήμερα σε μικρά εισοδήματα.

Πρώτον στον κατάλογο αυτό είναι ο πολύς Έρρολ Φλυν. Μέχρι πρό όλγων, ήταν κάτοχος περιουσίας 25 εκατομμυρίων δολαρίων. Σήμερα, όχι μόνο δεν έχει τίποτα, αλλά και οφείλει πλέον από δύο εκατομμύρια δολάρια σε πιστωτές του. Πλούσιοι ήταν άλλοτε και οι εξής στάρ: Άλλαν Λάντ, Βαν Χέφλιν, Έντουαρντ Ρόμπερτσον, Πωλ Μιούνι, Γκλέν Όρντν, Τζόννυ Βαϊσμάλλερ, Βίκτωρ Μάτσιουρ και πολλοί άλλοι. Άλλα σήμερα δεν είναι πιά.

Από τις γυναίκες-στάρ, πάλι, μεγάλες περιουσίες είχαν συγκεντρώσει οι εξής: Ντόροθυ Μαλντρου, Γκρήρ Γκάρσον, Βιρτζίνια Μέιγιο, Κλαίρη Τρέσορ, Άνν Μπάξτερ, Άνν Σέρινταν, Άλεξίς Σμιθ, Έλνινορ Πάρκερ, Γκλόρια Γκράχαμ, Ντόνα Ρήντ, Γιάν Στέρλινγκ, Μέρο Όμπερν, Βιθέκα Λίντφορς και σημαντικός αριθμός άλλων. Άλλα κι' αυτές, για τους ίδιους ανωτέρω λόγους, έπειδη ζήτησαν να φτάσουν στο ζενίθ του πλούτου, σήμερα δεν έχουν σχεδόν τίποτα και εργαζονται ακούραστα, όπου μπορούν, για να κερδίσουν κάθε μήνα από 2000 μέχρι 5000 δολάρια. Δεδομένου ότι πολλών το στάρ θεωρείται εξωφανές από τα στοιχεία του Χόλλυγουντ.

—Σε όλα τα μέρη της γης, αλλά εντέλως ιδιαίτερα στο Χόλλυγουντ, το χρήμα είναι ο μοχλός που κινεί τα πάντα. Όλοι επιδιώκουν να γίνουν μεγαλύτεροι του πλούτου, αλλά λίγοι το καταφέρνουν τελικά, λείει συχνά με μελαγχολία ο άλλοτε πλούσιος και τώρα «φτωχός» Έντουαρντ Ρόμπερτσον.

Ο PENNY

Η Ντανύ Ρομπέν

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

* Όπως έγραψε το έργο του «Στιγματισμένο ρόδο» ειδικά για την Άννα Μανιάνι, ο γνωστός συγγραφέας Τέννεσι Ουίλιαμς γράφει τώρα ένα έργο ειδικά για την Άννα Γκάρντνερ. Για να μελετήσει δε καλύτερα τη ντάρ που θα υποδυθ η ηρωίδα του, ο διασημός συγγραφέας έπεκθηκε τελευταία τη Ρώμη όπου η Άννα γυρίζει το «Μικρό καλούδι», και εκεί έγινε για λίγες μέρες η κιά της.

* Η Ντέμπυ Ρέβονλντς, κλείστηκε στο σπίτι της και πλέκει συνεχώς μαρουνίστικα. Το παιδί που περιμένει θα γεννηθί τον Οκτώβριο, και διαδίδεται πως θα γίνει αφορμή να εγκαταλείψει η μητέρα του την καλλιτεχνική της καριέρα. Ο σύζυγός της Έντν Φίσερ απέφυγε να διαψεύσει ή να επιβεβαιώσει την είδηση.

* Η Τζίνα Λολομπρίτζινα θ' αντικαταστήσει την Μαρτίν Κάρνολ στο φιλμ «Κάν-Κάν», το πρώτο έργο που η Μαρτίν θα γυρίσει στην Αμερική. Η «Φόξ» ζητάει κι' αυτή την Τζίνα για να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Ντό-Ρέ-Μι».

* Ο κομικός Τζέριμυ Λι ούς γράφει τα απομνημονεύματά του. Δεν θα τα εκδώσει όμως πριν συμπληρώσει έναν τόμο με εκατό τοις εκατό σελίδες.

* Τώρα που ο σύζυγός της Μάικλ Γουάιλντινγκ βρίσκεται στην Ευρώπη, η Έλίζαμπετ Τάιηλορ, εμφανίζεται παντού συνοδευόμενη από τον Μοντγκόμερυ Κλίφτ. Μία ειλικρινής φίλη συνδέει τους δύο ηθοποιούς, από την εποχή που γύρισαν μαζί το φιλμ «Μία θέσι στον ήλιο».

* Ο Μπρόντερικ Κρόφορντ πολιορκεί συστηματικά τη νέα κοκκινομάλλα γόσσα της αμερικανικής τηλεόρασης Πάολα Χίλλ.

* Ένώ όλοι την θεωρούν έρωτα-τεμένη με τον Μάκ Κρίμ και πιστεύουν πως γρήγορα θα τον παντρευτεί, η Κίμ Νοβέκ είχε στη Νέα Υόρκη ένα κρυφό ραντεβού με τον Ιταλό κόμητα Μάριο Μπαντίνι.

* Την επομένη της εκδόσεως του διαζυγίου που τον χώρισε από τη Τζέιν Κρέντν, ο Πωλ Μπρίκμαν είχε ραντεβού με τη νεαρά και αραία στάρλετ Τζίνα Σκάλα. Και η Τζέιν Κρέντν όμως, την επομένη της εκδόσεως του διαζυγίου της είχε ραντεβού με τον Όλεγκ Κασοβί, άλλοτε σύζυγο της Τζέιν Τίρνεθ και για ένα φεγγάρι μνηστήρα της Γκρένς Κέλλυ.

* Ο Τζέην Κέλλυ και η σύζυγός του Μπέττυ Μπλάιρ, την οποία είδαμε στο φιλμ «Μάρ», αποφάσισαν να χωριστούν.

* Ο Έντουαρντ Ρόμπερτσον και η γυναίκα του Γκλέντις συμφωνούν να χωριστούν, δια-

φαινούν όμως στη μοίρασιά της κολοσσιαίας περιουσίας που συσώρευσαν κατά τα 29 χρόνια της συμβιώσεώς τους. Προκειται για 4 εκατομμύρια δολάρια, από τα οποία η Γκλέντις επιμένει να πάρη τα μισά.

* Ύστερα από μακρά άπουσία, η Έλλα Ραίηγς εναγορίζει στον κινηματογράφο. Στο νέο της φιλμ θα έχη για παρτενάρ τον Άγγλο ηθοποιό Τζών Μίλλς.

* Κυκλοφόρησε η φήμη πως μετά το γάμο της Τέρεζ Μουρ θα εγκατέλειπε οριστικά την κινηματογραφική της καριέρα. Ο ίδιος ο άνδρας της, Ευγένιος Μάκ Γκρόβ, ανέλαβε να διαψεύσει την είδηση, δηλώνοντας πως υπερασφύεται πως είναι ο σύζυγός μιας στάρ.

* Ύστερα από σύντομες διακοπές, η Νταννύ Ρομπέν επέστρεψε στο Παρίσι για να γυρίσει το φιλμ «Καλοπέρα Παρίσι, καλημέρα αγάπη».

Στο έργο αυτό η όμορφη Νταννύ θα μορφή να επιδείξει το χορευτικό ταλέντο, εύκαιρα που πολύ σπάνια της δίνει ο κινηματογράφος.

* Στον άπειστομένο του «Νταίηλυ Νιού», που του πήρε συνέντευξη, ο Μίλκο Σκόφικ, σύζυγος της Τζίνα Λολομπρίτζινα, δήλωσε:

—Η γυναίκα μου κι' εγώ αποτελούμε ένα και μόνο πρόσωπο.

Και βλέποντας τον δημοσιογράφο να τον κυττάζει με άπορία πρόσθεσε:

—Το πρόσωπο αυτό είναι... εκείνη!

* Λένε πως οι άνδρες παντρεύονται τις μελαγχολίες, είτε σ' ένα κοκτέιλ ή Τζά-Τζά Γκασμπόρ. Αυτό όμως είναι ψέμμα. Τόσο σήμερα που είμαι ξανθή, όσο και τον καιρό που ήμου καστανή η κοκκινομαλλούσα, δεν μου έλειψαν ποτέ οι σύζυγοί!

* Μία εφημερίδα του Λος Άντζελες έγραψε το σύθημα «Αν φύγει η Ντάννα Ντόρ». Και προσέθετε: «Δεν πρέπει να ανηχθούμε περισσότερο την εδω παρουσία της γυναίκας αυτής, που έωφελήθηκε από την προσωρινή άπουσία της Μαίριλιν Μονρόε, για να επιδείξει να την αντικατάσταση στις καρδιές μας».

Στο μεταξύ πληροφορούμεθα ότι η Ντάννα Ντόρ, η οποία έλαβε πως ποτέ δεν θα εγκατέλειπε την αγγλική υπηκοότητα, έζησε κιόλας να πολιτογραφηθεί Αμερικανίδα. Αυτό φυσικά θα την κάνει να χάσει και τους λίγους θαυμαστές που είχε στην Αγγλία.

* Η μουσική κομωδία «Καλημέρα Κατερίνα» θα αποτελέσει το κινηματογραφικό ντεμπούτο της Κτερίνας Βαλέντε, που θεωρείται ο μεγαλύτερος θηλυκός κλόουν της εποχής μας, και ένας βιρτουόζος άκροντενίστας, η Κατερίνα ταξίδευε από παιδί και έχει ζήσει σ' όλες τις χώρες της Ευρώπης, της Ρωσίας, την Ιταλία, την Ισπανία και το Βέλγιο. Μία μέρα αποφάσισε να τραγουδήσει σε όλο την «Μαλαγκένια», τη μεγάλη επιτυχία του Κουανέζου συνθέτη Έρνεστο Λεκουόνα, της οποίας κυκλοφορούσαν ήδη σε διάφορες χώρες 347 διαφορετικές έγγραφες.

Ο 348ος δίσκος όμως της Κατερίνας Βαλέντε, γνώρισε τον καταπληκτικό παγκόσμιο θρίαμβο, που ξέρομε, και επισκιάζοντας όλους τους άλλους καθιέρωσε την Κατερίνα ως 1 άσπερ του τραγουδιού.

* Ο Μπάστερ Κίτον επέσπευτε συχνά το στούντιο και παρακολουθεί το γύρισμα του φιλμ που έχει για θέμα τη ζωή του και στο οποίο πρωταγωνιστεί ο Ντόναλντ Ο'Κόννορ. Πρό ημερών παρακολούθησε μία ερωτική σκηνή και όταν τον ρώτησαν πως την εύρισκε απάντησε: «Ο Ντόναλντ τα καταφέρει στον έρωτα καλύτερα από μένα!»

* Η Άννα Γκάρντνερ διέψευσε την είδηση ότι ποκείται να πάρη διαζύγιο από τον Φράνκ Σινάτρα για να παντρευτεί τον Πορφύριο Ρουμπρόζα.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΕΞΟΔΟΣ προς το αδιέξοδο

(Έκείνος κι' Εκείνη συναντιούνται σε μία μαγευτική νυχτερινή ερημιά. Έκείνος πάσχει από χρόνια συζυγική απογοήτευση. Εκείνη του προσφέρεται σαν πρόθυμο και αποτελεσματικό εξωσυζυγικό αντίδοτο:—

ΕΚΕΙΝΗ: Είναι αφάνταστη όμως η επιμονή σου να μη θες να ξεκολλήσεις από κει μέσα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Έπιμονή το λες εσύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Έπιμονή, ιδιοτροπία, μαζοχισμό! Πως θες να το πω;... Αφού δεν περνάς καλά μ' αυτή τη γυναίκα, τί μένεις κοντά της;... Τί σε κρατάει;... ΕΚΕΙΝΟΣ (σιγά): Τί με κρατάει;... Ξέρω κι' εγώ;... Υπάρχουν δεσμά άόρατα, πού, έπειδη δε φαίνονται, δε θα πη ότι είναι και άνυπαρκτα...

ΕΚΕΙΝΗ (με σφιγμένα χείλια): Την αγαπάς!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νομίζω όχι — τουλάχιστον με τον τρόπο που νομίζεις...

ΕΚΕΙΝΗ: Είσαι όμως έξαρτημένος απ' αυτήν...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί έννοεις έξαρτημένος; Κάθε άνθρωπος που ζή με μία γυναίκα, εξαρτάται κατά κάποιον τρόπο απ' αυτήν — όπως, το ίδιο, εξαρτάται κι' αυτή από εκείνον... Τα δεσμά που τους ένώνουν, μπορεί να σκουριάζουν, μένουν όμως πάντα δεσμά...

ΕΚΕΙΝΗ (φοβερά πειραγμένη): Τότε τί συζητάμε και τί φτιάχνουν σχέδια για το μέλλον;... Είσαι καταδικασμένος να ζής και να φυτοζωής πάντα στην ίδια ρουτίνα! Και, να σου πω, δε σε λυτάναι: Είσαι άξιος της τύχης σου... ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συχαρείς; αν δεν είναι άδιακρισία όμως, τί μου μένει να κάνω, αν τινάξω από πάνω μου τη ρουτίνα; ΕΚΕΙΝΗ (δαγκώνει τα χείλια της): Τί σου μένει;... Δεν καταλαβαίνεις τί σου μένει;... ΕΚΕΙΝΟΣ: Όμολογώ, ό,τι δχι!...

ΕΚΕΙΝΗ: Μά σου μένει, άπλουστάτα, να ζητήσεις και να βρης άλλου την ευτυχία...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Πού;

ΕΚΕΙΝΗ (σιγά, τρυφερά): Στην άγκαλιά μου!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Λαμπρά! Έκεί θέλω να καταλήξουμε... Λοιπόν, η άγκαλιά σου είναι να πούμε, η ασφαλιστική δικλείδα, η διέξοδός μου...

ΕΚΕΙΝΗ: Τό λες σά να μην το πιστεύεις;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Για να το πιστέψω, πρέπει, πριν από όλα, να με πείσης εσύ...

ΕΚΕΙΝΗ (γέρνει με έρωτική διάθεση στην άγκαλιά του): Δε σε έπεισα ότι σ' αγαπάω; Δε σ' έπεισα ότι ξέρω να κάνω θυσίες, να περιμένω με ύπομονη, με έγκαρτέρηση;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Με συχαρείς, αλλά πολλές φορές μου τις έχεις κοπανήσει στο κεφάλι αυτές τις θυσίες...

ΕΚΕΙΝΗ: Αφού δεν τις έννοεις μόνος σου, κάποιος πρέπει να στίς πη, να στίς θυμίση.

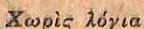
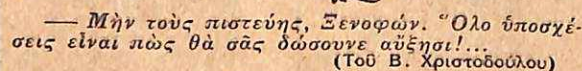
ΕΚΕΙΝΟΣ: Όρα, λοιπόν... Έκανες θυσίες, είσαι ύπομονητική κι' έπιμονή, με περιμέ-

—Θεέ μου, ό άντρας μου!

ΕΚΕΙΝΗ (ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, σὰ νὰ τὴν δάγκω-
σε φαρμακερὰ φίδι): Ὑπολογισμός;!
ΕΚΕΙΝΟΣ: Μὴ θυμῶνός! Κάθε
κοπέλλα ἔχει, πᾶνω ἀπὸ ὅλα, μιὰ
προοπτική! Νὰ παντρευτῇ... Ἐσύ
δὲ μποροῦσες, δὲ βᾶτανε φυσικὸ νὰ
ἀποτελέσεις ἐξαιρέσι...
ΕΚΕΙΝΗ: Συμφωνοῖ... Ἄς ποῦ-
με ὅτι ἔχεις δίκην... Εἰσαι ὅμως,
ρωτᾶς, τὸ πιὸ κατὰλληλο πρόσωπο
ἐσύ, γιὰ νὰ ἐνσάρκωσας τὸ συγγι-
κὸ μου ἰδεώδες...
ΕΚΕΙΝΟΣ (πειραγμένος τώρα
μὲ τὴν σειρά του): Γιατί, δηλαδὴ;
Ἐγὼ τί εἰμαι; Ἐπιποταμὸς ἢ χι-
μπατζής...
ΕΚΕΙΝΗ (χαμογελάει): Μόνο
παντρεμένος!... Δηλαδή, γιὰ νὰ
φτάσω νὰ σὲ παντρευτῶ, πρέπει νὰ
νικήσω ἕνα σωρὸ ἐμπόδια: Νὰ σὲ
πείσω νὰ πάρος διαζύγιο, νὰ δια-
γράψης τὸ παρελθόν σου, νὰ ἐξολο-
γήσης ἀπὸ τὸ παχὺ τέλμα τῆς ρου-
τίνας σου, νὰ σπᾶσης τὴ σκουρια-
σμένες ἀλλὰ πάντα στερεές ἀλυσί-
δες σου, καὶ ὑστερὰ, ἀπολυτρώ-
νον, νὰ σὲ παντρευτῶ... Δὲν θά ἤ-
τανε, νομίζεις, πιὸ εὐκόλο νὰ πάρω
ἐναν ἀνύπαντρο, χωρὶς γυναῖκα, ρου-
τίνα κι' ἀλυσίδες...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν ξέρω... Ἵσως
νὰ ἐκπρωσάω, κατὰ τὴ γνώμη σου,
ἐγὼ τὸ τέλος τῆς ἀντρικῆς ἀνοη-
σίας!...
ΕΚΕΙΝΗ: Τώρα εἰσαι πρόστιχος
καὶ χυδαῖος!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἐπειδὴ λέω τὴν ἀ-
λήθεια!...
ΕΚΕΙΝΗ (ἐπιστρατεύει τὰ δά-
κρυα τῆς ποῦ πλημμυρίζουνε τὰ μά-
τια της): Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐχαριστῶ
ποῦ ἔχω τὴ βλακεία νὰ θυσιάσω τὰ
πάντα γιὰ νὰ ζήσω στὸ περιβώριο
τῆς ζωῆς σου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Εἶναι δυνατό νὰ μοῦ
ἐξηγήσης ποῖ ἐναι αὐτὰς πάντας;
ΕΚΕΙΝΗ (ποῦ, ἀπὸ τὰ δάκρυα,
περνάει κατ' εὐθείαν στὸ τρίξιμο
τῶν δοντιῶν): Ἦτανε δύσκολο νὰ
βρῶ, δηλαδή, κι' ἐγὼ ἕναν ἄνθρωπο
καὶ νὰ τὸν παντρευτῶ...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Φαίνεται καὶ ἐγὼ εἴ-
μαι, κατὰ τὴ γνώμη σου, ὁ πιὸ κα-
λὸς ἀπὸ ὅλους, ὁ πιὸ βολικός, ὁ πιὸ
πρόθυμος νὰ συχωρῶ καὶ νὰ ξεχάω...
ΕΚΕΙΝΗ (μὲ τὰ μάτια τῆς ποῦ
πετοῦν σπίρες): Σοῦ δίνω τὸ λόγο
μου ὅτι ἡ σημερινὴ ἐκδήλωσίς τῆς
προστυχίας σου θὰ εἶναι κι' ἡ τε-
λευταία σου!
ΕΚΕΙΝΟΣ (κωμικὰ πανικόβλη-
τος): Γιατί; Θὰ μὲ σκοτώσῃς...
ΕΚΕΙΝΗ (χτυπιὰς δυνατό τὸ πό-
δι της χέμα): Θὰ φύγω... Δὲν ἀξί-
ζεις τὴν ἀγάπη μου... Εἶχες μιὰ ἐλ-
πίδα, ἕνα ἀποκομμίτι! τώρα τὰ χά-
νεις κι' αὐτά! Μείνε μὲ τὴ γυναίκα
σου, πνίξου στὸ σκοτάδι, χωρὶς διέ-
ξοδο πουνθαῖ...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Δὲν εἶναι διέξοδος,
πίστεψε με, αὐτὴ ποῦ βγαίει στὰ
ἀστέρια! Ἄς ποῦμε ὅτι περνάω
μιὰ κακὴ συγγενικὴ πραγματικότητα
δὲ θὰ τὴν ἀφίσω γιὰ μιὰ χειρότερη...
ΕΚΕΙΝΗ: Σὲ εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὴν ὀμὴ εἰλικρινεία σου.
ΕΚΕΙΝΟΣ: Τί νὰ κάνω; Δὲ μπό-
ρεσα νὰ... τὴν ψῆσω. Κι' ἔτσι ἐμεί-
νε ὡμὴ!
ΕΚΕΙΝΗ: Ἐκτὸς ἀπὸ χυδαῖος
εἶσαι καὶ σαχλός. Γεῖά σου...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Γεῖά σου...
ΕΚΕΙΝΗ: Μείνε μὲ τὴ γυναίκού-
λα σου... Γί' αὐτὴν ἀξίζει!...
ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἄν τὴν ἀφίνα καὶ
προτιμοῦσά ἐσένα, θάπρεπε γρηγό-
ρα νὰ γυρῶν μιὰ τριττὴ! Καὶ δὲν
ἀντένω...
(Ἐκεῖνη φεύγει ἑξαλλή. Ἐκεῖνος
μένει ἀπολυτρεμένος, μὲ τὴ βεβαί-
τητα ὅτι γλύτωσε ἀπὸ ἕνα μελᾶδ).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΙΟΝ... ΑΠΟΡΙΑΣ

Καί μ' αὐτὴ τὴν εὐκαρία [★] τὴν πληθώρα τῶν ἀστῶν
 ποὺ εὐχαίρει, βιοπλατεία
 μὲ βαρὺ αἰμὸς, γιὰ αἵματός σου πτώσεις παλαιστῶν
 καὶ μὲ θλίψι συχνολαίαν
 «Ἄχ! γιατί, μά τὴν ἀλήθεια καὶ μὲ τέτοιον ὄργανον,
 νὰ μὴ δοῦμε οὐ καυμένον καὶ μὴ πῶσι τῶν... τιμῶν;»
 Γ. Γ.-ς

—Όταν ανέγμισε το νεκροτάφιο της Ναυπλίας, ο τότε δημαρχος Δ. Ίτζες έφωτισε και άγασσθη έκ νεο οικόπεδο μεγαλύτερο. Και ο πρώτος που έταψη σ' αυτό καινούριο αυτό νεκροτάφιο ήταν... ο ίδιος ο δημαρχος Ίτζες.

—Το πρώτο γυνάκειο της Έλλάδος ήταν τού Ναυπλίου. Σ' αυτό έσπούδασαν, σ'α 1839, ο ποιητής Θ. Ψωφάνιδης, ο πρωθυπουργός Δηλ. Υλιγιάννης κ' άλλοι πολιτικοί. «Ο Δηλιγιάννης έπαίρει συνηθώς βαθμό 6 στα μαθήματα του, ενώ ο πρώτος βαθμός ήταν τ'ο 13.

—Σ'α 1884 ιδρύθηκε από τόν κ. Καρκούλα στη Σύρο το πρώτο ασπρωποισείο.

—Τήν ίδια έποχή, στην κατασκευή αντιστήριξης τού Ναυπλίου ένιχνιαν οδόν, ανενεργήσαν άρχαια νομισματα, που ό έργοάδους και ό έργάτες τα μοίρασαν μεταξύ τους φιλικώτατα.

—Σ'α 1836 συστήθηκε ή Έθνική Τράπεζα, που υποκρέώθηκε να έκη υποκατάστηματα σ'ό το Ναύπλιο, Σύρο, Πάτρας, Ύδρα, Σπέρτες και σ' άλλα μέρη, όπου υπήρχε άνάγκη.

—Όταν τόν Φεβρουάριο του 1834 ο βασιλεύς Όθων έβησας στήν Άθήνα, ή πρωτεύουσα ήταν ένα χωριούλακι, που άρχισε από τους προποδείς της Άκροπόλεως κ' έφτασε στο σημερινό, που βρίσκεται τώρα ή Έθνική Τράπεζα, ενώ το υπόλοιπο ήταν χωράφια άκαλλίεργα και σκορπισμένα εδώ κ' εκεί φτωχόποτα και καλύδες.

—Σ'α 1884 είχε σμειωθ' στη γραμμή Άμελοκλήτων μεγάλη κίνηση έπιτότων, μέ τόν «εργετικήτων» Ιπποσιδρόδρομο.

—Σ'α 1894 ή Άθήνα είχε 510 όδους. ή συγκοινωνία γινόταν μέ 560 άμαξα άγοραία, τα περισσότερα ιδιωτικά, μέ λεωφορεία από τ'ατμάκια Άθηνών — Πειραιώς, μέ τ'αμαξία της εταιρίας Vis-à-Vis και μέ τόν Ιπποσιδρόδρομο.

—Τόν Οκτώβριο του 1884 έλαβαν πρώτης τάξεως πτυχίο της φιλελευθέρου «Εταιρίας μέ τόν βασιλέα Όθωνα» ό δεσποινίδες Ά. Ριάννη Μ. Δασέρην, Θεοδώρα Ζυμβρακάκη και Μαρία Αραγάτον.

—Τό ίδιο έτος, άπέθανε στήν Άνδρ'ο ο «πρώτος πολιτής» της Κύν. Ήμμερικός και άφισε πέντε υιούς, ένας από τους όποιους ήταν ο γνωστός χαριτογράφος Έπαμεινώνδας.

—Γιά πρώτη φορά τόν Δεκέμβριο του 1875 συνστήθη στήν Άθήνα Λέσχη, που πήρε τό όνομα «Άθηναϊκή Λέσχη» μέ προέδρον τόν Π. Καλλιάνη, ταμίων τόν Άλ. Δόσιον και γραμματέα τόν Δ. Ι. Σούτσον.

—Οί πρώτοι συστηματικοί ποδηλατικοί άγώνες στήν Έλλάδα έγιναν σ'όν Πειραιά σ'α 1892.

—Τό ποδήλατο όνομασθηκε έτσι από τόν Ισιό Σκυλίτην. Πρώτα λεγόταν «όϊτροχο» και «τρίτροχο».

—Τόν Άπρίλιο του 1875 παρετέθη συνομίση σ'ό θέσι «Γαλάτσι» γιά τήν δεκαετηρίδα του φιλολογικού Συλλόγου «Παρωσός».

—Σ'α 1884, άποφασίσθηκε, όπως μέ τή δωρεά του Βαλλιάνου άνεγερθ' Έθνική Βιβλιοθήκη, παραπλευρώς τού Πανεπιστημίου και σ'έ θέσι αντίστοιχη μέ τήν Άκαδημία. Τό σχέδιο ανέλαβε να καταρτίση δωρεάν ο διάσημος άρχιτέκτων Χάνσον.

—Τόν Σεπτέμβριο του 1834, όρίσθηκε μέ διάταγμα όπως ή νήσος Τίπαρανος φέρη τό νέον όνομα Σπέρτσι, που έγινε ένδοξο μέ τή πρώτη κατορθώματα και τίς πατριωτικές θυσίες τών κατοίκων της σ'όν υπέρ Έλευθερίας άγωνα.

—Σ'α 1884 συστήθηκε έπιτροπή άποτελούμενη από τόν Μητροπολίτην Άθηνών Προκόπιον και τους Μ. Ρετιέρην, Α. Αγγερινόν και Α. Πετιμεζάν, γιά να μαζέψη συνδρομές γιά τήν άνεγέρση μνημείου τού Γεωργίου τού Μωρηά σ'α Ναύπλιο.

ΧΙΛΙΑΔΕΣ Έλλήνων περνούον κάθε χρόνο από τη Βενετία. Λίγοι όμως γνωρίζουν την ελληνική εκκλησία του Άγιου Γεωργίου και ακόμα λιγότεροι έχουν επισκεφθί το συγκρότημα των κτιρίων, γύρω από την εκκλησία, που ανήκει από αιώνων στην ελληνική κοινότητα της Βενετίας.

Η κοινότητα ήταν αυτή μια από τις αρχαιότερες ελληνικές κοινότητες του Ίεστωρικού, ήταν γνωστή άλλως ως Campo dei Greci. Έμφανίστηκε στη Βενετία λίγα χρόνια μετά την πτώση της Κωνσταντινούπολης, δηλαδή γύρω στα 1480. Ο πρώτος πυρήνας της ήταν οι Έλληνες του Βυζαντίου — δασκάλαι, καλλιτέχνες, τυπογράφοι — που, φεύγοντας από τον τουρκοκυικό ζυγό, έρχονταν στη Δύση εάν πρόδρομοι της Άναγεννήσεως.

Η Βενετσιάνικη Δημοκρατία έβλεπε μ' ευχαρίστηση όλο αυτό τον κόσμο της τέχνης και του πνεύματος να φθάνει στη Βενετία. Τον έβουήθησε να έγκρατασθαι, να οργανωθί και να φτιάξη μια κοινότητα ελληνική που με τά χρόνια πήρε μεγάλη δύναμη χάρις στα πνευματικά έφοδια και τα οικονομικά μέσα που διέθετε. Τήν εποχή, άλλωστε, εκείνη, η Βενετία περιποιοταν ιδιαίτερα τους Έλληνες. Τους χρησιμοποιούσε για στρατιώτες στους συνεχείς πολέμους που έκανε εναντίον των Τούρκων. Και οι Έλληνες πάλι πρόθυμα βοηθούσαν τη χριστιανική αυτή δύναμη, που αγωνιζόταν να τους έλευθερώση από το ζυγό των αράτων.

Μέσα, λοιπόν, στο κλίμα αυτό της αμοιβαίας εμπιστοσύνης και φιλίας που είχε δημιουργηθί μεταξύ των Βενετσιάνων και των Έλλήνων, το Campo dei Greci μπόρεσε εύκολα να αναπτυχθί.

Στήν ανάπτυξη του συντελέσανε και έπιφανείς Έλληνες, έγκαταστημένοι στη Βενετία, με τις δωρεές τους. Πρώτος μεγάλος έργητής της ελληνικής κοινότητας ήταν ο δικηγόρος Φραγκίνης, που της άφηκε, το 16ο αιώνα, τη μεγάλη περιουσία του. Το παράδειγμα του το μιμήθηκαν και άλλοι, μεταξύ των οποίων εξαιρετική θέση έπηρε ο Μπογιάνος, που άφηκε την περιουσία του στην κοινότητα, το 1640, για να γίνη ένα μεγάλο σχολείο για Έλληναίους.

Και ήταν τόση η οικονομική ακμή του Campo dei Greci ώστε, όταν ο Ναπολέων έπηρε το χρυσάφι της Βενετίας από τα έμποια ταμεία και τις Τράπεζες, η ελληνική κοινότητα έχασε 200 χιλιάδες χρυσά δουκάτα, που είχε σε καταθέσεις, Φυσικά, η ακίνητη περιουσία της έμεινε, και σήμερα ακόμα υπάρχει στη Βενετία ένα δόλολην τετράγωνο από σπίτια που ανήκαν στην κοινότητα. Μόνο που τα περισσότερα από τα σπίτια αυτά είναι νοικιασμένα με το ένοικιοστάσιο και τα εισοδήματά τους, για το λόγο αυτό, είναι μικρά.

Το εύρτοστο γήπεδο, έπάνω στο όποιον έχουν ανεγερθί τα κτίρια αυτά, ανήκει στην ελληνική κοινότητα από το 15ο αιώνα. Στήν αρχή είχαν χτισθί εκεί μικρά σπιτάκια από τους Έλληνες τυπογράφους, που είχαν καταφύγει στη Βενετία μετά την πτώση της Κωνσταντινούπολης. Σ' αυτούς προστεθηκαν και άλλοι, κι έτσι σχηματίστηκε η ελληνική κοινότητα που έφερε το όνομα «Αδελφάντων της Βενετίας».

Το αδελφάτο το διήρμυε ένα συμβούλιο, που έλεγυόταν από τα μέλη του, και που ο πρόεδρος του είχε τόν τίτλο: Μέγας φύλαξ του αδελφάτου. Διακρίνεται και σήμερα το κτίριο του συμβουλίου, με τα γραφεία του, τη βιβλιοθήκη και τη μεγάλη αίθουσα των συνεδριάσεων. Μόνο που έχει ανάγκη από γενικότερες έπισκευές, απαραίτητες για τη συντήρησή του.

Άλλα στα γραφεία του αδελφάτου βρίσκεται η εκκλησία του Άγιου Γεωργίου. Έχει χτισθί το 17ο αιώνα σε ρυθμό Άναγεννήσεως και είναι ένα από τα άραια κτίρια της Βενετίας, που το άναφέρουν οι όδηγοι κοινούσαν οι πρώτοι οικιστές του άρατου εκκλησία, που χρησιμοποιούσαν οι άρατοι οικιστές του Campo dei Greci δέν υπάρχει πλέον. Ο άρατος καταβεβλήθηκε άσφαλός, όταν έπρόκειτο να χτισθί στη θέση της το σημερινό μεγάλοτροπο κτίριο, που ύψωνεται επάλαιψη σε μια μικρή πλατεία — την πλατεία Βενετσιάνικα — που έχει πρόσωπο σ' ένα από τα κεντρικά κανάλια.

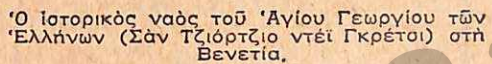
Μεγάλος είναι ο πλούτος της εκκλησίας αυτής και άπουδαίος ο καλλιτεχνικός της διάκοσμος. Έργα γνωστών άνωγράφων και ζωγράφων της μεταβυζαντινής έποχής καλύπτουν τους τοίχους και το ιερό της εκκλησίας. Υπάρχουν ακόμα και βυζαντινές εικόνες, που έφεραν μαζί τους οι καταρριμμένοι Έλληνες του Βυζαντίου, όταν άποζητήσαν άσυλο στην άραία πολιτεία του Άβρια.

Στη Βενετία είχαν καταφύγει και πολλοί ζωγράφοι από την Κρήτη, όταν οι Τούρκοι άρχισαν συστηματικότερα τόν άποκλεισμό και την πολιορκία του νησιού αυτού και είχε γίνει άφανρο πώς άργα η σύνοτα άθαιπε στη τά χέρια τους. Πολλά Έργα των άνωγράφων αυτών βρίσκονται στην εκκλησία του Άγιου Γεωργίου και στην πινακοθήκη που καταρτίστηκε και στεγάστηκε προσωρινά, στη μεγάλη αίθουσα που συνεβρίεζε το συμβούλιο του αδελφάτου. Πρόκειται δέ, με την έπισκεψη και τις διαρρυθμίσεις που θα γίνουν στο κτίριο του αδελφάτου, να χρησιμοποιηθί ένα μέρος του, ειδικά διασκευασμένο, για πινακοθήκη.

Άνάμεσα στους έκαστο περίπου ζωγραφικούς πίνακες που έχει η εκκλησία και η κοινότητα της Βενετίας, υπάρχουν αξιόλογα Έργα γνωστών μεταβυζαντινών ζωγράφων, όπως τών αδελφών Τζάντι (17ος άιών), του Θεοδώρου Πουλάκη, του Μι-

Ο Ιστορικός ναός του Έλληνων (Σάν Τζιόρτζι Βενετία)

Μία φορά το χρόνο, διοργανώνονται στο Μεγάλο Κανάλι της Βενετίας άγυνες λεμβοδρομίες με γόνδολες, που παρουσιάζουν αυτό το θανάσιμαγορικό θέαμα.

χαήλ Δασκαλίου, τοῦ Γεωργίου Χρυσολωρά καὶ ἄλλων Ἑλλήνων καὶ Ἰταλῶν.

Ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ἔργα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ βρίσκεται στὸ ἱερό της. Εἶναι ἔργο λαμπρὰς βυζαντινῆς τέχνης καὶ ἡ παράδοσι ἀναφέρει πῶς τὴν ἔφερε στὴ Βενετία μιὰ ἀπὸ τίς κόρες τοῦ Νοταρά, ποὺ μπόρεσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν Πόλιν καὶ νὰ σωθῇ, ὅταν ὁ Μωῦσεβ ὁ Κατακτητὴς, μετὰ τὴν πτώσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐσφάξε ὁλόκληρη τὴν οἰκογένειά της.

Ἡ εἰκόνα αὕτη ἦταν ὁλόκληρη σκεπασμένη μὲ χρυσάφι καὶ ἀσημί. Πρὶν ὅμως ἀπὸ τρία ἔτη (τὸ 1953) κάποιος ἱερῶνυλος ἔκλεψε τὸ πολυτίμητο κάλυμμα τῆς καὶ τὴν ἀφήκε ὅπως τὴν εἶχε ζωγραφίσει ἀρχικὰ ὁ καλλιτέχνης.

Παρ' ὅλες τίς προσπάθειες τῆς ἰταλικῆς ἀστυνομίας, ὁ κλέφτης δὲ βρέθηκε καὶ γεννῶντα πολλὰ ἐρωτηματικά γύρω ἀπὸ τὴν κλοπὴ αὕτη.

Γιὰτὶ, ἀνθρωπότητά κανεῖς; πῶς ὁ κλέφτης δὲν ἐπῆρε ὁλόκληρη τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ καθὼς «ἐν πόσῃ ἡσυχίᾳ» κι' ἐξῆλε μόνον τὸ χρυσὸ κάλυμμά της;

Ὅπωςδήποτε, ἡ κλοπὴ εἶχε καὶ τὸ εὐχάριστο, ὅτι ἀποκάλυψε τὴν ὥσια βυζαντινὴ εἰκόνα, ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα ἀπὸ τοὺς πολυτιμώτερους θησαυροὺς τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

★

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ζωγραφικοὺς πίνακες καὶ τίς εἰκόνας, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μεγάλης ἀξίας καὶ τέχνης ἀντικείμενα στὸ θησαυροφυλάκιο τῆς κοινότητος, ποὺ βρίσκεται σὲ ἰδιαίτερο οἶκημα διπλὰ στὴν ἐκκλησία. Παλὰ ἀσημένια καὶ χρυσὰ ἱερὰ σκεύη, ἱστορικά ἔγγραφα, κοσμήματα καὶ κορυφαριάρια καὶ πολυτίμητες πέτρες εἶναι φυλαγμένα σὲ δύο μεγάλα σιδερένια θησαυροφυλάκια. Ἰδιαίτερη ὁμῶς ἐντύπωση κάνουν τὰ ἱερὰ ἄμφια, ποὺ εἶναι τοποθετημένα μέσα σὲ εἰδικὲς ἱματιοθήκες.

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἄμφια εἶναι ὅσων τῶν αὐτοκρατόρων τῆς Ρωσίας, τοῦ Μιλάνου τῆς Σερβίας καὶ ἄλλων ἑσπεμένων καὶ μὴ δωρητῶν τῆς ἐκκλησίας. Ἀρράνησι εἶναι ἡ ποικιλία τῶν ἱερῶν αὐτῶν ἁμίων. Ὑπάρχουν ἰδιαίτερα γιὰ τίς πένθιμες ἡμέρες, ἄλλα γιὰ τίς συνηθισμένους γιορτὲς καὶ τίς Κυριακὰς καὶ ἄλλα μὲ κόκκινη σφόδα καὶ πλούσια κεντήματα γιὰ τὸ Πάσχα.

Ἡ κοινότης τῆς Βενετίας διατηροῦσε ἄλλοτε καὶ σπουδαία βιβλιοθήκη, ποὺ ἀσφαλῶς οὐ εἶχε τίς τόσο δυσμενέστες σήμερα παλὰς ἐκδόσεις τῆς Βενετίας τῶν ἀρχαίων βιβλίων πρὶν καθὼς ἐκεῖ στὰ ἄλλα σπάνια χρόνια εἶχαν τυπωθῇ ἐκεῖ στὰ μεταβυζαντινὰ χρόνια ἀπὸ τοὺς τυπογράφους ποὺ ἀποτελέσανε τὸν πυρῆνα τοῦ ἀδελφάτου τῆς Βενετίας.

Ἡ κοινότης ἐπῆρε κατὰ καιροὺς ἀρχαίες καὶ «ἀφαιμάξεις». Σήμερα ἔχει περιορισμένον ἀριθμὸν βιβλίων, κυρίως θρησκευτικῶν περιεχομένου, τὰ ὁποῖα πλέον ταξινομοῦνται καὶ καταγράφονται λεπτομερῶς ἀπὸ τὴν καθηγήτρια δεσποινίδα Ἀντωνιάδου, ποὺ διευθύνει τὰ τελευταῖα χρόνια τὸ «Ἑλληνικὸν Ἰνστιτοῦτον τῆς Βενετίας», τὸ ὁποῖο ἱδρύθηκε μεταπολεμικῶς γιὰ τὴν περισυλλογὴ τῶν θησαυρῶν τοῦ ἀδελφάτου καὶ τὴν ὁμηοργία ἐνὸς ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ κέντρου, ποὺ θὰ συντελέσῃ στὴ μεγαλύτερη σύμφιξί τῶν ἑλληνοϊταλικῶν σχέσεων.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΉΛΩΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μονκλάρ αναγνωρίζει στον Λαντεναιό τον γιο του, που τον ζητούσε από τόσα χρόνια. Αλλά, τη στιγμή που τον απελευθερώνει από τις αλυσίδες του και ετοιμάζεται να τον οδηγήσει έξω από το καλλι του, εμφανίζεται ο Λογιόλα. Έπαυσε να δραματική σκηνή μεταξύ του αρχιδικαστού και του Ίστανου μοναχού. Ο Λογιόλα, που έχει στα χέρια του τη διαταγή του ίδιου του Μονκλάρ προς τη διαταγή της εξουσίας, διατάσσει τους φρουρούς να συλλάβουν τον αρχιδικαστή και να τον μεταφέρουν στο γραφείο του. Έκει, έπειτα από μια δραματική συζήτηση, ο Μονκλάρ επικρατεί να σκοτώσει το Λογιόλα. Αυτός όμως με την πονηρία του και με την υποσχέση πως ο Λαντεναιός θα σωθεί τον κάνει πάλι υποχείριό του.

— Πάτερ μου, είπε, η ζωή μου σ' ανήκει. Μπορείτε να μου τη ζητήσετε όποτε θέλετε!

— Κάμετε γρήγορα, τέκνον μου, απάντησε χαμογελώντας ο Λογιόλα. Φρουροί! φώναξε ο Μονκλάρ δυνατά. Έπιασε ταυτόχρονα τα χέρια του Λογιόλα.

— Πάτερ μου, είπε, μου όρκιζόσαστε ότι θα σωθώ;

— Σ' όρκίζομαι ότι ο γιός σου θα σωθεί, απάντησε ο Λογιόλα.

— Μου όρκιζόσαστε ότι δεν θα βγώ από δω;

— Σ' όρκίζομαι ότι ο γιός σου δεν θα βγεί από δω, απάντησε ο μοναχός. Σκεφτόταν ταυτόχρονα:

«Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα! Έκείνο που ενδιαφέρει είναι να βγώ από δω. Όσο για τον όρκο μου, δεν έχει καμιά αξία αφού τον έδωσα μόνο και μόνο για να γλυτώσω από τα χέρια αυτού του άπιστου».

Στο μεταξύ, οι φρουροί είχαν ανοίξει τις δυο πόρτες του γραφείου κι' είχαν μπει μέσα σ' αυτό. Ο λοχίας που τους διοικούσε κτύπαε τότε τον αρχιδικαστή και πότε πότε τον μοναχό.

— Υπακούσατε στις διαταγές του σεβασμιωτάτου πατρός, είπε ο Μονκλάρ.

— Κατεβήτε στο καλλι του φυλακισμένου και οδηγήστε τον έξω, πρόσταξε ο μοναχός.

Οι φρουροί βγήκαν από το γραφείο κι' έτρεξαν στη σκάλα που οδηγούσε στο υπόγειο. Πίσω απ' αυτούς βάδιζε ο Μονκλάρ και τελευταίος ο Λογιόλα.

Όταν έφτασαν κάτω, ο Μονκλάρ ρώτησε τον Λογιόλα με το βλέμμα.

— Υπομονή, απάντησε αυτός. Ο λοχίας κι' οι φρουροί διευθύνθηκαν στο καλλι όπου βρισκόταν ο Λαντεναιός.

Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

— Πάτερ μου, είπε τρέμοντας ο Μονκλάρ, δεν νομίζετε πως η δοκιμασία κράτησε αρκετά;

— Υπομονή!

— Φοβάμαι μήπως αυτοί οι άθλιοι τον κακομεταχειριστούν...

— Όχι, όχι, μην φοβάσαστε τίποτα, απάντησε ο Λογιόλα.

— Άλλ' αυτός ο θόρυβος; Ακουγόταν στα υπόγεια ο θόρυβος πάλης.

Ο Μονκλάρ έκαμε να τρέξει προς τα εκεί... Αλλά, την ίδια στιγμή, εμφανίστηκαν οι φρουροί έχοντας ανάμεσά τους τον Λαντεναιό.

— Λύστε τον! ούρλιαξε ο Μονκλάρ. Φρουροί, οδηγήστε τον φυλακισμένο στο Σταυρό του Τρασουρά! πρόσταξε ο Λογιόλα με παγερό φωνή.

Ο Μονκλάρ, στο μεταξύ, είχε ήρμησει. Μήπως δεν είχε την υποσχέση του Λογιόλα ότι θα έσωζε το γιό του;

— Δεν είναι αλήθεια ότι τελείωσαν όλα, πάτερ μου; ρώτησε τον Ίστανό μοναχό γυρίζοντας προς το μέρος του.

— Ναι, τελείωσαν όλα, απάντησε ο μοναχός.

— Πατέρα μου, θα τους αφήσετε να με οδηγήσουν στο ικρίωμα; φώναξε ο Λαντεναιός.

— Περιμένε, παιδί μου, απάντησε αστασιμένος ο Μονκλάρ. Δεν βλέπεις πως είμαι μαζί σου;

— Έκαμε και πάλι να όρμηση πάνω στους φρουρούς.

— Άλλ' ο Λογιόλα σήκωσε το χέρι του. Φρουροί, πρόσταξε, συλλάβετε αυτό τον αποστάτη, που, αφού προσποιήθηκε μετάνοια και υποταγή, εξακολουθεί πάντοτε ν' αντιστέκεται στην εξουσία του βασιλιά και της εκκλησίας!

Ο λοχίας έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του αρχιδικαστού.

— Πάτερ μου, θα τους αφήσετε να με οδηγήσουν στο ικρίωμα; φώναξε ο Λαντεναιός.

— Περιμένε, παιδί μου, απάντησε αστασιμένος ο Μονκλάρ. Δεν βλέπεις πως είμαι μαζί σου;

— Έκαμε και πάλι να όρμηση πάνω στους φρουρούς.

— Άλλ' ο Λογιόλα σήκωσε το χέρι του. Φρουροί, πρόσταξε, συλλάβετε αυτό τον αποστάτη, που, αφού προσποιήθηκε μετάνοια και υποταγή, εξακολουθεί πάντοτε ν' αντιστέκεται στην εξουσία του βασιλιά και της εκκλησίας!

Ο λοχίας έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του αρχιδικαστού.

— Πάτερ μου, θα τους αφήσετε να με οδηγήσουν στο ικρίωμα; φώναξε ο Λαντεναιός.

— Περιμένε, παιδί μου, απάντησε αστασιμένος ο Μονκλάρ. Δεν βλέπεις πως είμαι μαζί σου;

— Έκαμε και πάλι να όρμηση πάνω στους φρουρούς.

— Άλλ' ο Λογιόλα σήκωσε το χέρι του. Φρουροί, πρόσταξε, συλλάβετε αυτό τον αποστάτη, που, αφού προσποιήθηκε μετάνοια και υποταγή, εξακολουθεί πάντοτε ν' αντιστέκεται στην εξουσία του βασιλιά και της εκκλησίας!

Ο λοχίας έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του αρχιδικαστού.

— Πάτερ μου, θα τους αφήσετε να με οδηγήσουν στο ικρίωμα; φώναξε ο Λαντεναιός.

— Περιμένε, παιδί μου, απάντησε αστασιμένος ο Μονκλάρ. Δεν βλέπεις πως είμαι μαζί σου;

— Έκαμε και πάλι να όρμηση πάνω στους φρουρούς.

— Άλλ' ο Λογιόλα σήκωσε το χέρι του. Φρουροί, πρόσταξε, συλλάβετε αυτό τον αποστάτη, που, αφού προσποιήθηκε μετάνοια και υποταγή, εξακολουθεί πάντοτε ν' αντιστέκεται στην εξουσία του βασιλιά και της εκκλησίας!

Ο λοχίας έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του αρχιδικαστού.

— Πάτερ μου, θα τους αφήσετε να με οδηγήσουν στο ικρίωμα; φώναξε ο Λαντεναιός.

— Περιμένε, παιδί μου, απάντησε αστασιμένος ο Μονκλάρ. Δεν βλέπεις πως είμαι μαζί σου;

— Έκαμε και πάλι να όρμηση πάνω στους φρουρούς.

— Άλλ' ο Λογιόλα σήκωσε το χέρι του. Φρουροί, πρόσταξε, συλλάβετε αυτό τον αποστάτη, που, αφού προσποιήθηκε μετάνοια και υποταγή, εξακολουθεί πάντοτε ν' αντιστέκεται στην εξουσία του βασιλιά και της εκκλησίας!

Ο λοχίας έκαμε ένα βήμα προς το μέρος του αρχιδικαστού.

— Συγχωρήστε με, αθύντα, είπε βάζοντας το χέρι στον ώμο του.

Ο Μονκλάρ γύρισε προς το μέρος του Λογιόλα:

— Άθλιο! φώναξε. Ψεύτη!... Απατεώνα!...

Ο λοχίας έκαμε ένα νεύμα. Τέσσερες ή πέντε φρουροί περικύκλωσαν άμέσως τον Μονκλάρ και τον έπιασαν από τους ώμους και τα χέρια. Ο δυστυχισμένος αγωνιζόταν για να ξεφύγει. Άλλ' οι προσπαθειές του έμεναν χωρίς αποτέλεσμα.

Η φωνή του Λαντεναιού ακούστηκε και πάλι, αλλά αυτή τη φορά από μακριά:

— Βοήθεια, πατέρα μου! Βοήθεια!

— Έλεος! ούρλιαξε ο Μονκλάρ. Σώστε το γιό μου!

Τα μάτια του δυστυχισμένου είχαν πεταχτεί από τις κόγχες τους και το κορμί του έτρεμε σπασμωδικά... Σωριάστηκε, ξαφνικά, κάτω κι' άρχισε να χτυπάει το κεφάλι του... Λευκοί άφροί έδιναν από το στόμα του.

— Το παιδί μου! ξεφώνιζε. Το παιδί μου!

Οι φρουροί έστεκαν αστασιμένοι λόγω του ένθους Μονκλάρ. Ο Λογιόλα κτύπαε με θριαμβικό βλέμμα το θύμα του.

Και, ξαφνικά, ο Μονκλάρ άρχισε να γελάει. Όλο του το κορμί τρανταζόταν από το γέλιο του.

Ο Λογιόλα γύρισε στους φρουρούς. Αφήστε τον τώρα! πρόσταξε.

Οι φρουροί υπάκουσαν άμέσως, ενώ ο Λογιόλα ανέβαινε βιαστικά τις σκάλες για να προφτάσει τους στρατιώτες που οδηγούσαν τον Λαντεναιό στον τόπο του μαρτυρίου του.

Έπειτα από μερικά λεπτά ανέθηκε κι' ο Μονκλάρ.

Μέσα στο θάλαμο των στρατιωτών βρισκόταν ένα σθυστό φανάρι. Ο Μονκλάρ ξεφώνισε χαρούμενα μόλις το είδε. Το πήρε κατόπιν στα χέρια του, χωρίς να σκεφτεί να το ανάψει, περσσε την αλδή και βγήκε στο δρόμο.

Μερικοί διαδότες τον άκουσαν να ψιθυρίζει:

— Τώρα που έχω αυτό το φανάρι θα βρώ σίγουρα την πόρτα του καλλιού του. Περιμένε, παιδί μου, περιμένε... Μη φωνάζεις! Δεν βλέπεις πως έρχομαι για να σ' ελευθερώσω;

Ο αρχιδικαστής κόμης ντε Μονκλάρ ήταν πια τρελός!

Το ξύπνημα

Άλλ' ως άφησώμε τον κόμητα ντε Μονκλάρ στην τρέλλα του και το δυστυχισμένο Λαντεναιό στο δρόμο του μαρτυρίου του, για να τρέξωμε στην τρώγλη της Μαργαρίτας της τρελλής, όπου είχε οδηγηθεί ο τραυματισμένος Μανφρέδος. Είχε χτυπηθεί στο χέρι, αλλά η σφαίρα είχε τρυπήσει τις σάρκες κι' είχε βγεί από το αντίθετο μέρος χωρίς να αγγίξει καθόλου το κόκκαλο.

Το τραύμα του δεν ήταν, λοιπόν, επικίνδυνο. Του είχε φέρι, όμως, ένα μεγάλο πυρετό, που τον έκανε να παραμιλά. Αυτό το παραμιλητό κράτησε πολλές ώρες. Άλλ' η γερή κρσί του υπερίσχυε κι' ο πυρετός άρχισε σιγά-σιγά να υποχωρεί.

Η Μαργαρίτα τον είχε περιποιηθεί με τη στοργή αληθινής μητέρας. Η τρέλλα της περιοριζόταν μόνο σε ότι άφορούσε την κόρη της. Όλες τις οι άλλες εκδηλώσεις, όμως, δεν διέφεραν από εκείνες μιας λογικής γυναίκας.

Οι φροντίδες της διπλασιάστηκαν από τη στιγμή που άκουσε τον Μανφρέδο να καλή στο παραμιλητό του τη Ζιλέτ.

Αυτό το όνομα, που έπρόφεραν τα χείλη του Μανφρέδου, λίγο έλειψε να ξανόρμηση τη Μαργαρίτα στην παράκρουσή της.

— Τι είπε; φώναξε. Πρόφερε το όνομα της κόρης μου;

Σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, θα χυμούσε πάνω στο Μανφρέδο για να τον ξεσπίσει με τα νύχια της.

Αλλά θυμήθηκε, ξαφνικά, τα λόγια της τσιγγάνας: «Αυτός θα σε κάμη να ξαναβρεις την κόρη σου».

Πρέπει να τον σώσω, ψιθύρισε η τρελλή. Η τσιγγάνα δεν κάνει ποτέ λάθος. Αυτός ο νέος θα μου ξαναφέρει τη Ζιλέτ μου.

Κατά το βράδυ, ο Μανφρέδος σταμάτησε το παραμιλητό του και βυθίστηκε σε λήθαργο.

Από το λήθαργο αυτό δεν ξύπνησε παρά την άλλη μέρα κατά τις δύο το απόγευμα.

Κύτταξε άμέσως γύρω του χωρίς να καταλαβαίνει. Πού βρισκόταν λοιπόν; Ποιος τον είχε πιάει μέσα σ' αυτή την άθλια τρώγλη;

Το μάτι του έπεσε, ξαφνικά, πάνω στη Μαργαρίτα, που κοιμόταν σε μία γωνιά, άποκαμωμένη από την ολονύχτια αγρυπνία της.

— Τι είπε; φώναξε. Πρόφερε το όνομα της κόρης μου;

Σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση, θα χυμούσε πάνω στο Μανφρέδο για να τον ξεσπίσει με τα νύχια της.

Αλλά θυμήθηκε, ξαφνικά, τα λόγια της τσιγγάνας: «Αυτός θα σε κάμη να ξαναβρεις την κόρη σου».

Πρέπει να τον σώσω, ψιθύρισε η τρελλή. Η τσιγγάνα δεν κάνει ποτέ λάθος. Αυτός ο νέος θα μου ξαναφέρει τη Ζιλέτ μου.

Κατά το βράδυ, ο Μανφρέδος σταμάτησε το παραμιλητό του και βυθίστηκε σε λήθαργο.

Από το λήθαργο αυτό δεν ξύπνησε παρά την άλλη μέρα κατά τις δύο το απόγευμα.

Κύτταξε άμέσως γύρω του χωρίς να καταλαβαίνει. Πού βρισκόταν λοιπόν; Ποιος τον είχε πιάει μέσα σ' αυτή την άθλια τρώγλη;

Το μάτι του έπεσε, ξαφνικά, πάνω στη Μαργαρίτα, που κοιμόταν σε μία γωνιά, άποκαμωμένη από την ολονύχτια αγρυπνία της.

— Η τρελλή! ψιθύρισε.

Κι' έκαμε ν' ανασηκωθεί. Άλλ' αίσθανθηκε άμέσως ένα δυνατό πόνο στο χέρι. Αυτός ο πόνος του θύμιζε τα δραματικά γεγονότα που είχαν ξετυλιχτεί το πρωί της προηγούμενης ημέρας.

Κι' η σκέψη του έτρεξε άμέσως στον Λαντεναιό. Τι είχε απογίνει ο φίλος του; Ζούσε ακόμη ή είχε σκοτωθεί;... Άν είχε γλυτώσει από το τρομερό μακελίδο, πόσο μεγάλη θάπρεπε να ήταν η λύπη του! Και πόσο απέραντη η απελπισία της γυναίκας και της κόρης του Ντολέ!

Ο Μανφρέδος είχε συνέλθει πια και καταλάβαινε τώρα πως δεν είχε να κάμη τίποτα στο Παρίσι. Ο μοναδικός λόγος που τον είχε φέρι εκεί ήταν να βοηθήσει τον Λαντεναιό για να σώσει τον Ντολέ. Άλλ' η τύχη τους είχε προδώσει. Ο μεγάλος φίλος τους είχε πεθάνει πάνω στην πυρά.

Έπρεπε, λοιπόν, να φύγει το συντομώτερο για να τρέξει στο Φοντανεμπλό.

Τι να είχε απογίνει άραγε η Ζιλέτ; Το σχέδιο του Τριβουλέτου είχε πετύχει; Πόσο ανυπομονούσε να το μάθει!

Όχι, δεν έπρεπε να μείνει περισσότερο στο Παρίσι!

Χωρίς να σκεφτεί τίποτε άλλο, συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις του και κατάφερε να σηκωθεί και να ινυθεί. Πρόσεξε τότε ότι, εκτός από το τραύμα του χεριού, που τον πονούσε πάντα, δεν είχε τίποτε άλλο. Αίσθανόταν μόνο μία μεγάλη αδυναμία από το πολύ αίμα που είχε χάσει. Άν τουλάχιστον εύρισκε λίγο κρασί ή κάποιο άλλο τονωτικό. Άλλ' δεν είδε τίποτε δόλγυρά του.

Η Μαργαρίτα κοιμόταν βαθειά. Δυστυχισμένη γυναίκα! ψιθύρισε ο Μανφρέδος κυττάζοντας το ρυτιδωμένο πρόσωπο της τρελλής.

Είδε, ξαφνικά, την τρύπα που βρισκόταν στον τοίχο και που η Μαργαρίτα την χρησιμοποιούσε για άρμαρι.

«Ίσως βρώ εκεί αυτό που ζητώ» σκέφτηκε ο Μανφρέδος.

Πλησίασε άμέσως κι' έχωσε το χέρι του μέσα στη τρύπα.

Αντί για το πουκάκι με το κρασί που ζητούσε, όμως, βρήκε ένα χαρτί. Πάνω σ' αυτό διάβασε καθαρά τις λέξεις: «Για τον Μανφρέδο».

Σε ποιόν Μανφρέδο άπευθυνόταν αυτό το γράμμα; Μήπως ήταν δικό του; Δεν μπορούσε, βέβαια, να τ' άνοιξη χωρίς να ξέρη. Αποφάσισε, λοιπόν, να ξυπνήσει την τρελλή και, πηγαίνοντας κοντά της, την σκούνησε στον ώμο.

Η Μαργαρίτα έβγαλε μία δυνατή κραυγή, αλλά άμέσως έπειτα άρχισε να γελάει.

— Νά που έγινες καλά, τού είπε.

— Ναι, καλή μου Μαργαρίτα, απάντησε ο Μανφρέδος. Άλλ' αυτό το γράμμα τίποσ είναι;

— Δικό σου είναι, είπε η Μαργαρίτα.

— Ποιός σου τώδωσε;

— Η τσιγγάνα. Μου είπε: «Θά του δώσης το γράμμα όταν γίνη καλά άλλ' όχι πρωτιτερα».

— Όπως βλέπεις, είμαι καλά, απάντησε ο Μανφρέδος.

Και, χωρίς να χάνη καιρό, άνοιξε το γράμμα κι' άρχισε να το διαβάει. Το πρόσωπό του κιτρίνισε, ξαφνικά και τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν.

Το γράμμα

Το περιεργό αυτό γράμμα της τσιγγάνας προς τον Μανφρέδο έλεγε τα εξής:

«Τώρα που δεν μπορείς πια να με βλάψης, θα σου φανερώσω που γεννήθηκες και ποιος είναι ο πατέρας σου. Δίστασα πολύ προτού πάρω αυτή την άπόφασι, γιατί είχα όρκιστή στο μεγάλο Άλντεμπαράν, το άστρο της τύχης μου να μη σου μιλήσω ποτέ γι' αυτό το πράγμα».

Άλλ' γιατί να σου το κρύψω; Ίσως η πίστις μου στον Άλντεμπαράν πέθανε μέσα στην ψυχή μου, όπως πέθαναν και πολλές άλλες πεποιθήσεις μου. Θά μπορούσα, βέβαια, να σου φανερώσω από καιρό τη γέννησή σου, γιατί σε είχα συμπαθήσει, αλλά με κρατούσε κάποιος φόβος που δεν είναι ανάγκη να σου τον εξηγήσω.

Σήμερα, αυτός ο φόβος δεν υπάρχει πια.

Πρέπει, λοιπόν, να διαβάσης με προσοχή το γράμμα μου, γιατί δε θα με ξαναίδης ποτέ πια και γιατί θα βρεις μέσα σ' αυτό πολλές χρήσιμες πληροφορίες που θα κάμουν τους γονείς σου να σ' αναγνωρίσουν».

Άκουσε τώρα:

Πριν από είκοσι δυο χρόνια, ταξίδευα στην Ίταλία, από το νότο προς το βορρά, μαζί μ' ένα μέρος της φυλής μου. Έρχομαστε από τις μακρινές χώρες της Άσίας, που ούτε τις θυμάμαι πια κι' όπου έμεναν οι γεροντότεροι του λαού των τσιγγάνων. Είχαμε διασχίσει την Άραβία και κατόπιν την Αίγυπτο, όπου μείναμε πολλν καιρό κι' όπου μου δόθηκε η ευκαιρία να μάθω πολλά πράγματα και να τελειοποιηθώ στις μαγικές τέχνες.

Η φυλή μας χωρίστηκε στα δυο στο λιμάνι της Αλεξανδρείας. Ένα μέρος διευθύνθηκε προς την Τουρκία. Το άλλο επιβιβάστηκε σ' ένα πλοίο που έφευγε για τη Σικελία. Εγώ ανήκα σ' αυτό το δεύτερο τημά.

Από τη Σικελία περάσαμε στην Ίταλία κι' εκεί χωρίστηκαμε πάλι σε πολλές ομάδες. Καθεμιά απ' αυτές ακολούθησε δικό της δρόμο.

Εγώ, μαζί με τον άντρα μου και το γιό μου πήγαμε πρώτα στη Νεάπολι, από εκεί στη Ρώμη κι' έπειτα στη Φλωρεντία και τη Μάντουα. Έλεγα την τύχη στους ανθρώπους. Ο άντρας μου έπλεκε καλάθια

και τα πουλούσε. Κερδιζαμε κι' οι δυο πολλά χρήματα, λατρεύαμε το παιδί μας και ζούσαμε ευτυχισμένοι.

Σου άφηνομαι όλα αυτά, Μανφρέδο, γιατί, τη στιγμή αυτή, αίσθανομαι μία θλιβερή χαρά ανακαλώντας στο μυαλό μου την ευτυχισμένη εποχή που ζούσα μαζί με τον άντρα μου και το παιδί μου.

Αυτό το παιδί ήταν τότε δεκάξη χρόνων κι' είχε τη δική σου άρρενωπή όμορφιά και την περηφάνειά σου.

Βρισκόμαστε από ένα περίπου μήνα στη Μάντουα και λογαριάζαμε να συνεχίσουμε το ταξίδι μας προς το βορρά, όταν, ξαφνικά, έπαθα ένα μεγάλο κακό.

Μία μέρα ο γιός μου ήρθε σε λόγια μ' ένα νεαρό άρχοντα κι' όπως ήταν πολύ ζωηρός, τον χαστούκισε. Τον έπιασαν άμέσως. Άν γλύτωνε το θάνατο, θα περνούσε όλα τα χρόνια του στη φυλακή.

Άρχισα να ρωτώ δεξιά κι' άριστερα: — Ποιός βασιλεύει στη Μάντουα; — Ο δούκας, μου άπάντησαν γελώντας. Άλλ' το δούκα τον έδωσαν στη Βοργία, η γυναίκα του.

Έτρεξα άμέσως στο δουκικό μέγαρο. Άλλ' χρειάστηκε να περιμένω δυο δόκληρες ημέρες άσπου να καταφέρω να ιδώ τη Λουκρητία Βοργία. Ήταν μία γυναίκα περήφανη για την όμορφιά και τα εγκλήματά της. Ίσως να έχης άκούσει γι' αυτήν.

Ρίχτηκε στα πόδια της και της άφηγήθηκα τι είχα πάθει ο γιός μου. Της είπα πως, αν δεν μου ξανάδιναν το παιδί μου, θα πέθαινα από τη λύπη μου... Δεν ξέρω πση ώρα έβλαιγα μπροστά της.

Η άρχόντισσα Λουκρητία μ' άκουσε στην αρχή μ' αδιαφορία. Έπειτα, σιγά-σιγά, άρχισε να δείχνει ενδιαφέρον για την άφηγησή μου. Την έβλεπα πού μ' εξέταζε με προσοχή σαν να θέλε να καταλάβει τι γυναίκα ήμου.

Στο τέλος, έδωσε τις κυρίες που την περιστοίχιζαν. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά από την άγωνία.

— Άγαπάς πολύ το γιό σου; με ρώτησε.

— Είναι η ζωή μου, της άπάντησα άνάμεσα στους λυγμούς μου.

— Θα ξέρεις, βέβαια, ότι θα καταδικασθί σε θάνατο, συνεχίσε η Λουκρητία. Δεν υπάρχει άλλη τιμωρία για έναν άθλιο τσιγγάνο, που τόλμησε να χαστούκισή έναν ευγενή... Άν θέλεις, όμως, μπορείς να τον σώσης.

Περιμένα μ' άγωνία ν' άκούσω τί είχε να μου προτείνει.

— Άν άγαπάς το παιδί σου πρέπει να είσαι πρόθυμη να κάμης τα πάντα για να

— Όπως βλέπεις, είμαι καλά, απάντησε ο Μανφρέδος.

Και, χωρίς να χάνη καιρό, άνοιξε το γράμμα κι' άρχισε να το διαβάει. Το πρόσωπό του κιτρίνισε, ξαφνικά και τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν.

Το γράμμα

Το περιεργό αυτό γράμμα της τσιγγάνας προς τον Μανφρέδο έλεγε τα εξής:

«Τώρα που δεν μπορείς πια να με βλάψης, θα σου φανερώσω που γεννήθηκες και ποιος είναι ο πατέρας σου. Δίστασα πολύ προτού πάρω αυτή την άπόφασι, γιατί είχα όρκιστή στο μεγάλο Άλντεμπαράν, το άστρο της τύχης μου να μη σου μιλήσω ποτέ γι' αυτό το πράγμα».

Άλλ' γιατί να σου το κρύψω; Ίσως η πίστις μου στον Άλντεμπαράν πέθανε μέσα στην ψυχή μου, όπως πέθαναν και πολλές άλλες πεποιθήσεις μου. Θά μπορούσα, βέβαια, να σου φανερώσω από καιρό τη γέννησή σου, γιατί σε είχα συμπαθήσει, αλλά με κρατούσε κάποιος φόβος που δεν είναι ανάγκη να σου τον εξηγήσω.

Σήμερα, αυτός ο φόβος δεν υπάρχει πια.

Πρέπει, λοιπόν, να διαβάσης με προσοχή το γράμμα μου, γιατί δε θα με ξαναίδης ποτέ πια και γιατί θα βρεις μέσα σ' αυτό πολλές χρήσιμες πληροφορίες που θα κάμουν τους γονείς σου να σ' αναγνωρίσουν».

Άκουσε τώρα:

Πριν από είκοσι δυο χρόνια, ταξίδευα στην Ίταλία, από το νότο προς το βορρά, μαζί μ' ένα μέρος της φυλής μου. Έρχομαστε από τις μακρινές χώρες της Άσίας, που ούτε τις θυμάμαι πια κι' όπου έμεναν οι

Ἡ σκόπευσις

Οι περισσότεροι υνιογοί είναι συνήθως
σμένοι να σκεπάζουν με το ένα μάτι α-
νοιχτό και το άλλο κλειστό, είτε μόνο-
κονο ή απλά να ταχειρίζουν, είτε δικανό.
Κυνήγοι που έχει συνήθεια να σκε-
πεί με το ένα μάτι ανοιχτό, δεν υπο-
ρεί να συνιθισθεί εύκολα στη διόφθαλμο
σκέπηση. Ο κυνηγός αυτός θα βρισκε-
ται πάντοτε σε μειονεκτική θέση απέναν-
τι στον κυνηγό που σκεπάζει με τα δύο

Τὰ τεχνικὰ αἷτια τῶν ἀποτυχιῶν

“Όταν τὸ κοντάκι εἶναι τελείως προσηρμοσμένο στὴ σωματικὴ διάπλασι τοῦ κυνηγοῦ, τότε ἡ σκόπευσις γίνεται μὲ μεγάλη εὐχέρεια καὶ αὐτομάτως καὶ ἡ ἐπιτυχία τῆς βολῆς ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς εἶναι ἐξασφαλισμένη.

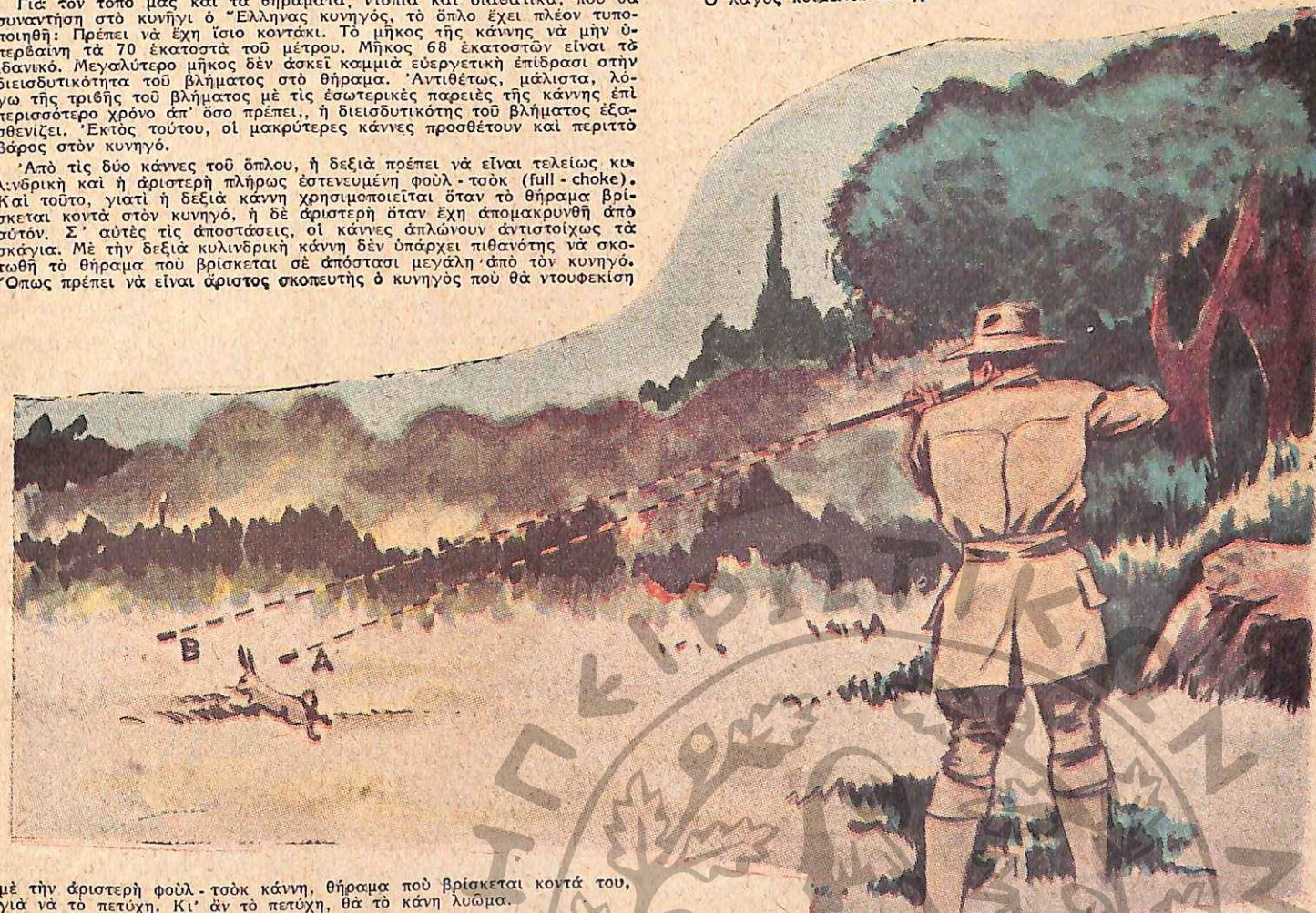
Από τις δύο κινήσεις που έπληυσε η δεξιά πρέπει να είναι η εξελεύσεως, κυ-
λινδρική και η άριστηρή πλήρωσις, έντενεντική, φούλ-τσοκ (full - choke).
Και αυτό, γιατί η δεξιά κινήση χρησιμοποιείται όταν το θήραμα βρί-
σκεται κοντά στον κυνήγο, ή δε άριστηρή όταν έχη απομακρυνθή από
αυτόν. Σ' αυτές τις αποστάσεις, ο κίνανς απλώνουν αντιστοίχως τὰ
σκάγια. Μὲ την δεξιά κυλινδρική κίνησιν δὲν υπάρχει πιθανότης να σκο-
τώθῃ το θήραμα που βρίσκεται σε απόστασι μεγάλη ἀπὸ τον κυνήγο.
"Ὅπως πρέπει να είναι άριςτος σκοπευτὴς ο κυνήγος που δά ντουφεκίστη

Ὁ λαγὸς

μικρούτσικη.

«Ὁ λαὸς ἔχει δευτέρα ἀκοή καὶ δυνατὴ ἀσφρησίαν, οὐκ ὅμως καὶ ὑ-
ρασι καλὴν, γιὰ τὰ μάτια τοῦ βρισκομένου στὰ πλάγια. Μπορεῖ νὰ φέρῃ
κοντὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν περιεργάζεται, ἀρκεῖ αὐτὸς νὰ μὴν
κινήθῃ.

Ὁ λαγὸς κοιμᾶται ἐλαφρότατα. Ὁ παρὰ μικρότερος, οὐ

Ἡ τάπεια, τέλος, ποὺ τοποθετεῖται ἐπάνω στὸ μαρμαριτὶ, πρέπει νὰ εἶναι λιπαρμένη, καὶ νὰ ἔχῃ τὸ κανονικὸ πάχος καὶ τὴν κανονικὴν διάμετρο. Νὰ μὴ εἶναι σκληρὴ καὶ χοντρή, γιατί τότε προκαλεῖ αὐξηση τῶν πιέσεων μὲ ἀντίθετη τὴν ἀκαθόριστη διαστολὰ τῶν σκαλιῶν καὶ τὴν ἀ-

Καὶ ἔχουν πολλοὺς τέτοιους ἐχθροὺς οἱ λαοί. Ἔχουν τοὺς ἀητούς.

Κορίτσια της φυλής Μπαζούτος ενώ χορεύουν και τραγουδούν γύρω από το βωμό της θυσίας. Σε λίγο θα πιουν από το αίμα του θύματος για ν' αποκτήσουν πλούτη, υγεία και ευγονία.

ΑΝΘΡΩΠΟΥΣΙΕΣ ΣΤΗ ΜΠΑΖΟΥΤΟΛΑΝΔΗ

Ένα έργιο φρίκης και αίματος

Το νεαρό κορίτσι έσφάδαζε και το αίμα έτρεχε σαν πίδακας από την πληγή, που της άνοιξε στο λαιμό ο μάγος με το μαχαίρι του. Έπειτα, με κινήσεις ειδικού, άρχισε να της γδέρνει όλη την επιδερμίδα του προσώπου και τελείωσε το αποτρόπαιο έργο του βγάζοντας το λάρυγγα, τη γλώσσα και τα μάτια της.

Σ' όλο αυτό το δίστασμα, οι νέοι και οι νέες της φυλής, που είχαν συγκεντρωθεί ολόγυρα στο βωμό της θυσίας, έχορευαν, πηδούσαν κι' έτραγουδούσαν σαν μανιακοί. Όλη η ζούγκλα άντηχούσε από τις άγριες φωνές τους.

Έπειτα παρατάχθηκαν σε μια γραμμή και τραγουδώντας προχώρησαν με ρυθμό προς το μάγο-ιερέα, ο οποίος τους γέμισε τα κύπελλα τους με το πηγμένο αίμα του νεαρού θύματος, που τότε σαν πραγματικοί «λυκάνθρωποι».

Οι νυχτερινές αυτές ανθρωποθυσίες — όσο κι' αν φαίνεται παράξενο, για τον αιώνα στον οποίο ζούμε — είναι και σήμερα ακόμη συνηθισμένες, και τ' ανθρωποθυσίες συχνότερες, στο βρετανικό προτεκτοράτο της Μπαζουτολάνδης της Αφρικής.

Στη Μπαζουτολάνδη, που έχει έκταση 11.000 περίπου τετραγωνικών μιλίων και κατοικείται από 650.000 ιθαγενείς και 1.600 περίπου Ευρωπαίους, οι τελετουργικές αυτές ανθρωποθυσίες είναι τόσο συνηθισμένες, ώστε οι Ευρωπαίοι δεν τολμούν να ξεμυτίσουν, χωρίς ίσχυρη συνοδεία, έξω από την πρωτεύουσά της, το Μαζέρο.

Η πρόελευσι της αποτρόπαιας αυτής συνήθειας ανάγεται στις παλαιότερες των Μπαζούτος — όπως λέγονται οι κάτοικοι της Μπαζουτολάνδης.

Κατά τις παραδόσεις αυτές, οι πρόγονοι των σημερινών Μπαζούτος κόβανε ώριμα μέρη από το σώμα των εχθρών τους, που έπεφταν στο πεδίο της μάχης, και συγκέντρωναν το αίμα τους, το οποίο έ χρησιμεύουν ως φάρμακο για να θεραπεύουν διάφορες αρρώστιες τους.

Σήμερα, ωστόσο, τα θύματα των ανθρωποθυσιών δεν εκλέγονται μεταξύ των εχθρών, αλλά μπορεί να είναι ακόμα και πρόσωπα του στενότερου οικογενειακού περιβάλλοντος του θυλάχου...

Τα «φάρμακα» που παρασκευάζονται από το αίμα και τις σάρκες του θύματος χρησιμοποιούνται συνήθως, για να δώσουν τα κακά πνεύματα από ένα χωριό, να αυξήσουν τις «έσοδες», ή τη δύναμη του άρχηγου κλπ.

Ο άρχηγός ή ο άρχιμάγος — πέστε τον όπως θέλετε — εκλέγει το θύμα αφού προηγουμένως συμβουλευθεί το μάγο γιατρό του. Έπειτα και οι δυο μαζί συγκεντρώνουν τους πιο αιμοχαρείς νέους και νέες του χωριού κι' αφού πιουν όλοι ένα ίσχυρο ποτό και μεθύσουν, προχωρούν με αλαλαγμούς και τύμπανα στην καλύβα του θύματος. Το άρπάζουν απ' τα μαλλιά και σέρνουντάς το τ' οδηγούν στο βωμό της θυσίας.

Πολλά από τα θύματα προσφέρονται από τους ίδιους τους συγγενείς τους, οι οποίοι έτσι προσπαθούν να κερδίσουν την ευνοία του άρχηγού. Τα πτώματα των θύματων δεν θάβονται ποτέ, αλλά εγκαταλείπονται στους πρόποδες ενός βράχου ή στην όχθη ενός ποταμού, για να δίνουν δέχνη την έντυπωση, πώς ο θάνατος προήλθε από αυτόνομία.

Στη Μπαζουτολάνδη κυριαρχεί δυστυχώς και σήμερα η «μαύρη μαγεία», και σ' αυτό οφείλεται όλο το αίμα που ρέει στις καθημερινές τελετουργικές ανθρωποθυσίες.

Τα κομμάτια από τις σάρκες του θύματος, όπως πίστευαν οι ιθαγενείς, φέρνουν πλούτη σ' αυτόν που τα τρώει και την άρρώστια στους εχθρούς, ενώ το αίμα του χαρίζει υγεία και δύναμη και στα κορίτσια επί πλέον ευγονία.

Η βρετανική διοίκηση του Προτεκτοράτου, στην προσπάθειά της να θέσει τέρμα στους καθημερινούς αυτούς φόνους και να απαλλάξει τον πληθυσμό από τις αιμοχαρείς και σαδιστικές προλήψεις του, μετέκλεσε τελευταία πολλούς ανθρωπολόγους από διάφορα μέρη του κόσμου, για να μελετήσουν το πρόβλημα.

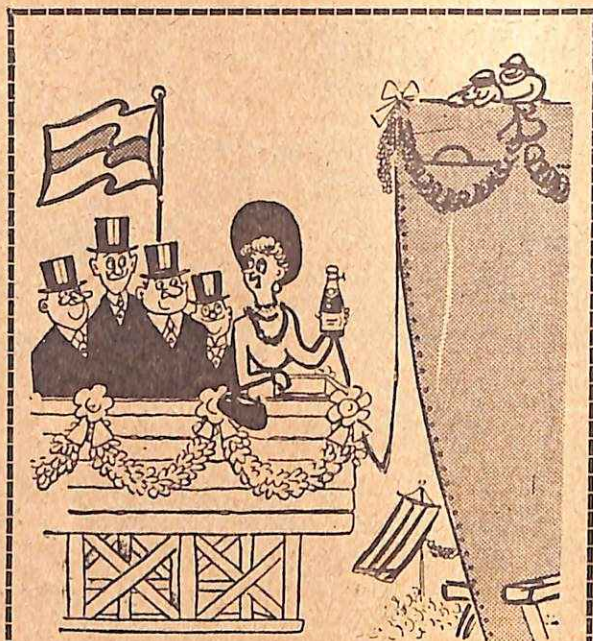
Η έκθεση του διακεκριμένου ανθρωπολόγου Κάρλιν Κρανστόουν αποκάλυπτε σαφώς, ποιά είναι τα ελαττήρια, που οδηγούν τους Μπαζούτους στην παράδοση και αιμοδόρο λατρεία της ανθρωποθυσίας.

Να ένα μέρος της έκθεσής του:

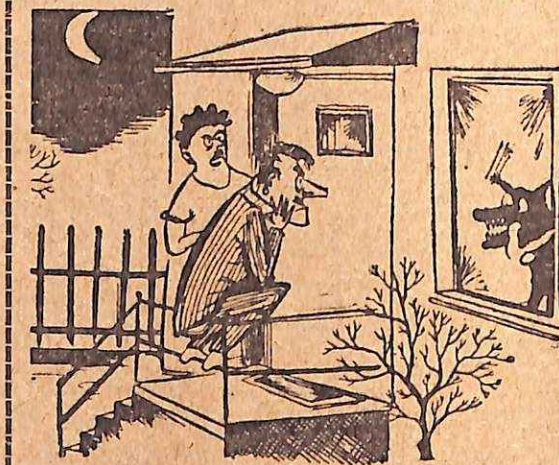
«Μια Πέμπτη πρωί, τον περασμένο Ιούλιο, ο άρχηγός του χωριού στο οποίο ευσκοιμούν, ο Ντακάτα Ροζέοτο, καθόταν μ' έναν από τους ανώτερους «γιατρούς - μάγους» της περιφέρειας και σχεδίαζε πώς θα έκανε την άδελφή του. Μου έπρεψαν να παραστώ στην συνομιλία τους, γιατί με τον άρχηγό, στ' όποιο είχα χάρισει καμιά δωδεκαριά πιερίδες και του εξήγησα τον τρόπο της χρησιμοποίησής τους, είχα συνδεθεί πιά με πολύ στενή φίλια και με θεωρούσε τρόπον τινά σαν επίσημο δικαστή, που είχε δικαίωμα να κυβερνάει κι' αυτός το χωριό.

«Η αδελφή του, σύμφωνα με το σχέδιο, θα θυσιαζόταν και θα κομματιάζονταν τη νύχτα. Λουρίδες δε από το δέρμα της θα κρεμούντουσαν στην καλύβα του άρχηγού, για να τον κάνουν πιο επιθυμητό στις παρθένες του χωριού!»

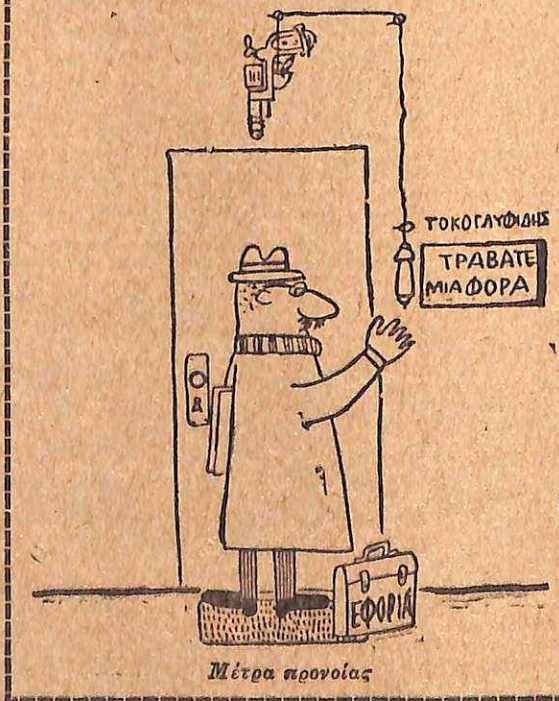
Φυσικά, ο Κρανστόουν δε στάθηκε δυνατόν να προλάβει την ανθρωποθυσία, γιατί βρισκόταν πολύ μακριά από τις άρχες. Την κατήγγειλε όμως. Ο Ντακάτα Ροζέοτο και ο μάγος - γιατρός του συνελήφθησαν, καταδικάστηκαν και προ ημερών εκτελέστηκαν. Την ίδια ημέρα όμως, για ευνόητους λόγους, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη Μπαζουτολάνδη, χωρίς να αποτελειώσει τη μελέτη του, και ο διακεκριμένος ανθρωπολόγος,

— Δεν φέ-νετε δυο - τρία ποτηράκια να την αδειάσουμε πρώτα:

— Όμοια ιδέα είχες, να πάρουμε σκύλο να μ'ας φυλάει το σπίτι!...

Μέτρα προνοίας

ΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΣΑΣ

Συμβουλές προς τους γονείς της Αμερικανίδας παιδαγωγού Έθελ Μούνχαν

Πώς θα σας αγαπήσουν τα παιδιά

Τα παιδιά είναι πιο διεισδυτικά από ό,τι τα φαντάζονται οι μεγάλοι. Υποφέρουν από τις παρατηρήσεις και από τα άφυσολόγητα γέλια. Διερωτώνται, γιατί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι πρέπει να τους μιλούν σ' έναν τόνο προστατευτικό. Βέβαια, οι μεγάλοι πρέπει να φέρουν τη συζήτηση σε ένα έδαφος, που τους είναι οικείο.

Το παιδί έχει κάτι το κοινό με το άγριμο που θα σας πλησιάσει, τόσο περισσότερο εύχρηστα όσο θα νοιώσει ότι το προσέχετε λιγότερο. Αποφεύγετε λοιπόν να το κάνετε στόχο και να σχολιάσετε τις απαντήσεις του. Διηγείστε του κάτι, γιατί αυτό θα το βγάλει από τη σκέψη ότι το παρατηρείτε. Και αν έχετε το ξεχωριστό χαρisma να ξέρετε να διηγείστε μίαν ιστορία, τότε μην ηγναίνετε πιο μακριά. Τίποτα δεν είναι πιο θελκτικό, για να σκλαβώση ένα παιδί.

Οι πολλοί άνθρωποι, όταν απευθύνονται σε ένα παιδί, έχουν την υποσυνείδητη τάση να το ονομάζουν με το υποκοριστικό του. Το παιδί όμως δεν αγαπά να το θυμίζουν τη μικρότητά του. Προσπαθήστε να φωνάζετε Γιάννη το «Γιαννάκη» και θα όητε τη διαφορά.

Τα παιδιά έχουν και τα μικρά τους μυστικά. Αποφεύγετε να τους θέτετε ερωτήσεις. «Όταν είσαστε έτοιμοι να κάνετε αυτό το πράγμα, ρωτήστε τον εαυτό σας: «Θα έκανα την ίδια ερώτηση και σε ένα μεγάλο;» Αν δε θέλετε να σας συλλάβει ένα παιδί, μην το πειράξετε και μην το ερωτεύεστε. Τίποτα δεν είναι πιο ταπεινωτικό γι' αυτό, ούτε πιο δόλιο, γιατί αισθάνεται ότι δεν μπορεί να σας αντιμιλήσει χωρίς να το μαλώσουν για την ααδδεία του.

Ένα άλλο σημείο, στο οποίο σκοντάφτομε, είναι η φλυαρία του παιδιού. Γιατί, όταν του περάσει η δειλία, αρχίζει να φλυαρή. Και στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να μην ειρωνευόμμε το παιδί, αλλά με απλά λόγια να το κάνωμε να καταλάβει ότι δεν λέει σωστά πράγματα.

Όταν ένα παιδί γλυστρήσει ξαφνικά, πρέπει να μείνωμε άταραχοι ή τουλάχιστον να μην ξεσπάσωμε σε θορυβώδεις εκδηλώσεις.

Με μία λέξη, με τα παιδιά το καλύτερο είναι να μείνωμε φυσικοί. Η αγάπη μας πρέπει να εκδηλώνεται με πολύ φυσικό τρόπο. Το παιδί γενικά νοιώθει άσχημα τους ξένους, γιατί δεν έχει εμπιστοσύνη σ' αυτούς. Γι' αυτό, φερθήτε έτσι, ώστε το παιδί να σας θεωρή όχι σαν ένα παράξενο πλάσμα, που το εξετάζει από το ύψος του μεγέθους του, αλλά σαν έναν παλιό φίλο που έχει όλη την εμπιστοσύνη του.

Γινοίουν τα σχολεία

Τα σχολεία ανοίγουν. Και τα παιδιά μας αφήνουν τις ελξοχές, τις κατασκευασίες, την καλοκαιριάτικη άταπαι, και σαν τα ανοιξιάτικα χελιδόνια ξαναγυρίζουν στα σχολεία.

Ανοιξιάτικη πνοή πρέπει να έχει ο γυρισμός του παιδιού στο σχολείο. Πρό παντός του μαθητού του Ημισγωγείου και του Δημοτικού Σχολείου. Το σχολείο πρέπει να ερμηνευθεί στην ψυχή του σαν το δεύτερο σπίτι του, που του δίνει την πνευματική τροφή και κάτι περισσότερο. Το σπίτι του παιδιού είναι τόπος προσφίλης και αγαπημένος. Με τα ίδια αισθήματα θα πρέπει να συνηθισ να αντικρύζει και το σχολείο.

Αν πολλές φορές μάλιστα και με περισσότερη θερμότητα, γιατί υπάρχει εκεί μια μικρή παιδική κοινωνία, τόσο θελκτική και όμορφη. Τα παιδιά είναι πιο διεισδυτικά από ό,τι τα φαντάζονται οι μεγάλοι. Υποφέρουν από τις παρατηρήσεις και από τα άφυσολόγητα γέλια. Διερωτώνται, γιατί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι πρέπει να τους μιλούν σ' έναν τόνο προστατευτικό. Βέβαια, οι μεγάλοι πρέπει να φέρουν τη συζήτηση σε ένα έδαφος, που τους είναι οικείο.

Τέτοιες απαιτήσεις πρέπει να έχουν και οι γονείς από τα καλύτερα σχολεία και από τους δασκάλους των παιδιών, και όχι να απαιτούν να απομνημονεύουν τα παιδιά τους, να παπαγαλίζουν, να θυμούνται και να γνωρίζουν πράγματα ανώτερα των δυναμένων τους. Χωρίς αμφιβολία, το σχολείο έχει υποχρέωση να δώσει στο παιδί μερικές απαραίτητες γνώσεις. Αυτές όμως πρέπει να είναι αναλογικές με ό,τι το παιδί μπορεί να δεχθεί. Ένας παιδαγωγός είπε πώς «αν βαρυσφορώσαμε το παιδικό πουλάρι, αυτό θα λυγίσει και θα τασκιστεί». Το Δημοτικό σχολείο, είναι σχολείο βασικής μορφώσεως και δεν βγάζει ούτε παιδιά ελδικομένα ούτε επαγγελματίες. Απλώς δίνει στο παιδί μια πνευματική τροφή, κατάλληλη για την ηλικία του, και προσέχει την εξέλιξη του χαρακτήρου του.

Η δασκάλα και ο δάσκαλος είναι και αυτοί οι δεύτεροι γονείς στο σχολείο. Πολλές φορές μάλιστα πιο άνωτεροι και πιο υπεύθυνοι, γιατί ενεργούν σαν επιστήμονες. Με αυτή τη βάση πρέπει η οικογένεια να διαπαιδαγωγεί το παιδί.

Και όμως τις πιο πολλές φορές συμβαίνει το αντίθετο. Ο γονεύς απειλεί το παιδί με το σχολείο, το το παραβάλλει με μπαμπολά. Ποσες φορές δεν ακούμε γονείς να λένε στα παιδιά τους: «Έκαλα, λίγες

μέρες είναι. Θα ανοίξουν τα σχολεία και θα σου δείξω εγώ!... Πότε να ανοίξουν τα σχολεία, να γλυτώσω από σένα». Ποσες φορές δεν επιστοίμμε, σε κάθε μικρή άταξία του παιδιού, την απειλή του δασκάλου! «Θα το πω στο δάσκαλο και θα δης πόσες θα φας...» Θα έχες κακά ξεμπερδέματα με το δάσκαλο.

Όλα αυτά είναι αποτελέσματα των κακών επιδράσεων του παρελθόντος. Το παρελθόντος που θεωρούσε το σχολείο σαν τόπο καλοσμού και σωφρονισμού. Τότε ο πατέρας, με την έναρξη του σχολικού έτους, έφερνε το παιδί στο δάσκαλο και του έκανε τη φρικιαστική δήλωση: «Σοβ ένα σακκι κρέας, να μου δώσης ένα δεμάτι κόκκαλα».

Η εποχή αυτή πέρασε για πάντα. Δεν υπάρχει στον τελευταίο αιώνα παιδαγωγός, ψυχολόγος, δάσκαλος, απλόκαρος άνθρωπος με όρθιο λογικό που να λογιζόσθηκε ότι το σχολείο πρέπει να είναι ένα είδος άνοικτης φυλάκης των μικρών πιστοικών, ένα πειθαρχείο της ανυπακούτου παιδικής φύσεως. Δεν υπάρχει ψυχολόγος που να πιστεύει ότι η τόσο αναγκαία πειθαρχία, ή υπακοή, ο σεβασμός των μεγαλύτερων, ή φιλαληθεία, ή εργατικότητα, ή προσοχή μπορούν να αναπτυχθούν με το φόβο της τιμωρίας, το έλλο, τη βρισιά, την άγρια φωνή, την επιτίμηση, τον πειθαγωγισμό, την ανταπόκριση, την πεινή. Μόνον όταν κάνουμε το παιδί να μας αγαπήσει, να αγαπήσει το σχολείο, το δάσκαλο, τους συμμαθητές του, μόνο τότε το σχολείο θα έχει αγαθά και εδεργητικά αποτελέσματα.

Και πώς θα κάνουμε το παιδί μας να αγαπήσει το σχολείο; Η προσπάθειά μας θα άρχισι από τα μικρά χρόνια. Από την προσχολική ηλικία. Θα μιλάμε στο μικρό για το σχολείο, σά να του υποσόμεθα τον μελλοντικό παράδεισο: «Όταν μεγαλώσης και γίνης εξη

Τα παιδιά πρέπει ν' αγαπήσουν το σχολείο, να το θεωρούν σαν κάτι το εύχρηστο, για να ωφεληθούν πραγματικά απ' αυτό, τόσο στη μορφωσι όσο και στο χαρακτήρα.

χρονών θα πάς στο σχολείο. Τι ώρασι περνούν τα παιδιά στο σχολείο! Ποσα τραγουδία λένε! Τι παιγνίδια κάνουν! Τι κάλκες που θα είναι ο δάσκαλος!»

Πρό πάντως να σταλή το παιδί στο Ημισγωγείο, στην Παιδική στέγη, στην Παιδική φυλακή κλπ. Όλα αυτά είναι μια προεαδμία του Δημοτικού. Προσφέρουν τόσα πολλά στην άγωγή και στην πνευματική πτυξι του παιδιού! Πρό παντός, το συνηθίζουν να αγαπήσι το σχολείο από πολύ μικρό. Πάντοτε στο φοιτησαν προηγουμένως στο ημισγωγείο, τους προσόντα τα παιδιά στα φοιτάση στο σχολείο, πρέπει να ακολου-
«Όταν το παιδί άρχισι να ααό, ο γονεύς θα του μιλάει με κολλεκα-
τοτε τα καλύτερα λόγια γι' αυτό. Η εργασία του δασκάλου, πρέπει να δικαιό-
τον προσάλλει σαν πρόσωπο με κύρος και ααθεντία. Μία άδικη ενέργεια
του δασκάλου, μία νευρασμένη συμπεριφορά του θα πρέπει να δικαιό-
γρηθού από τους γονείς. «Φωνάζατε και νευρίασατε έτσι το δάσκαλο
σας... Κουράζεται τόσο πολύ ο κύριος μαζί σας!»

Πότε λοιπόν μικρό λόγο για το σχολείο, Γιατί τα αποτελέσματα, κούεμένα για το δάσκαλο αμείωσα, θα είναι πολύ όδνηρα για το παιδί. όσο και αν δεν φανού άμείωσα, θα είναι πολύ όδνηρα για το παιδί. Το παιδί δεν θα έχει έκτιμηση, άγάπη, εμπιστοσύνη, σεβασμό στο δά-
σκαλο. Και τότε δεν μπορεί να γίνει έργο μορφωτικό. Καμμία έπίδραση
δεν μπορεί να έχει το σχολείο πάνω στο παιδί.

Μα και των γονέων η άγάπη για το σχολείο δεν πρέπει να βρίσκειται σε χαμηλότερο επίπεδο. Μόνον εκεί που σχολείο και οικογένεια συνεργάζονται για το κοινό έργο, γίνεται κάτι οπλογύσιομο.

Οι γονείς έχουν υποχρέωση να τις προόδους του. «Όχι να περι-
δωα τους και να πληροφορούνται για τις ενδεικτικό στο τέλος της σχο-
λικής χρονιάς. Έκτος από τους βαθμούς και την έπίδοση στα διάφορα
μαθήματα, υπάρχει κι' η διάπλασι του χαρακτήρου, που κατά κύριο
λόγο πρέπει να την προσέξουν γονείς και δάσκαλοι.

Δοκτορέσα ΕΘΕΛ ΜΟΥΝΧΑΝ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τι πρέπει να διαδύουν τα παιδιά,

Τα παράσιτα των εντέρων

Και τα νεώτερα μέσα θεραπείας των

Μολοντί ο άνθρωπος καυχείται πως είναι ο κυρίαρχος της Γης, δεν έχει καταρρώσει ωστόσο ν' απαλλαγεί από την τυραννία των παρασίτων, αυτής της μαστιγος όλόκληρου του ζωικού κόσμου. Όπως αναφέρονται σε ιστορικά στοιχεία που κατέχουμε, οι άνθρωποι υπέφεραν ήδη από τα έντερικά παράσιτα εδώ και 36 αιώνες, δηλαδή το 1600 π.Χ.

Η συχνότης και η διάδοσις των παρασιτικών μολύνσεων στον άνθρωπο εξαρτάται από πολλούς παράγοντες του περιβάλλοντος: το κλίμα, την τοπογραφία, τις υγιεινές συνθήκες, τις μεθόδους παραγωγής και διανομής των τροφίμων, το πόσιμο νερό, κλπ.

Σήμερα όμως, χάρις στις ιατρικές έρευνες και τα νέα αντιδωτικά, οι ασθένειες αυτές καταπολεμούνται αποτελεσματικά.

Ευτυχώς, τα συνηθέστερα έντερικά παράσιτα, οι δξούροι (οι κρινές λεβίθες), δεν είναι ποτέ θανατηφόρα αυτά τα ίδια. Έξασθενούν όμως τον οργανισμό και μπορεί να προκαλέσουν σοβαρές διαταραχές της θρέψεως, με έμμεση συνέπεια ακόμη και το θάνατο.

Πώς μολύνεται ο άνθρωπος μ' αυτά τα παράσιτα; Και ποια συμπτώματα παρουσιάζει τότε; Πώς προλαμβάνεται ή ασθένεια και πώς θεραπεύεται;

Θα μιλήσουμε πρώτα για τους δξούρους. Τα αυγά τους —που δεν διακρίνονται με γυμνό μάτι, γιατί έχουν μέγεθος μισού δεκάτου του χιλιοστομέτρου— ελκωθούν στον οργανισμό απ' το στόμα, κατά διαφόρους τρόπους. Προχωρούν τότε στον πεπτικό σωλήνα, για να εγκατασταθούν στην κατώτερη άκρη του.

Εκεί εκκολάπτονται από τα έντερικά υγρά. Και σε 2-8 εβδομάδες έχουν γίνει ώριμοι πιά, άρσενικοί και θηλυκοί, έτοιμοι να πολλαπλασιασθούν.

Μετά το ζευγάριμά τους μέσα στο παχύ έντερο, τα αρσενικά ψοφάνε και διαλύονται. Τα θηλυκά κατεβαίνουν ως το δακτύλιο και γεννάνε εκεί 10-15 χιλιάδες αυγά, μέσα στις λεπτές πτυχές του γύρω δέρματος, προκαλώντας δυνατό κνησμό στον πάσχοντα.

Μη μπορώντας να συγκρατηθεί, αυτός ξύνεται και μολύνει τα δάχτυλά του. Αν άμεση λύση κατόπιν να πλυθεί, θα μολύνει τα φαγητά του κι έτσι τα αυγά των δξούρων θα ξαναμπαίνουν στον οργανισμό του απ' το στόμα και θα επαναλάβουν τον κύκλο της ζωής τους.

Άτομα μολυσμένα από δξούρους παρουσιάζουν τα εξής συμπτώματα, ιδίως τη νύχτα: νευρικήτητα, άπνεια, σπασμούς, άνορεξία, φανούρα και

κόψιμο. Με το ξύσιμο δέ, πληγώνουν τη λεπτή επιδερμίδα και παθαίνουν διάφορες μολύνσεις.

Ο γιατρός διαπιστώνει την παρουσία δξούρων με την εξέταση απλής εξέτασις: Παιρνει μια λουρίδα διαφανές λευκόπλάστ, το τυλίγει σ' ένα ξυλάκι, με την κολλώδη επιφάνεια του προς τα έξω, και το ακουμπάει γύρω απ' το δακτύλιο. Μαζεύει έτσι πάνω του ό,τι υπάρχει εκεί, κι ύστερα το βγάζει στο μικροσκόπιο και βλέπει τα αυγά των δξούρων.

Η μόλυνσις με άσκαριδες γίνεται με διαφορετικό τρόπο. Το παράσιτο αυτό είναι απίστευτα παραγωγικό: Γεννάει κάθε μέρα μέσα στο έντερο του πάσχοντος περί τα 250.000 αυγά! "Ολ' αυτά βγαίνουν, με τα κόπρανα, και εισχωρούν στο έδαφος. Μετά 3-4 εβδομάδες έχουν πιά εκκολαφθεί κι έχουν σχηματίσει προνύμφες, που είναι εξαιρετικά μολυσματικές για τον άνθρωπο.

Στις αγροτικές εκείνες περιφέρειες, όπου γίνεται λιπασμός των αγρών με ανθρώπινα κόπρανα, τα αυγά εισχωρούν στον οργανισμό του ανθρώπου, όταν τρώει μολυσμένα τρόφιμα.

Τα μικρά παιδιά μολύνονται, βαζοντας χόμα στο στόμα τους με τα παιχνίδια τους. Γι' αυτό άλλωστε οι άσκαριδες είναι συνηθέστερες στα παιδιά, παρά στους ενήλικους.

Πάντως, αφού τα αυγά φτάσουν στο έντερο, εκκολάπτονται. Οι προνύμφες που βγαίνουν απ' αυτά, διαπερνούν τα τοιχώματα του εντέρου και εισχωρούν στο χυμό στα λεμφικά αγγεία. Μπορεί δέ να φτάσουν ως το σπλήν, τους πνεύμονες ή την καρδιά.

Από τους πνεύμονες, διαδίδονται στο υπόλοιπο αναπνευστικό σύστημα: βρόγχους, τραχεία και φάρυγγα. Φτάνουν έτσι ως το στόμα μας, και τότε τις καταπίνουμε, ξαναγυρίζουν στο παχύ έντερο... και συμπληρώνουν έτσι το ταξίδι τους και τον κύκλο της ζωής τους.

Η ώριμη άσκαρις δεν είναι κακόβουλο μικροσκοπική. Μπορεί ν' αποκτήσει μήκος μέχρι 50 πόντους σε 20 ημέρες!

Τα συμπτώματα της μόλυνσης ως στα παιδιά είναι σοβαρότερα παρά με τους δξούρους: ύψηλος πυρετός 40-41°C, δυνατός βήχας, κάποτε δέ και αιμορραγίες των βρόγχων. Στους ενήλικους παρατηρούνται πόνοι της κοιλιάς, ναυτία, έμετοι, πονοκέφαλοι, δυσκοιλιότητα ή διάρροια.

Ανάμεσα στα φάρμακα που χρησιμοποιήθηκαν μ' επιτυχία κατά των εντερικών παρασίτων, τα νεώτερα και αποτελεσματικότερα είναι η τεραμινική. Έξ' άλλου οι Αμερικανοί γιατροί ανακάλυψαν γρήγορες

επιτυχίες τους με κιτρική πιπεραζίνη.

Παρ' όλην ωστόσο την αποτελεσματικότητα των νέων αυτών φαρμάκων, η αναμόλυνσις με τα παράσιτα αποτελεί πάντα ένα μεγάλο κίνδυνο, όταν άμελη κανείς τα απαιτούμενα μέτρα προφύλαξης. Να τί συνιστά ένας ειδικός για την προφύλαξη των μελών μιας οικογένειας, όπου υπάρχει ένας πάσχων από παράσιτα:

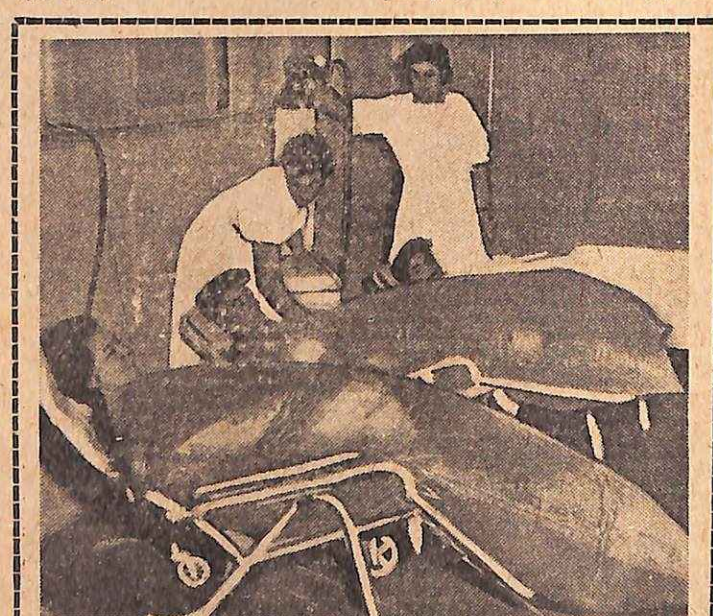
1) Αλείφετε το δακτύλιο και τα γεννητικά όργανα με φαινοκόχο βαζελίνη, έπειτα από κάθε μετάβασι στην τουαλέτα.

2) Αλλάζετε καθημερινώς δολα τα ρούχα του κρεβατιού και τα βουτάτε σε διάλυσι δυο φλυτζανιών υγρής αμμωνίας σε 30 όκάδες νερό. Αφίνετε να μουσκεύουν μια ώρα κι ύστερα τα πλένετε με νερό και σαπούνι.

3) Κάθε μέλος της οικογένειας πρέπει νάχη δική του πετσέτα, να πλένει καλά τα χέρια του πριν απ' το φαγητό και να διατηρή τα νύχια του κοντά και καθαρά.

Το καλκαίρι, με τον παραθερισμό στην έξοχή, αυξάνουν οι κίνδυνοι της παρασιτικής μόλυνσης. Να οι προφυλάξεις που πρέπει να παίρνετε:

1) Μην τρώτε σε μέρη ακάθαρτα. 2) Μην τρώτε ωμά κρέατα και ψάρια. 3) Βεβαιωθείτε πως τα ζώα του σπιτιού σας δεν έχουν παράσιτα. 4) Επιβάλετε σε κάθε μέλος της οικογένειας σας να πλένει τα χέρια του πριν απ' το φαγητό. 5) Μην πίνετε νερό που μπορεί νάναι μολυσμένο. 6) Μην κολυμπάτε σε μέρη πιθανώς μολυσμένα. 7) Αν έχετε μικρά παιδιά, προσέξτε να μην τρώνε χόμα και να μη πλυσιάζουν στις ακαθαρσίες. 8) Μη μασουλάτε χόρτα ή φύλλα. 9) Αν παρατηρήσετε συμπτώματα παρασιτικής μόλυνσης, συμβουλευθήτε άμέσως το γιατρό σας.

ΤΕΧΝΗΤΟ... ΞΕΚΟΥΡΑΣΜΑ

Στο μέλλον θα είναι δυνατόν να ξεκουράζεται κανείς μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, όσοδηποτε κουρασμένος κι αν αισθάνεται. Ένα φυσιοθεραπευτικό ινστιτούτο της Βιέννης, ξεκινώντας από την αρχή, ότι ο βουήσιος αέρας ξεκουράζει γενικά το ανθρώπινο σώμα, για να φρεσκάρη τους πελάτες του και να τους ξεκουράζει τους τοποθετεί γυμνούς μέσα σε αεραστειγές σάκους από πλαστική ύλη, τους οποίους γεμίζει ύστερα με ιονισμένο καθαρό δξυγόνο. Οι πόροι του δέρματος το απορροφούν κι έτσι ο άνθρωπος φρεσκάρεται και συγχρόνως απαλλάσσεται από την κόπωση του.

Για τους άλκοολικούς

Πολλοί άλκοολικοί μπορεί να βρουν μεγάλη ανακούφιση με τα νέα καταπραυντικά φάρμακα. Υπάρχει όμως ο κίνδυνος να αυξηθεί σ' αυτά ο οργανισμός τους και να μη μπορούν πια να τα στερηθούν. Αυτό βεβαιώνει ένας ειδικός γιατρός της Λουζιάνας, προκειμένου για τα νέα φάρμακα «χλωροπραζίνη», «ρεζεπίνη», «επρωμαζίνη». Συνιστά δέ να χρησιμοποιούνται εκτάκτως μόνο στις όξεις φάσεις του άλκοολισμού. Για τους χρόνιους άλκοολικούς υπερδενκνύει το «μιλτάουν» και το «άκου-ανίλ», που δεν προκαλούν έθισμό του οργανισμού.

Άλλεργία από έντομα

Ίσως το άσθμα σας ή η άσπληνηση άλλη άλλεργική εκδήλωσις να οφείλεται σε ώριμένα μικρά έντομα, στο χνούδι των φτερών τους, στα αυγά τους, κλπ. Δεδομένου δέ ότι υπάρχουν μυριάδες είδη έντόμων, το πρόβλημα της διαγνώσεως και της θεραπείας γίνεται τρομερά πολύπλοκο. Ωστόσο, σημειώθηκαν ενθαρρυντικά αποτελέσματα με ενέσεις αραίσσων διαλύσεων του «αντιγόνου» του έντομου, δηλαδή της ουσίας εκείνης που προκαλεί την άλλεργία.

Αιδιακνίσεις και τριχόπτωσης

Αν άρχισαν ξαφνικά να πέφτουν τα μαλλιά σας και το δέρμα σας έγινε υπερβολικά στεγνό, μπορεί να οφείλονται αυτές οι αλλαγές σε έλλειψη θειαμίνης (βιταμίνης Β). Προσπαθήστε λοιπόν να τρώτε όσο το δυνατόν περισσότερα φασόλια, μπιζέλια, μαγιά της μύρας, αυγά, στρείδια, σηκότι και γάλα, που περιέχουν πολλή βιταμίνη Β. Τα σχετικά πειράσματα που απέδειξαν τη σχέση της αδιακνίσεως με την τριχόπτωση έγιναν στο Πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ σε πειραματόζωα, τα αποτελέσματά τους όμως ισχύουν ασφαλώς και για τους ανθρώπους.

Φαίνεται ότι η θειαμίνη είναι βασικό συστατικό του σμήγματος, της λιπαρής δηλαδή εκκρίσεως του δέρματος, που συντελεί στη δημιουργία νέων κυττάρων. Η έλλειψη λοιπόν θειαμίνης και σμήγματος δυσχεραίνει τη φυσική αντικατάστασι των κυττάρων του δέρματος, που πεθαίνουν και πέφτουν.

Η ΑΝΔΡΙΚΗ ΟΡΜΟΝΗ

Δυναμικό φάρμακο και για τα δυο φύλα

Η ανδρική ορμόνη ή τεστοστερόνη είναι ως γνωστόν, ένα από τα δυναμικά φάρμακα για την ενίσχυσι των γεννητικών ικανοτήτων στον άνδρα.

Αλλ' ο ρόλος της δεν περιορίζεται μόνον σ' αυτό. Πραγματικά, η ανδρική ορμόνη προσφέρει σήμερα ανεκτίμητες υπηρεσίες στη θεραπευτική και οι ενδείξεις της είναι τόσο πολλές, που θα δυσκολευόταν κανείς να τις αποριθμηση.

Ας αναφέρουμε λοιπόν τις κυριώτερες απ' αυτές.

Η ανδρική ορμόνη, πρώτα-πρώτα, έχει μια επίδρασι εξαιρετικά ευεργετική στην καρδιά. Ρυθμίζει τους παλμούς της, επιταχύνοντας ή επιβραδύνοντας τους ανάλογα με τις ανάγκες του οργανισμού (αυτός ο ρόλος της δεν είναι αξιοσημείωτος), αυξάνει την απόδοσί της και ενισχύει τον καρδιακό μύη και τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων. Υποβοηθεί ταυτόχρονα την καλύτερη αποβολή των ουρών, πράγμα που έχει εξαιρετική σημασία στις παθήσεις της καρδιάς.

Η ανδρική ορμόνη είναι, λοιπόν, ένα εξαιρετικό φάρμακο για τις καρδιοπάθειες: μυοκαρδίτιδα, ένδοκαρδίτιδα, περικαρδίτιδα, παθήσεις των στεφανιαίων αγγείων ή της αορτής κλπ.

Οι καρδιακές διαταραχές των γερόντων ή των διαβητικών υποχωρούν κατά κανόνα με τη χρήση της ανδρικής ορμόνης.

Αλλά και στη στήθιαχη επίσης η ανδρική ορμόνη έχει αποδειχθεί ευεργετική. Αν δεν την θεραπεύει, ανακόπτει, όμως, την εξέλιξί της και προλαμβάνει τις κρίσεις. Ακόμη και όταν οι κρίσεις έχουν εμφανισθεί, η ανδρική ορμόνη τις κάνει λιγότερο συχνές και τις εξασθενίζει σε μεγάλο βαθμό.

Η ανδρική ορμόνη χρησιμοποιείται επίσης, μαζί με άλλα ορμονικά παρασκευάσματα, έναντι της παχυσαρκίας, που οφείλεται σε διαταραχή των ενδοκρινών αδένων.

Η ανδρική ορμόνη είναι, εξ' άλλου, το κατ' έσοχον φάρμακο έναντι της κόπωσης.

Η κόπωση καρδοκοί τον σύγχρονο άνθρωπο σε κάθε του βήμα. Είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του. Και εμφανίζεται με τις πιο διαφορετικές μορφές. Άλλοτε ως σωματική, όποτε μας κάνει ανίκανους να εργαστούμε, και συνοδεύεται από λιγγους, παλμούς, αναπνευστικές διαταραχές (δύσπνοια, λαχνιάσμο κλπ.). Άλλοτε ως διανοητική, όποτε χαρακτηρίζεται από μια εξασθένησι της μνήμης κι από μια ανικανότητα να προσηλώσωμε την προσοχή μας σε κάτι. Άλλοτε, τέλος, ως ψυχική: μελαγχολία, αποθάρρυνσι, κατάθλιψις, τάσις προς την αυτοκτονία, «μαύρες ιδέες» κλπ.

Αυτή η κόπωση μπορεί να οφείλεται σε μια λανθάνουσα ασθένεια: καρκίνο, φυματίωσι, συφίλιδα, λευχαιμία, χρόνιες παθήσεις κλπ. Αλλά μπορεί επίσης να μην οφείλεται σε σοβαρά αίτια και να προέρχεται από μια οργανική αδυναμία να

προσαρμοσθούμε στο σύγχρονο ρυθμό της ζωής. Η κόπωση παρατηρείται επίσης στους αναστατώνοντας, σε άτομα που υπεβλήθησαν σε έγχειρσι, σε ασθενείς που έκαναν παρατεταμένη χρήση αντιδωτικών κλπ.

Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, η ανδρική ορμόνη αποδίδει άοιστα αποτελέσματα, που εκδηλώνονται ταχύτατα. Ο ασθενής, άμέσως από την πρώτη δόσι του φαρμάκου, αισθάνεται μια κατάστασι ευφορίας, που έντείνεται διαρκώς. Η κόπωση εξαφανίζεται έπειτα από μικρό χρονικό διάστημα, οι διανοητικές λειτουργίες αποκτούν μια έντασι που δεν την είχαν πριν, και η διάθεσις για εργασία επανέχεται.

Η ανδρική ορμόνη, εξ' άλλου, σταματάει σε πολλές περιπτώσεις την πτώσι των τοιχών. Αλλά και στις γυναίκες επίσης χρησιμοποιείται με ευεργετικά αποτελέσματα.

Όπως είναι γνωστόν, οι κρίσεις της εμηνολογίας (που αρχίζουν κάποτε πολλούς μήνες προτού επέλθι το οριστικό στάμαμα) οφείλονται τις περισσότερες φορές στην υπέρκρισι φολλικυλίνης, που είναι η κατ' έσοχον θηλυκή ορμόνη. Η χορήγησις ανδρικής ορμόνης αντισταθμίζει, λοιπόν, την επίδρασι της φολλικυλίνης και εξαφανίζει τις διαταραχές που προκαλούνται απ' αυτήν (εξέψεις, ήμικρανίες, άπνεια, νευρικήτητα κλπ., που προηγούνται από την εμηνολογία ή την συνοδεύουν).

Η ανδρική ορμόνη χρησιμοποιείται επίσης με επιτυχία σε περιπτώσεις διαταραχής της εμηνολογίας, που οφείλεται και πάλι σε υπέρκρισι φολλικυλίνης, καθώς και έναντι της σεξουαλικής ψυχρότητος.

Η ανδρική ορμόνη επενεργεί ταχύτατα. Αλλά για να είναι τα αποτελέσματά της σταθερά, πρέπει η χρήση της να παραταθεί επί μακρό χρονικό διάστημα.

Στο εμπόριο παρουσιάζεται με διάφορες μορφές: σε δισκία, κάψουλες, ενδομυϊκές ενέσεις κλπ. Αλλά μόνον ο γιατρός είναι σε θέση να καθορίσι το κατάλληλο είδος, καθώς και το χρόνο της θεραπείας.

Προκειμένου για τις γυναίκες, χρειάζεται εξαιρετική προσοχή! Γιατί η ανδρική ορμόνη μπορεί να προκαλέσι την εμφάνισι ώρισμένων δευτερευόντων ανδρικών χαρακτηριστικών, όπως είναι οι τρίχες στο πρόσωπο, ή τραχύτης της φωνής κλπ.

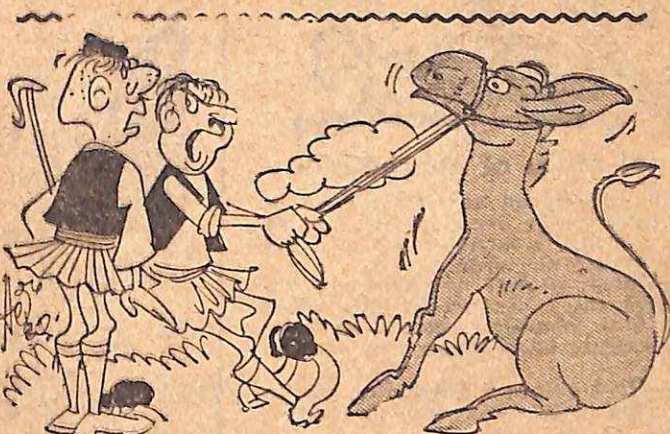
Ένας άγνωστος ιός

Ένας καινούργιος κίνδυνος των μεταγγίσεων αίματος ανακαλύφθηκε από τους Αμερικανούς στρατιωτικούς γιατρούς, που ασχολούντο με έρευνες κατά της ελονοσίας. Πρόκειται για ένα άγνωστο ως τώρα ιό, που βρίσκεται μέσα στο ανθρώπινο αίμα και προκαλεί μια αρρώστια με πυρετό, όμοια με τη γρίπη. Με τη μετάγγισι αίματος, ο ιός αυτός μπορεί να περάσει σ' άλλο άτομο και να το μολύνει.

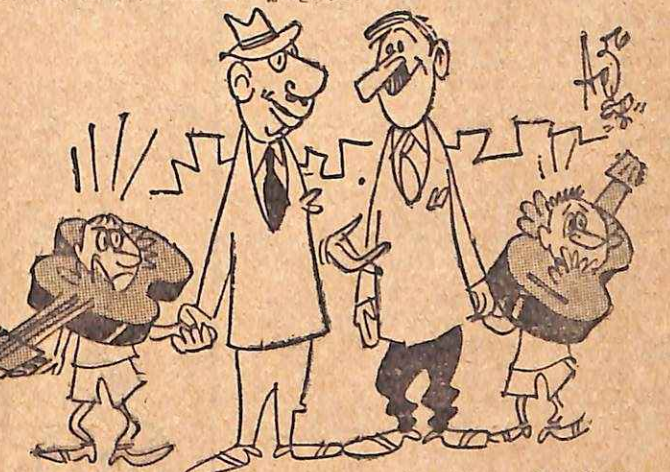
Οι κίνδυνοι απ' το σπανάκι

Αν δεν σας άρεσουν τα σπανάκια, θα βρήτε τώρα ένα ακόμη επιχείρημα για να μη τα βάζετε στο στόμα σας: Το πολύ σπανάκι μπορεί να δημιουργήσι πέτρες στα νεφρά. Αυτό οφείλεται στο δειλικόν δξυ που περιέχει σε άφθονία.

ΓΕΛΩΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

— Βρε τον άτιμο! Όταν έρχεται η εποχή του κυνηγιού, αδύνατο να τον πάω στο χωράφι!

— Μπα; Τι βλέπω! Και σεις στο 'Ωδειο τον πάτε; (Του 'Αρχέλαου)

Η κυρία και η σκυλίτσα.

— Αι ποῦ έχεις τα μάτια σου βλάκα;

Χαίμορ

Ποιοί είναι οι λωποδύτες;

Οι άστυνομικοί κατασχέσανε το ύφασμα που είχε αγοράσει μια γυναίκα από κάποιον άγνωστο, στο δρόμο, για 10 δραχμές τόν πήχυ.

— Έσείς φταίτε! απαντούν στα παράπονά της. Έπρεπε να καταλάβετε πως ήταν λωποδύτης, έφθονο πουλούσε 10 δραχμές ένα ύφασμα που κοστίζει 100.

— Έγώ σκέφτηκα απεναντίας πως είναι λωποδύτες αυτοί που το πουλάνε 100!...

Σ' ένα μεγάλο κατάστημα, που πουλάει απ' όλα τα είδη. Μια κυρία ρωτάει ένα υπάλληλο:

— Αλλάζετε το έμπορεύμα, όταν ο πελάτης δεν μείνει ευχαριστημένος;

— Τί θέλετε να σας αλλάξουμε, κυρία;

— Ένα βιβλίο. Δεν μ' άρεσει το τέλος του...

Ο γιατρός εξετάζει μια άρρωστη γερónτισσα και της λέει ύστερα:

— Πονάει το αριστερό σας πόδι, κυρία μου; Μά τί περιμένετε, στην ηλικία σας...

— Κι' όμως, γιατρέ μου, απαντάει έκεινη, το δεξιό μου πόδι έχει ακριβώς την ίδια ηλικία, αλλά δεν μ' ενοχλεί καθόλου.

Βρήκα μια λέξι με τέσσερες συλλαβές, που περιλαμβάνει είκοσιτέσσερα ψηφία.

— Αδύνατον!

— Είναι ή λέξι «αλφάβητο».

Ο ζωγράφος: Έγώ φτιάνω πορτραίτα που μιλάνε!

Ο κριτικός: Ναί, μα αν ακούγατε τί λένε για σας!...

Η κυρία βλέπει να μπαίνει ή καινούργια υπηρέτρια, με μια μεγάλη υποτίλεια στο χέρι.

— Τί είν' αυτό, Κατερίνα; τή ρωτάει.

— Φρόντισα, κυρία, ν' αγοράσω κόλλα για πιάτα και ποτήρια...

— Έγώ, κορίτσια, δεν πρόκειται να κουραστώ για τις εξετάσεις... Μου αρκεί να ρίξω μια ματιά...

— Πού;

— Στους καθηγητάς, βέβαια!

Η κόρη μου πήρε το πρώτο βραβείο στις εξετάσεις.

— Φαντάζομαι τή χαρά σας! Τήν ίδια χαρά δοκίμασα κι' εγώ όταν ό Μπούμπης μου πήρε το πρώτο βραβείο στην έκθεση σκύλων!...

— Έλπίζω ότι δεν θα έπωφεληθήτε απ' αυτό το σκοτάδι για να φιλήσετε μια φτωχή νέα...

— Ω, συγχωρήστε με, νόμιζα πως είσαστε πλούσια.

Στο τμήμα άπολεσθέντων:

— Συγχωρήστε με, αλλά νομίζω ότι έφθισα εδώ το καπέλλο μου, όταν ήρθα για να πάρω τήν όμπρέλλα μου.

— Δεσποινίς, μια πεταλούδα είναι καθισμένη στα μαλλιά σας.

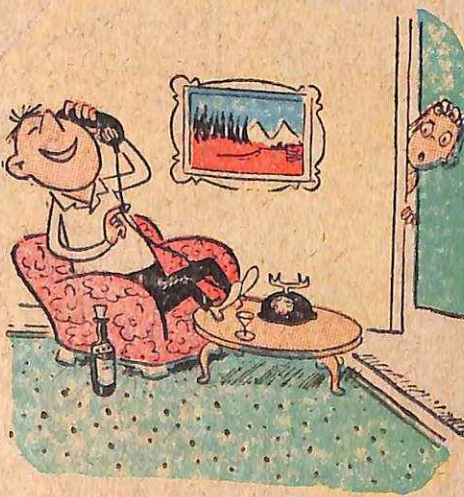
— Δεν είναι πεταλούδα, κύριε, αλλά τo καπέλλο μου.

— Δεν είναι ανάγκη να πασαλείβεις έτσι, Κατίνα, για χατήρι μου, όπως λές. Αν ήθελα όμορφη γυναίκα, θα παντρεύόμουν όμορφη!...

— Έκανες όμορφη ήλιοθεραπεία από μπρός, Μιχάλη. Τώρα γύρισε και τις πλάτες σου!

— Μια χαρά τo περνάω. Η γυναίκα μου έχει πάει έξω και δεν θα γυρίση πριν από δύο βδομάδες!

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΟΝΗ

Βάζετε μια όκτ πίτουρο μέσα σ' ένα σακκούλακι και τo αφήνετε να μουσκέψη επί πολύ μέσα στο νερό του μπάνιου σας, στυβοντάς το κάθε τόσο. Το λουτρό με τo νερό αυτό μαλακώνει τo δέρμα και τo απαλλάσσει από κάθε τραχύτητα που τoυ έχει άφισει ή καλοκαιρινή ζωή στο ύπαιθρο.

Για ν' αποφύγετε τo σχηματισμό των λεπτών εκείνων ρυτίδων στις γωνίες των βλεφάρων, που έχουν όνομασθή «πόδι της χήνας», αλείψετε ελαφρά πρωί και βράδυ τo γύρο των ματιών σας με ένα βιταμινούχο λάδι, ή μια κρέμα με όρμόνες, ή απλούστερα με βούτυρο κακάου.

Φοράτε σκούρα γυαλιά, για να μην άναγκάζεστε να ξαρώνετε διαρκώς τo βλέφαρά σας από τήν άντηλιά. Τo βράδυ, όταν εργάζεστε ή διαβάσετε, φροντίστε να πέφττ το φως εκεί που πρέπει, μ' ένα μεγάλο άμπαζούρ. Χρησιμοποιήτε δέ ηλεκτρικούς λαμπτήρες ούτε πολύ άδύνατους, άλλ' ούτε και υπερβολικά δυνατούς.

ωρίς καθυστέρησης

Υπάρχουν πολλά πράγματα που πρέπει να τo κάνετε άμέσως στην ώρα τους, χωρίς ν' αναβάλλετε καθόλου. Να μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα:

- 1) Να σημειώνετε άμέσως τι ψωνίσατε και να κάνετε τους λογαριασμούς σας.
- 2) Να πληρώνετε τo χρέη σας.
- 3) Να συντάζετε τή διαθήκη σας, για ναχετε ήσυχότερο τo μυαλό σας.
- 4) Να κουρδίζετε κανονικά τo ρολόγιο σας.
- 5) Να βράσετε τo γάλα μόλις τo πάρετε, ιδίως τo καλοκαίρι.
- 6) Ν' αλλάξετε τo πρωί τo νερό στα βάζα με τo λουλούδια.
- 7) Να καταπολεμήσετε εγκαίρως ένα συνάχι, πριν χειροτερέψη ίσως.
- 8) Να σημειώνετε μια διεύθυνσι ή ένα ραντεβού.
- 9) Ν' απαντάτε σ' ένα γράμμα.
- 10) Να επιστρέψετε ένα δανεικό βιβλίο, μόλις τo διαβάσετε.
- 11) Να διπλώνετε μαζί τις δυο άκάθαρες κάλτσες που βγάλατε.
- 12) Να στερεώσετε ένα κουμπί μισοξυλωμένο.
- 13) Να καθαρίσετε ένα λεκέ.
- 14) Να πιάσετε ένα ποτό της κάλτσας σας που έφυγε.
- 15) Να μεταχειρίζεστε έντος της ημέρας τo άσπραδια των αυγών που περίσσεψαν.
- 16) Να σκουπίσετε τo χέρια σας, μόλις τo πλύνετε.

Πώς καθαρίζουν τo χτένι

Ανάμεσα στα δόντια των χτενιών συγκεντρώνεται σιγά-σιγά μια μαύρη και λιπαρή ουσία, μίγμα σκόνης και λίπους των μαλλιών. Αν πρόκειται για ένα φτηνό χτένι από ναύλον, τo πετάτε άπλως κι' αγοράζετε καινούργιο. Αν όμως είναι ένα καλό κοκκαλίνο χτένι, τo καθαρίζετε ως εξής:

Βάζετε σε μια μικρή λεκάνη λίγο χλιαρό νερό. Βουτάτε μέσα τo χτένι και τo σαπουνίζετε με πράσινο σαπούνι. Τo τρίβετε μ' ένα σκληρό βουρτσάκι, μέσα στο νερό. Έτσι φεύγει γρήγορα όλη ή άκαθαρσία.

Αν είναι φιλό τo χτένι, με πολύ πυκνά δόντια, χρησιμοποιείτε μια κουταλιά άμμωνια αντί για σαπούνι, προσθέτοντάς τήν στο νερό της λεκάνης.

Μετά τo καθάρισμα, ξεπλένετε τo χτένι, πρώτα με χλιαρό νερό και ύστερα με κρύο. Τo σκουπίζετε μ' ένα πανί και τ' αφήνετε να στεγνώσει στον άέρα, πάνω σε μια πετσέτα. Έπειτα τo τρίβετε με μια φανέλλα βρεγμένη μ' ελάχιστο λάδι, για να ξαναδώσετε στο κοκκάλο τήν εύλυγισία που τoυ άφαιρεσε τo σαπούνι ή ή άμμωνία.

Καλοί τρόποι

Άλλοτε, πριν από λίγα χρόνια, έθεωρείτο άπρεπεια να γυρίση κανείς και να κυττάξη πίσω του, στο δρόμο. Ιδίως μια γυναίκα που θα γύριζε να κυττάξη έναν άντρα, κακοχαρακτηριζότανε.

Σήμερα υπάρχει μεγαλύτερη έλευθερία κινήσεων και εύρυθης αντίληψαν. Πηγαίνετε όμορφα, κυττάζουμε πίσω, σταματάμε, κάνουμε θάρρος, χαίρετομε δυνατά απ' τo ένα πεζοδρόμιο στ' άλλο, χωρίς να θεωρητoι πως παραβιάζουμε τους κανόνες της εγένειας. Ωστόσο, καλύτερα να μην τo κάνουμε όλ' αυτά!

Χαίμορ Χιούι

— Πάρτα αυτά και φύγε! είπε στον κλέφτη μαλακά.

Ότι ο έρωτάς του είχε πιάσει να είναι γι' αυτόν ξένοιαστη κι' αφρόντιστη χαρά, κι' είχε αρχίσει να γίνεται μπελός και πονοκεφάλισμα... Χωρίς δικαιολογία καμιά, λοιπόν, άφισε εκείνην που τον λάτρευε και που του τάχε δώσει όλα και τσούκασε για την Εύρωπη, για κάποια εύθυμη πρωτεύουσα που τον έκανε άμεσως να ξεχάσει με τις ώρες της έλαφρης γυναικούλης εκείνη πουχε μείνει πίσω...

★
Ένας κρότος έκανε τον Σταμάτη 'Αργινό να αποσπαστή από τις ανάμνησεις και τις νοσταλγίες του, και να πεταχτεί από την πολυθρόνα του!... Ένας κρότος που προερχόταν από το διπλανό σαλόνι. 'Ο πλούσιος άρχοντας δεν ήταν δειλός, 'Ανοιξε το συρτάρι του, έβγαλε από μέσα το πιστόλι του, και προχώρησε προς την ενδιάμεση πόρτα. Την άνοιξε σιγά, με προφύλαξη, και, ξαφνικά, έστριψε τον διακόπτη. Το δωμάτιο πλημμύρισε φώς. Μπροστά του, σε δυο μέτρα απόσταση, ο 'Αργινός είδε ένα νέο χλωμό, μ' ένα διαρρηχτικό εργαλείο στο χέρι του, που τον κυττάζε φοβισμένος...

— Ψηλά τα χέρια!... πρόσταξε ο πλούσιος άρχοντας, προτείνοντας το πιστόλι του.
'Ο άγνωστος κλέφτης σήκωσε τα χέρια του ψηλά, άφινοντας να πέσει στο πάτωμα το διαρρηχτικό εργαλείο που κρατούσε...

'Ο 'Αργινός, χωρίς να πάψει να τον σκοπεύει, ζύγωσε το τηλέφωνο κι' άρχισε να σχηματίζει τον αριθμό του σταθμού Χωροφυλακής του προαστίου του. Σταμάτησε όμως στο δεύτερο νούμερο. Τα μάτια του ήτανε κορφωμένα άπάνω στο πρόσωπο του νεαρού κλέφτη.

Αυτό το χλωμό πρόσωπο κάτι του θύμιζε... Κι' αυτό τα γαλάζια μάτια του, που ξεχειλίζουν ήρεμο παραπονεμένα φώς, κάτι του φέρνανε στο νού... Μά τι... Δεν μπορούσε να το θυμηθεί, όσο κι' αν βασάνιζε το μυαλό του.

— Ποιος είσαι;... τον ρώτησε απότομα, με σταθερή και αυστηρή φωνή.

'Ο κλέφτης τον κύτταξε χωρίς να μιλήσει...

— Δεν άκουσες τί σε ρώτησα;... ξανάπε ο 'Αργινός ακόμη πιο δυνατά.

Κουνηθήκανε άργα τα χείλια του νέου:

— Τι σημασία έχει ποιος είμαι;... ψιθύρισε. 'Η καλύτερα, ποιος ήμουν... Γιατί σήμερα είμαι ένας κλέφτης! 'Ενας κλέφτης, που θα τηλεφωνήσετε τώρα στην αστυνομία, για να με πιάσουν...

— Γιατί δεν προτιμάς την τίμια δουλειά;... Γιατί προτιμάς να είσαι κλέφτης;

'Ενα χαμόγελο γεμάτο μελαγχολικό σαρκασμό διαγράφηκε στα χείλια του άγνωστου νέου:

— Είχα μια τίμια δουλειά, μα με διώξαν... ψιθύρισε. Κι' έπειδή έπρεπε να ζήσω, αποφάσισα... να κλέψω!

Σώπασε για λίγο, για να συνεχίσει πιο σιγά, με φανερή στενοχώρια:

— Είμαι όμως άτζαμής, — πρώτη φορά πήγα να κλέψω άποψε... — και με πιάσατε!... 'Ελάτε... τηλεφωνήστε στην αστυνομία για να τελειώνουμε...

Χαμήλωσε το πιστόλι του ο 'Αργινός, άνοιξε ένα συρτάρι κι' έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα:

— Πάρτα αυτά και φύγε!... είπε στον κλέφτη μαλακά.

'Εκείνου τα μάτια λάμπανε γεμάτα εύγνωμοσύνη. Τα χείλια του ψιθύρισαν:

— Σας ευχαριστώ... Είσαστε πολύ καλός... Σας ευχαριστώ εκ μέρους της μητέρας μου.

— Έχεις μητέρα;... ρώτησε ο άρχοντας με κάποιο ανεξήγητη συγκίνηση.

— Ναί... Γι' αυτήν θέλησα άποψε να κλέψω...

Ζύγωσε τον άγνωστο νέο ο πλούσιος άρχοντας:

— Πώς τη λένε τη μητέρα σου;... ρώτησε σιγά, με φωνή που έτρεμε...

Τό όνομα που περίμενε με τόση αγώνια ξεψύχησε στα αυτιά του:

— Μαργαρίτα...

Ξαφνικά, απότομα, ο Σταμάτης 'Αργινός πέταξε μοσκού το πιστόλι, άνοιξε την αγκαλιά του, κι' έσφιξε μέσα της τον κλέφτη, ψιθυρίζοντας του με άπέραντη ξαφνική λατρεία, ενώ τον φιλούσε:

— Παιδί μου!... Γυιέ μου...

★

Λίγο άργα παντρεύτηκε ο Σταμάτης 'Αργινός... Κάλιο άργα, όμως, παρά ποτέ... Γυναίκα του έγινε ή μικρή, παλιά λατρεμένη του, ή Μαργαρίτα, που ήτανε σήμερα μια γκριζα γυναικούλα με ύφος μελαγχολικό και χαρούμενο μαζί...

Κι' άνάμεσα στους δυο συζύγους της ώριμότητας, ένας χλωμός νέος με την εύτυχια διάχυτη στο πρόσωπό του: 'Ο γυνικός τους, αυτός που είχε ξεπεταχτεί από τα νεανικά φιλιό τους, κι' είχε έρθει να ένωση τρυφερά τα γερατειά τους...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Ο πλούσιος

ΑΡΧΟΝΤΑΣ

ΜΕΣΑ στο βαρύ, πλούσιο γραφείο του, ρέμβαζε μόνος του εκείνη τη φθινοπωρινή νύχτα ο Σταμάτης 'Αργινός. Μόνος του... 'Απέραντο το σπίτι του — μια κομψή άρχοντική διάρκεια μονοκατοικία στο άριστοκρατικό προάστιο της 'Αθήνας — δε φιλοξενούσε μέσα του παλάτι τον πλούσιο ιδιοκτήτη του και το προσωπικό του, υπηρέτες, κηπουρό, σωφέρ. Δίπλα στον Σταμάτη 'Αργινό, δηλαδή, δεν ύπνηχαν παρά οι ξένοι άνθρωποι που τον υπηρετούσαν με πληρωμή, και κανένας ή καμιά που να τον αγαπάει με αυθόρμητη ελκικρίνεα, με πραγματική διάθεση, με στοργή που την έμπνέει ή καρδιά...

Τα χρόνια είχανε περάσει για τον πλούσιο άρχοντα... Τώρα, στα μαλλιά του είχανε στρωθή τα πρώτα χιόνια του καιρού... Μά ναί! τα γερατειά είχαν αρχίσει ν' αγκαλιάζουνε παγερά το κορμί του, κι' αυτός βρισκότανε μόνος, ολομόναχος στη ζωή!... Σιγά-σιγά, οι πρόσκαιρες περιπέτειες της νεότητας είχανε σβύσει μακριά στο παρελθόν, χωρίς να του άφισουν άλλο από πίκρα και άπογοήτευση... 'Ο Σταμάτης 'Αργινός ήταν άλλοτε αυτό που ονομάζεται «κατακτητής». Οι γυναίκες τον είχανε καλομάθει στην πρόθυμη τους εύνοια. Τού άνοιγανε χωρίς διαταγή την αγκαλιά τους, κι' εκεί μέσα αυτός γνώριζε την πρόσκαιρη και διαβατική εύτυχία... 'Αλλοίμονο! Καμιά από τις εύτυχίες αυτές δεν είχε μονιμοποιηθή στη ζωή του... 'Ολες όσες τον είχαν «αγάπησει» — και ήτανε πολλές... — είχανε χαθή μία-μία, για να τον άφισουνε μόνον, τώρα που και το φθινόπωρο της ζωής είχε μείνει πίσω του, κι' ο χειμώνας τον είχε ζυγώσει παγερός...

Κι' έτσι, άποψε, την ήρεμη αυτή φθινοπωρινή νύχτα, που άφινε να γλυστράει από το μισάνοιχτο παράθυρό του ή ύγρη πνοή ενός πρώτου φιλόβροχου, ο ηλικιωμένος άρχοντας με την παγερή μονοξία άφισε τη σκέψη του να άρμενισή πίσω, στα πελάγη των ανάμνησεων... Μια και δεν είχε παρόν, προσπαθούσε να δανειστή λίγη εύτυχία από το παρελθόν... Κι' από κεί πάλι, ριχνοντας τα δίκτυα της νοσταλγίας, ψάρεψε μιάν από όλες που είχε αγαπήσει — και που τον είχε, ίδιος, αγαπήσει κι' αυτή, με αφιλόκερδη κι' ολοκληρωτική λατρεία... 'Εμαζε βαθείά μέσα στη θύμησή του, και άνακάμψε το όνομά της: Μαργαρίτα. 'Ενα προσωπάκι χλωμό, φωτισμένο από δυο ματάκια που ξεχύνανε ένα τρυφερό γαλάζιο φώς, σε γλυκύτατες παραπονεμένες μουσωνίδες... Μαργαρίτα. Τούχε δοθή χωρίς υπολογισμό και χωρίς επίφύλαξη. Κι' από την έρωτική ένωσή τους είχε ξεπεταχτεί ένα παιδί... Μόλις όμως το έμαθε ο Σταμάτης, ένιωσε πανικόβλητος

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ τόσο όμορφο αυτό το γράμμα, που η Μαρίνα δεν χόρταινε να το διαβάσει. «Ελεγε: «Αγαπημένη μου, δεν ξέρω να γράφω έρωτάλογα, μα θέλω να ξέρεις πως είσαι το πέν για μένα. Σε σκέφτομαι τόσο πολύ, που νομίζω πως σε βλέπω όλες τις στιγμές μπροστά μου. Και να ποιά είναι η μοναδική μου επιθυμία: να μου επιτρέψης ναρθώ στους δικούς σου για να τους παρακαλέσω να εμπιστευθούν κι' αν το θέλεις, αυτό μπορεί να γίνει έπειτα από μια ή δυο εβδομάδες — θα είμαι ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος του κόσμου»».

Κάτω από το γράμμα φάνταζε το όνομα του αγαπημένου της: Ραούλ. Η Μαρίνα δεν μπόρεσε ν' αντέξει στον πειρασμό και, καθώς πήγαινε με το τράμ στη δουλειά της, έβγαλε από την τσάντα της αυτό το γράμμα και το ξαναδιάβασε. Έπειτα από λίγο κατέθηκε από το τράμ κι' έπρεξε στο μοδιστράδικο όπου δούλευε. «Αλλ' όταν έφτασε μπροστά στην πόρτα, σταμάτησε και το χέρι της ξαναχώθηκε μηχανικά μέσα στην τσάντα. «Ήθελε να ρίξει μια ακόμα ματιά στο γράμμα του αγαπημένου της. Αλλά το γράμμα δεν βρισκόταν πιά εκεί».

Η Μαρίνα δε θυμόταν αν το είχε ξαναβάλει στην τσάντα της όταν το διάβασε για τελευταία φορά ή αν κατέθηκε από το τράμ, κρατώντας το ακόμη στα χέρια της.

Το βέβαιο πάντως ήταν πως το είχε χάσει. «Αλλ' αυτό δεν την στενοχώρησε και πολύ. Μήπως δεν ήξερε απ' έξω το γράμμα του αγαπημένου της Ραούλ; «Ανεβαίνοντας τη σκάλα του μοδιστράδικου, το ξαναείπε από την αρχή ως το τέλος, όπως λέει κανείς ένα όμορφο τραγούδι, που έχει αποστηθεί στο μυαλό του».

Πέντε λεπτά αργότερα, στην ίδια στάση του τράμ, κατέθηκε μια άλλη νέα, η Μπεττίνα, που εργαζόταν κι' αυτή στο μοδιστράδικο. Είχε αμέσως το γράμμα που ήταν πεσμένο στο υγρό χώμα και με τη φυσική περιέργεια που έχουν όλες οι γυναίκες έσκυψε και το σήκωσε.

—Τι όμορφο γράμμα! ψιθύρισε όταν το διάβασε.

«Αλλ' αμέσως σκυθρώπησε. Το μυαλό της πήγε στον Ζάκ, το μνηστήρα της, που, από δυο χρόνια τώρα, ανέβαλλε διαρκώς την ημέρα του γάμου τους».

—Ο Ζάκ δεν είναι σαν τον Ραούλ, ψιθύρισε.

«Αλλά σε ποιόν απευθυνόταν αυτό το γράμμα; Η Μπεττίνα πρόσεξε ότι δεν υπήρχε πουθενά όνομα. Και ξαφνικά, μια ιδέα πέρασε από το μυαλό της».

Το ίδιο βράδυ, πήγε στο συνθησμένο της ραντεβού με τον Ζάκ, αλλά δεν ήταν πιά πρόσχαρη και γελαστή όπως άλλοτε.

—Τι έχεις; τη ρώτησε ο νέος.

—Η Μπεττίνα αναστέναζε δυο-τρεις φορές, έκαμε πως σκούπισε ένα δάκρυ κι' έπειτα απάντησε:

—Δεν έπρεπε να σου το πω, Ζάκ, αλλά σκέφτομαι πως το καλύτερο είναι να τα μάθεις όλα. Θυμάσαι αυτό το νέο που γνώρισα στο σπίτι της θείας μου; Νομίζω πως σου είχα μιλήσει...

—Δεν θυμάμαι τίποτα, απάντησε ο Ζάκ. «Αλλά τι συμβαίνει μ' αυτό το νέο;»

—Συμβαίνει ότι είναι τρελλά έρωτευμένος μαζί μου.

—Ανοησίες! είπε ο Ζάκ βραχνά.

—Ανοησίες; Τόσο πολύ έρωτευμένος που δεν βλέπει την ώρα να με κάνει γυναίκα του... Αν δεν τον κρατούσα, θάτρεχε κι' εγώ να με ζητήσει από τους γονείς μου.

—Τον βλέπεις, λοιπόν;

—Δεν τον βλέπω, αλλά μου γράφει κάθε μέρα. «Αν θέλεις μπορώ να σου δείξω το σημειντό γράμμα του... Του το έδωσα».

Ο Ζάκ έγινε κατακίτρινος.

—Και τα δυο χρόνια της αγάπης μας δεν λογαριάζονται καθόλου; ρώτησε με φωνή που έτρεμε.

—Πώς δεν λογαριάζονται; είπε η Μπεττίνα. «Αλλά καταλαβαίνεις ότι δεν μπορώ να μείνω ανύπαντρη ο' δλη μου τη ζωή... Δεν τον αγαπώ, βέβαια, αλλ' αύριο ίσως τον αγαπήσω... Μην ξεχνάς ότι θέλει να με παντρευτεί αμέσως... Μια λέξη αν' του πω, θα τρέξει αύριο κι' εγώ στους γονείς μου...»

Ο Ζάκ χτύπησε, ξαφνικά, το χέρι του στο τραπέζι.

—Να πής ο' αυτό το Ραούλ ότι είσαι δική μου μνηστή κι' ότι δεν τον επιτρέπω να σε ξαναενοχλήσει ποτέ πιά, γιατί θα έχω να κάνω μαζί μου! φώναξε. «Όσο για τους γονείς σου, θα πάμε να τους δούμε απόψε...»

—Ακούς; Απόψε!

Την άλλη μέρα, η Μπεττίνα αφηγήθηκε στη φίλη της τη Λίζι, που δούλευε κι' αυτή στο μοδιστράδικο, πως σε τρεις εβδομάδες θα γίνονταν οι γάμοι της με τον Ζάκ.

—Τα κατόρθωσες, έπι τέλους! τις είπε με χαρά η Λίζι.

—Μην ξεχνάς ότι παιδεύτηκα δυο χρόνια, απάντησε η Μπεττίνα.

—Τί να πω εγώ που παιδεύομαι τέσσερα χρόνια με τον Άρθουρο! αναστέναζε η Λίζι. Δεν λέω, βέβαια, πως δεν μ' αγαπάει... Αλλ' είναι αναποφάσιτος...

—Θα σου πω εγώ ένα αλάνθαστο μέσον για να τον κάμεις να σε παντρευτεί αμέσως! της υποσχέθηκε η Μπεττίνα.

Κι' όταν έφυγαν από το μοδιστράδικο, της μίλησε για το γράμμα του μυστηριώδους Ραούλ και για το τέχνασμα που είχε

χρησιμοποιήσει για να κάμει το Ζάκ ν' άφηνε τους δισταγμούς.

—Θα μου δώσεις αυτό το γράμμα; παρακάλεσε η Λίζι.

—Και βέβαια, απάντησε η Μπεττίνα. Δεν μου χρειάζεται πιά. Το βράδυ, η Λίζι, αφού αναστέναζε κι' έκλαψε για τα τέσσερα χρόνια που είχε χάσει κοντά στον Άρθουρο, του έδειξε το γράμμα του Ραούλ.

Ο Άρθουρος έγινε κατακόκκινος από το θυμό του.

—Α, έτσι είναι; φώναξε. Ένν' εγώ δε σκέφτομαι παρά μόνο εσένα και την ευτυχία μας, εσύ γυρίζεις με άλλους... Παντρεύσου, λοιπόν, τον Ραούλ σου! Έμένα δεν θα με ξαναδεις ποτέ. Το άλλο πρωί, ωστόσο, έτρεξε στο μοδιστράδικο.

—Θέλω να δω τη Λίζι, είπε στη Μπεττίνα που βρέθηκε μπροστά του.

—Η Λίζι, όμως, δεν θέλει να σε ιδεί, του απάντησε η Μπεττίνα. Πήρε την απόφαση να παντρευτεί το Ραούλ κι' έκαμε καλά. Ο Άρθουρος έσφιξε τις γραβιές του.

—Αυτό το Ραούλ θα τον κανονίσω εγώ! είπε. Κι' όσο για τη Λίζι, θα με παντρευτεί είτε το θέλει είτε όχι! Σήμερα κι' εγώ θα πάω στους γονείς της και θα ιδούμε αν θα προτιμή-

—Και τα δυο χρόνια αγάπης μας δεν λογαριάζονται καθόλου; ρώτησε ο Ζάκ με φωνή που έτρεμε.

«Ανα
αγάπης
αγάπης»

ΚΑΙ ΤΡΙΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

σουν έμένα που την αγαπάω τέσσερα χρόνια ή το Ραούλ. Το ίδιο απόγεμα πήγε στη μητέρα της Λίζι.

—Αγαπάω τη Λίζι και θέλω να την κάνω γυναίκα μου, της είπε.

—Η μητέρα της Λίζι, που ήταν προειδοποιημένη από την κόρη της, δέχτηκε πρόθυμα την αίτησή του. Κι' όσο για τη Λίζι, υποσχέθηκε πως δεν θα ξανάδλεπε πιά το Ραούλ!

Η Μαρίνα, η Μπεττίνα κι' η Λίζι άρχισαν να ράβουν ταυτόχρονα τα νυφικά τους. Ήταν κι' οι τρεις πολύ χαρούμενες και κάθε μια εγκωμιάζε τον αγαπημένο της.

—Ο Ζάκ δεν βλέπει την ώρα να παντρευτούμε, είπε η Μπεττίνα.

—Αμ' ο Άρθουρος μου; φώναξε η Λίζι. Κάνει σαν τρελλός.

—Έμένα ο Ραούλ μου με λατρεύει, είπε η Μαρίνα.

—Είπες ότι τον λένε Ραούλ; ρώτησε η Μπεττίνα.

—Ναι, απάντησε η Μαρίνα. Νομίζω πως σάς το είχα πλ... Δεν είναι ωραίο όνομα; Κι' αν ξερατε τι όμορφα γράφει! Κρίμα που δεν έχω το γράμμα που μουτέιλε πριν από μερικές ημέρες για να σας το δείξω! Ήμουν τόσο απορροφημένη καθώς το διάβαζα, που φαίνεται πως μούπησε χωρίς να το καταλάβω.

Η Μπεττίνα τότε άνοιξε τη τσάντα της, έβγαλε το γράμμα του Ραούλ και τώδεξε στη Μαρίνα.

—Μήπως είναι αυτό; τη ρώτησε. Το βρήκα πριν από κάμποσες ημέρες μπροστά στη στάση του τράμ και το πήρα... Δεν είχε όνομα και, φυσικά, δεν μπορούσα να φαντασθώ ότι ήταν δικό σου.

Η Μαρίνα το άρπαξε από το χέρι της και τώφερε στα χείλη της.

—Ναι, αυτό είναι, απάντησε. «Ο πόσο είμαι ευτυχισμένη που το ξαναβρήκα!»

Η Μπεττίνα κι' η Λίζι κύτταζαν ή μια την άλλη και χαμογέλασαν πονηρά. Έκαναν τη σκέψη πως το γράμμα του Ραούλ δεν είχε κάμει ευτυχισμένη μόνο τη Μαρίνα, αλλά κι' αυτές επίσης. Ήταν, στ' αλήθεια, ένα θαυματούργο γράμμα!

ΜΙΛΑΝΕ ΝΟΛΙΕ

Τραγωδία στη Σπάρτη

Ματωμένοι

«Ὁ ἅγιος λογιζόθηκε σὲ μὴν ἀρρήτη λατρεία. Νόμισε ἀληθινὰ πὺς ἦσαν ἡ ἰδία ἡ Ἀφροδίτη. Στήριξε τὸ βλεμματικὸν πᾶν τῆς καὶ ὁμοῦ προσέταν μῆπως καὶ τὸ χόδι τῆς ματιᾶς του, ἐξέστης στὸν ἀέρα τὴν ἀπερίορο φρεναστικὴν του. Τὴν πλῆσσε σιγανὰ, μαγνητισμένους σχεδὸν ὅτι αὐτὸ πού ἐβόλετο. Ἄγγιξε μὲ τὸ δάχτυλό του τὸ ῥόδιον πόδι τῆς, σὰν ἂν ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν ὑπαρξί τῆς καὶ ἀδυνατώντας νὰ συγκρα-

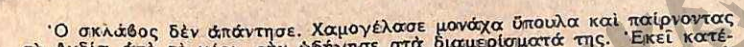
Ο νεαρός βασιλεύς ανατρίχλησε για δεύτερη φορά. Την κύτταξε κατόπι σοβαρός, με μία ματιά που πήγαζε φηκτικό στο πρόσωπό της. Τραβήχτηκε απότομα πίσω, γύρισε την πλάτη του κι' αψιλήθηκε έφυγε τρέχοντας σχεδόν. 'Η Αυδία έμεινε μόνη. Μάμεσα στην ταραγμένη ψυχή της, αισθανόταν ένα άγριο πείσμα. "Ένα πείσμα που

...την ίδια στιγμή, πίσω από μια πράσινη συστάδα, φάνηκε μία σκοτεινή κι ασάφης μορφή. Τρόμαξε εκείνη κι έκανε να φύγει. Μά γρήγορα την αναγνώρισε και χαμογέλασε. «Ήταν ο Φραγκιάλας, ο πιστός της οικοδόχου, που τον είχε φέρει μαζί της από την Αιγύπτου. Ή λυδία δεν μπορούσε να ζήσει χωρίς την ανακούφισή της περούνας του. Από γήπι

EPONOI

— Τὸν ἀγαπᾷς;
— Τὸν μισῶ! ἀποκρίθηκε. Τὸν μισῶ μὲ τὸν τρόπο πού μου ἔμαθες ἐσύ νὰ μισῶ τοὺς ἀνθρώπους. Ἡ περιφρόνησί του μὲ συντρίψε σὰν λεπτὸ δοτράσκο. Πῶς μπορῶ νὰ τὸν ξαναδῶ ἐπειτα ἀπ’ αὐτό; Θέλω νὰ λείψω ἀπὸ τὴ μέση, Φρασελίνα, ἀκοῦς; Θέλω νὰ δῶ τίς σάρκες του νὰ γίνονται βορὰ τὸν κορακιῶν...

Ὁ σκλάβος δὲν ἀπάντησε. Χαμογέλασε μονόχα ὕπουλα καὶ παίρνοντας τὴ Λυδία ἀπὸ τὸ χερί, τὴν ὤδησεν στὰ διαμερίσματά της. Ἐκεῖ κατέσπρωσαν τὰ αστανικά τους σκεῖβα: Μόλις θὰ γυρίε, ὁ Λεωνίδας στὴ Σπάρτη, ὁ Φρασιλαὸς θὰ τοῦ ἔλκει, ὅτι ὁ Ἅγιος ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κατακτήσῃ τὴ Λυδία καὶ ὅτι παρὰδύλη, συνομοτῶς ἐναντίον του μαζί μὲ τὴ μητέρα του καὶ τὴ γιανιὰ του. Ὁ βασιλεὺς δὲ θὰ εἶχε κανένα λόγο νὰ μὴ τὸν πιστέυῃ. Γιὰτὶ ἤξερε ἀπὸ πρὶν ὅτι ὁ νεαρὸς συγκυβερνήτης του, ἦταν ὡπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἰσότητος τῶν περιουσιῶν, τῆς ἀφέσεως τῶν χρεῶν καὶ τοῦ ἀνάσπουμῳ τῆς γῆς εἰς τοὺς Σπαρτιάτας καὶ τῶν περὶοίκων. Ἐπομένως κάθε κατηγορία, θὰ γινόταν πιστευτὴ ἀπὸ τὸν Λεωνίδα, ποὺ μισοῦσε τὸν Ἅγι καὶ ἐπέβλεπε τὸν ἀφανισμόν του μὲ κάθε τρόπο.

Τὸ ἀποτέλεσμα βέβαια ὅλης αὐτῆς τῆς σκευωρίας, ὤηρξε φριχτό. Μόλις ὁ Λεωνίδας ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ ταξίδι του, βρῆκε τὴ γυναίκα του «ἄρρωστη». Τυφλὸς καθὼς ἦταν ἀπὸ τὸ ἐρωτικὸν τοῦ πάθος, ἔπεσε στὰ πόδια της καὶ τὴν ῥώπησε τὴν εἶχει. Ἡ Λυδία τὸν ἀγκάλιασε, ἀποφεύ-

«Ένας δὲ ἀπὸ τῶν μεγαλύτερων ποιητῆς τοῦ προπερασμένου αἰῶνα,
ὁ Ἀλφιέρ, ἔγραψε μιά ἀπὸ τὶς ωραιότερες τραγωδίες γιὰ τὴ ζωὴ
καὶ τὸ δογματικὸ τοῦ τέλους...»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΗΛΑΡΑΣ

Τό Μεσσηνία

ΜΕΓΑΛΩΣΑ στο σπίτι του Άλλαν. 'Η μητέρα μου είχε πεθάνει φέρνοντάς με στον κόσμο κι' ο πατέρας μου την ακολουθούσε στον τάφο. Οι γονείς του Άλλαν με πήραν τότε στο σπίτι τους.

Όπως σας είπα, μεγαλώσαμε μαζί με τον Άλλαν. Αυτός μ' έμαθε να σκαφαλώνω στις μηλιές, να πηγαίνω ποδήλατο, ν' ανεβαίνω στο μικρό μου πονέι και αργότερα να χορεύω. Τον είχα αγαπήσει από την ηλικία των δεκα χρόνων. Κατάφερα, όμως, να κρύψω τα αισθήματά μου ως τα δεκαπέντε χρόνια. 'Αλλ' από τότε το πράγμα έγινε πολύ δύσκολο.

Ο Άλλαν πήγε να σπουδάσει στο πανεπιστήμιο και, κάθε φορά που γύριζε, μου μιλούσε πάντα για κάποια καινούργια φιλενάδα του. 'Η μία ήταν μελαχροινή, ή άλλη ξανθή, αυτή είχε γαλανά μάτια, εκείνη καστανά... Τα δικά μου μαλλιά είναι κόκκινα και τα μάτια μου γκριζοπράσινα.

Καμιά φορά, ο Άλλαν με ρωτούσε:

— Έσύ δεν αγαπάς κανένα;

Κατάφερα πάντα να κρύψω την ταραχή μου και του απαντούσα αδιάφορα:

— Όχι, Άλλαν. Είμαι τόσο εύτυχισμένη που δεν αγαπώ κανένα.

Τον άκουσα κάποτε να λέει:

— Κρίμα!

Μα δεν μπορούσα να καταλάβω τί ήθελε να πη. 'Εκείνο το βράδυ —ήταν μία Παρασκευή— ήθε να με πάρει για να πάμε να χορεύουμε.

'Αλλ' όπως πάντα δεν ήταν μόνος του. 'Η καινούργια φίλη του λεγόταν Τζούλια. Είχε ξανθά μαλλιά, μεγάλα καστανά μάτια και τριανταφυλένια επιδερμίδα. Στ' αλήθεια, ήταν πολύ όμορφη. 'Ο Άλλαν με χόρεψε δυο-τρεις χορούς, αλλά τον περισσότερο καιρό ήταν με την Τζούλια. Μείναμε στο κέντρο ως πέρα από τα μεσάνυχτα.

Το άλλο πρωί, μόλις άνοιξα τα μάτια μου, είδα τον Άλλαν πάνω από το κεφάλι μου. Φαινόταν πολύ λυπημένος.

— Τζόαν, μου είπε, πρέπει να σου μιλήσω.

— Περίμενε να ντυθώ, Άλλαν.

Συναντηθήκαμε έπειτα από λίγη ώρα στον κήπο.

— Τζόαν, μου είπε ο Άλλαν με σοβαρό ύφος, πρέπει να με βοηθήσεις.

— Τό ξέρεις πως δεν σου άνηθα ποτέ τη βοήθειά μου, απάντησα. Κατάφερες πάλι να μείνεις απέναντος και θέλεις να μιλήσω στον πατέρα σου για να σου δώσει χρήματα;

— Όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό, είπε ο Άλλαν. 'Ακουσε, Τζόαν: Χτές το βράδυ, μπλέχτηκα με την Τζούλια...

— Τί θέλεις να πης, Άλλαν;

— Της ζήτησα να με παντρευτεί κι' αυτή δέχτηκε.

Νάμισα πως, ξαφνικά, ο ήλιος έβουσε και πως όλα έγιναν γύρω μου μαύρα.

— Συγχαρητήρια, του είπα με πνιγμένη φωνή.

— Μη λες ανοησίες, μου φώναξε έκνευρισμένος. Δεν έχω την παραισική διάθεση να πάρω την Τζούλια και πρέπει να με βοηθήσεις για να μπορέσω να γλυτώσω.

Ξαναπήρα βάρος.

— Πώς το έκανες αυτό, Άλλαν; ρώτησα.

— Ξέρω κι' εγώ, μου απάντησε. Τό φεγγάρι... ή μουσική... τα ποτηράκια τ' ούισκυ, που είχα πιη... Καταλαβαίνεις πως δεν μπορώ να πάρω πίσω το λόγο μου. Τί διάβολο, είμαι άντρας! Γι' αυτό, ήρθα σε σένα...

— Τί θέλεις να κάμω, Άλλαν;

— Προσπάθησε να βρής μία δικαιο-λογία, Τζόαν. Πρέπει να με σώσης...

— Εγώ θα φύγω και θα λείψω όλη την ημέρα... Δεν ξέρεις, φυσικά, που θα βολέψωμαι. Αυτό, άλλωστε, δεν το ξέρω ούτε κι' εγώ... 'Α, έλασά! 'Η Τζούλια θα με πάρει κατά τις δέκα στο τηλέφωνο για να πάμε για μπάνιο... Πές της ότι σου έρθη στο μυαλό...

— Μα πώς μπορώ, Άλλαν;

— Θα βρής κάτι, Τζόαν. Σε σένα έχω όλες τις ελπίδες μου... Πρέπει να με σώσης...

Έφυγε σε λίγο. 'Αρχισα να καταστρώνω διάφορα σχέδια. 'Αλλά κανένα δεν στεκόταν στα πόδια του. Βρισκόμουν σε μεγάλη άμηχανία. Και βέβαια, ήθελα να σώσω τον Άλλαν... Δεν ήλπιζα τίποτε για τον εαυτό μου. 'Αλλά θα μου ήταν πολύ ευχάριστο να μη παντρευτεί μία άλλη... Κι' έπειτα, αυτός δεν μου το είχε ζητήσει;

Ξαναγύρισα στο σπίτι χωρίς να έχω πάρει καμιά απόφαση. 'Ω, Θεέ μου, πόσο γρήγορα έτρεχαν οι δείχτες του ρολογιού εκείνο το πρωί!... 'Οχτώμιση... έννηα και είκοσι... δέκα παρά τέταρτο...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΩΓΜΑ

— Άκουσα, ξαφνικά, το μοιραίο τηλεφώνημα — Άλλαν... αγαπημένε μου!... είπε η Τζού-λια στην άλλη άκρη του σύρματος.

— 'Ο Άλλαν δεν είναι εδώ, απάντησα.

— Σείς είσατε Τζόαν; ρώτησε η Τζούλια. Είπατε ότι ο Άλλαν δεν είναι εκεί;... Έφυγε;... Πού πήγε;

— 'Η Παμέλα πέρασε με το αυτοκίνητό της και τον πήρε.

— 'Η Παμέλα; Δεν καταλαβαίνω... Ποιά είν' αυτή;

— 'Η Παμέλα είναι η μνηστή του Άλλαν, της εξήγησα.

— Έκλεισε απότομα το ακουστικό, χωρίς να μ' αποχαιρετήσει.

Τό βράδυ, όταν ο Άλλαν γύρισε, του είπα θριαμβευτικά:

— 'Η Τζούλια δεν θα σ' ενοχλήσει πιά.

— Είσαι ένας άγγελος! μου απάντησε. 'Αλλά τί της είπες;

— Της είπα ότι είχες φύγει με την Παμέλα... Ουμμάσαι... αυτή την καστανούλα που μου είχες συστήσει άλλοτε...

— 'Ο Άλλαν άνασκήκωσε τους ώμους.

— Τί σημασία έχει; είπε. Τό κυριώτερο είναι να μην με ξαναενοχλήσει η Τζούλια...

Τό πείσμαπό του έγινε, ξαφνικά, πολύ σοβαρό.

— Τζόαν, μου είπε, είσαι έρωτευμένη με τον Μπιλ Κάρπεντερ;

— Όχι... 'Αλλά τί σε κάνει να τό φαντάζεσαι;

— Κόντευα να τρελλαθώ χτές το βράδυ, καθώς σ' έβλεπα να χορεύεις μαζί του... Και ξέρεις, αυτή ήταν η άφορμή που μ' έκανε να ζητήσω από την Τζούλια να γίνη γυναίκα μου...

Μ' έσφιξε στην αγκαλιά του. 'Εγώ έλαψα από συγκίνηση.

— Άλλαν, του είπα ανάμεσα στα δάκρυά μου, δεν κατάλαβες λοιπόν, πως σ' αγαπούσα από τα παιδικά μου χρόνια;

— Τί ηλίθιος που ήμουν! ψιθύρισε. Κι' εγώ φοβόμουν πως δεν θα κατάφερα ποτέ να σε κόμω να μ' αγαπήσεις!

Είμαι η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Τόν άλλο μήνα θα γίνουν οι γάμοι μου με τον Άλλαν.

ΑΝΝΑ ΠΑΥΛΕΡ

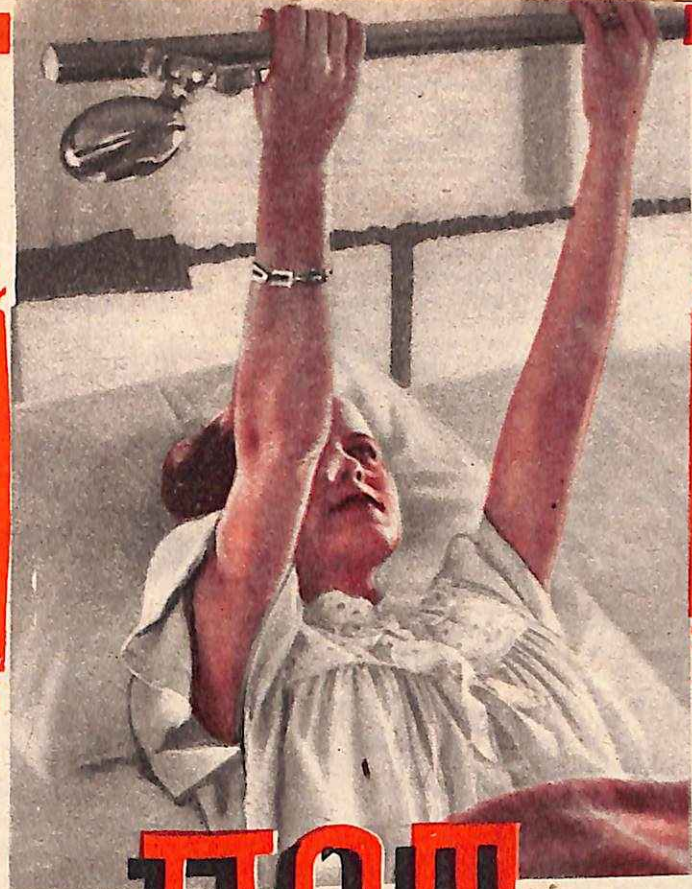

— Προσπάθησε να βρής μία δικαιολογία, Τζόαν, είπε ο Άλλαν. Πρέπει να με σώσης...

Πώς αντιμετωπίζεται με τα σύγχρονα θεραπευτικά μέσα

Η φυματίωση των ανθρώπων και των όστων έχει ιδιαίτερη προτίμηση προς τα παιδιά και τους εφήβους, ενώ η πνευμονική φυματίωση διαλέγει περισσότερο τα θύματα της μεταξύ ατόμων μεγαλύτερης ηλικίας. Φαίνεται πιθανόν, μάλιστα, ότι υπάρχουν διάφορα είδη βακίλλων του Κώχ, που έχουν το καθένα ιδιαίτερη προτίμηση σ' ένα ώριμο όργανο. Γι' αυτό, μία πνευμονική έντοπι-σις στα όστα, σπανίως συνοδεύεται και από ταυτόχρονη προσβολή των πνευμόνων.

Επικρατεί γενικά η αντίληψη ότι ένα χτύπημα, ένα τραυματισμό ή μία υπερβολική κούραση κλπ., προκαλούν την φυματίωση των όστων. 'Αλλ' η αντίληψη αυτή είναι σφαλής. Ένα χτύπημα, ένα πέσι-μο κλπ. μπορεί, υπό ώρισμένες προϋποθέσεις, να ενοήσουν την ανάπτυξη μίας φυματικής εστίας. 'Αλλ' η μόλυνση προϋπήρχε και ά-νέμενε μόνο την κατάλληλη στιγμή για να εκδηλωθ. 'Αν, λοιπόν, τό πέσιμο ενόησε την εκδήλωσή της, δεν ήταν, όμως, αυτό η αιτία που προεκάλεσε τη φυματιώδη έπεξε-ρ-

Η θεραπεία της φυματίωσης των όστων απαιτεί την απόλυτη ακινησία του ασθενούς επί μακρό χρονικό διάστημα πάνω σ' ένα σκληρό κρεβάτι, πάνω, δηλαδή, σε μία άλλη σανίδα χωρίς στρώ-μα. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να περιβάλλεται ο ασθενής από όλα τα κονφορ. Η σιδερένια αυτή δοκός επιτρέπει στη μικρή άσθε-νή να κάνει μερικές ελαφρές κι-νήσεις.

Με τα φάρμακα αυτά η γενική κατάσταση καλύτερεύει, τα ψυ-χικά άσπρηματά, τόνον συχνά στην νόσο του Πότ, κλείνουν και οι δευτερεύουσες έντοπισεις (π.χ. η φυματιώδης μηνιγγίτις) εξαφα-νίζονται.

Η φυματιώδης εστία, όμως, που βρίσκεται στους σπονδύλους, δεν επηρεάζεται. Αυτό συμβαίνει γιατί τόνον τα αντιβιοτικά, δ-σιν και τα δυο άλλα ειδικά ένω-νία της φυματίωσης φάρμακα που αναφέραμε (η Ισονιαζίδη και τό Ρ.Α.Σ.) δεν επηρεάζουν τόν άσπευδη ιστό ή τόν επηρεάζουν έ-λαχιστα.

Τα φάρμακα αυτά, όμως, έ-χουν ένα άλλο σημαντικότατο πλεονέκτημα. 'Οτι έπειτα από την κατάλληλη προπαρασκευή, που απαιτεί συνήθως τόνον χρό-νο, επιτρέπουν την έγχειρση και την αφαίρεση της φυματιώδους έ-στίας, χωρίς τόν κίνδυνο να έπεκ-ταθ ή μόλυνσις στόν υπόλοιπο οργανισμό.

Τα ρήματα που δημιουργούνται από την έγ-χειρση αναπληρώνονται με κατάλληλες μεταμο-σχεύσεις. Μόνον στην περίπτωση αυτή μπορού-σχεύσεις. Μόνον στην περίπτωση αυτή μπορού-σχεύσεις. Μόνον στην περίπτωση αυτή μπορού-σχεύσεις.

Μία επιπλοκή της νόσου του Πότ, είναι οι νευρικές διαταραχές, που εμφανίζονται όταν ο νωτιαίος μυελός, στο έσωτερικό της σπονδυλικής στήλης, συμπί-ζεται ή έρεθίζεται, είτε λόγω έκτροπής του άξονος του μεταξύ των σπονδύλων άγωνού (πράγμα που συμβαίνει όταν ένας ή πε-ρισσότεροι σπόνδυλοι έχουν ξεφύγει προς τα πίσω, λόγω της διαβρωτικής ή φυματιώδους έπεξεργασίας), είτε γιατί έ-χει σχηματισθ ένα άπώστημα στο έσωτερικό αυτού του ά-γώνου.

Οι άλλες διαταραχές συνίστανται σε συσπάσεις τών κινή-ων, που δεν είναι σοβαρές και που εξαφανίζονται στις περισσότερες περιπτώσεις μαζί με την εξαφάνιση της αρχικής αιτίας της προσβολής.

Όταν, όμως, η θεραπεία της αρχικής αιτίας καθυστερήσει, μπορεί να προκληθούν παραλύσεις, που είναι μόν άτελείς, αλλά και άριστικές.

Η νόσος του Πότ έμφανίζεται σπανιότερα στα μεγάλα ά-τομα.

Η θεραπεία της, όμως, είναι τότε πιο δύσκολη και υπάρχει πάντοτε ο κίνδυνος να εξαπλωθ ή φυματιώδης μόλυνσις σ' όλο-κληρο τόν οργανισμό.

Η νόσος του Πότ

ΠΟΤ

γασία. Η αιτία ήταν ένας έντοπισμός του βακίλλου του Κώχ στα όστα και ειδικό-τερα στην περιοχή της σπονδυλικής στήλης.

Ο έντοπισμός του βακίλλου του Κώχ στην περιοχή της σπον-δυλικής στήλης είναι γνωστός ως νόσος του Πότ, από τό όνομα του έπιστήμονος που περιέγραψε πρώτος αυτή την άσθένεια. Η νόσος του Πότ μπορεί να προσβάλει είτε τούς άσθενικούς, είτε τούς ραχιαίους, είτε τούς όσφυαίους σπονδύλους. Κάποτε, μάλι-στα, προσβάλλει δύο γειτονικά τμήματα π.χ. τούς άσθενικούς και τούς ραχιαίους ή τούς ραχιαίους και τούς όσφυαίους σπονδύλους. Η δεύτερη μορφή είναι η συνηθέστερη.

Όπως είπαμε, η νόσος του Πότ προσβάλλει κυρίως τα παιδιά. 'Ο μικρός άσθενής αισθάνεται, ξαφνικά, πόνους στο στομάχι, στη ράχη, στις κινήσεις, δεν έχει όρεξη και αδυνατίζει με ταχύτατο ρυθμό. Είναι σφάλμα ν' αποδίδουμε αυτούς τούς πόνους στην άνα-πτυξη, όπως γίνεται συχνά.

Οι γονείς έχουν, τουναντίον, την υποχρέωση να συμβουλευθούν άμέσως τό γιατρό τους. Γιατί ή άσθένεια αυτή, όταν βρίσκεται στην άρχή της, μπορεί να θεραπευθί τελείως. 'Αν την παραμι-λήσωμε, όμως, δεν μπορεί να γίνη τίποτε.

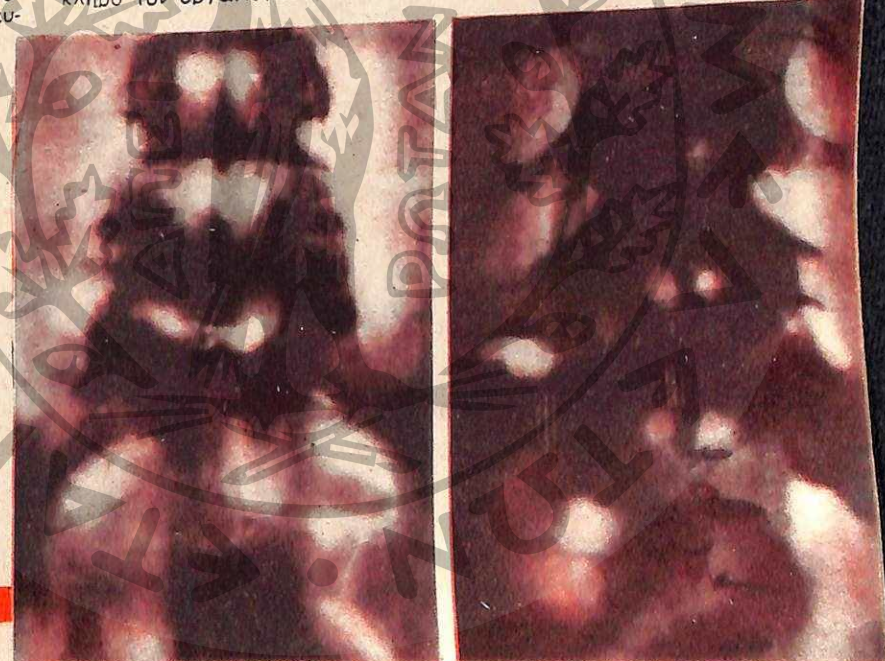
Πολλοί καμπουρήςδες όφείλουν την πάθησή τους στο ότι δεν ύ-πεβλήθησαν έγκαιρως στην κατάλληλη άγωγή, για να θεραπευ-θούν από τη νόσο του Πότ, από την όποιαν είχαν προσβλήθ κατά την παιδική ή την έφηβική ηλικία.

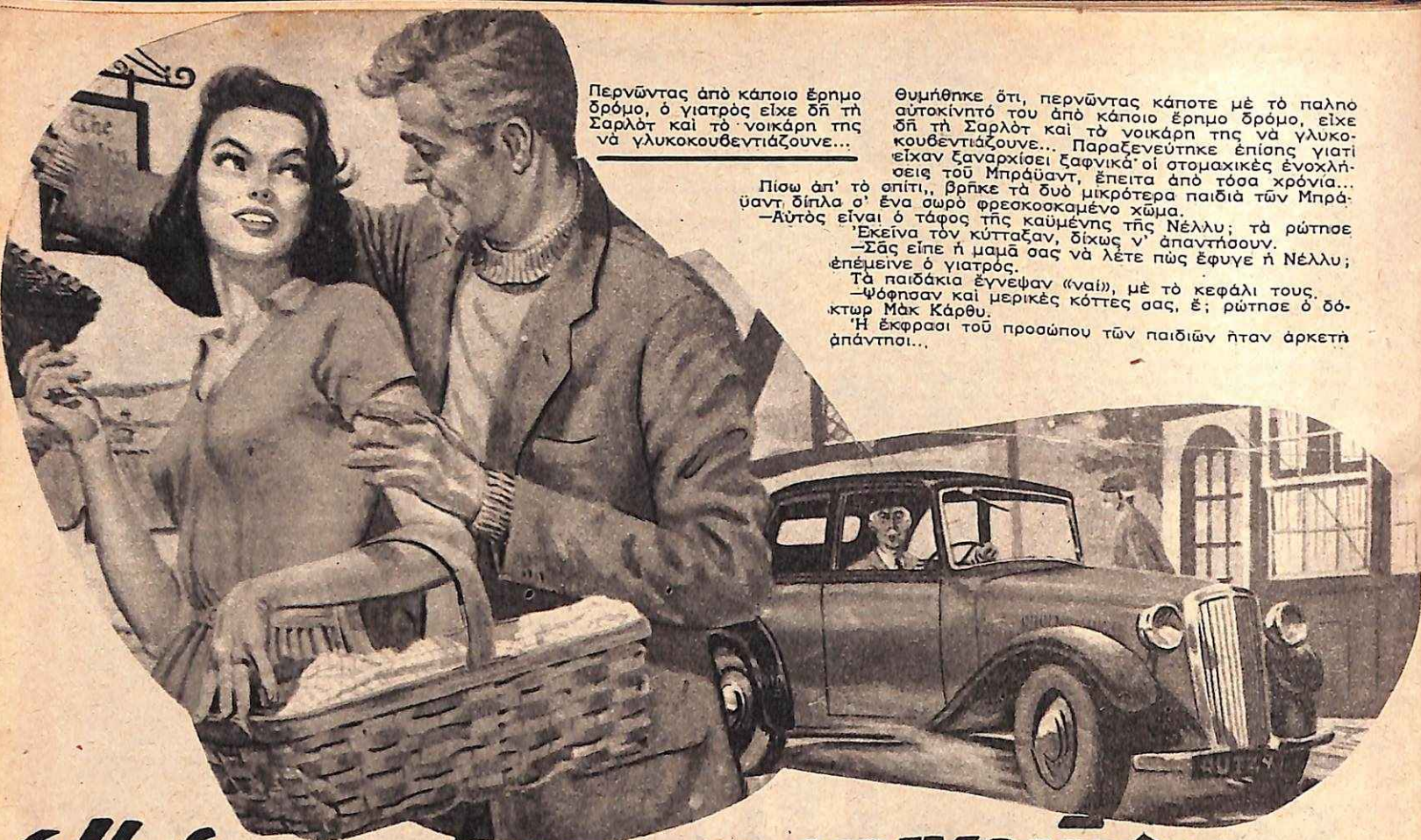
Ο γιατρός, σε ώρισμένες περιπτώσεις, έκτός από τις ρα-διογραφικές εξέτάσεις, που παρουσιάζουν τις αλλοιώσεις τών σπονδύλων, υποβάλλει τόν άσθενή σε απόλυτη ακινησία, τυ-λίγοντάς τον με γύψο. Οι εξέτάσεις έπαναλαμβάνονται κατό-πιν και ο γιατρός συγκρίνοντας τις δυο πλάκες, την πρό της ακινησίας και τη δεύτερη μετά την αφαίρεση τού γύψου, μπο-ρεί να κρίνη άσφαλότερα τη διάγνωσή του.

Μέχρι προχτές άκόμη, τα συνηθέστερα μέσα για τη θερα-πεία της νόσου του Πότ ήταν ή ακινησία με γύψο, ή ήλιοθε-ραπεία, ή θαλάσσιος άέρας και, σε ώρισμένες περιπτώσεις, ή μεταμόσχευσι όστων, για ν' αποφευχθούν οι ύποτροπές. Η θεραπεία αυτή, όμως, προσέκρουσε σ' ένα μεγάλο σκέπτε-λο: τα άσπρηματά, που δεν μπορούσαν να θεραπευθούν χειρουργι-κά, γιατί ύπήρχε κίνδυνος να διαδοθ ή φυματίωσι σ' όλο-κληρο τόν οργανισμό.

Η θεραπεία αυτή συμπληρώθηκε αργότερα με τα αντιβιο-τικά (Ιδώς τη στρεπτομυκίνη), την Ισονιαζίδη και τό Ρ.Α.Σ.

Αριστερά: Ραδιογραφία της σπονδυλικής στήλης άσθε-νούς από τη νόσο του Πότ πρό της έγχειρήσεως. Οι σπόνδυλοι διαγράφονται άμυδρώς και υπάρχουν κενά μεταξύ των, όφει-λόμενα στη φυματιώδη διάβρωσι. Δεξιά: Ραδιογραφία μετά την έγχειρση. Οι σπόνδυλοι έχουν ξαναπάρει την κανονική τους θέσι κι' η σπονδυλική στήλη έχει στερεοποιηθ.

Περνώντας από κάποιο έρημο δρόμο, ο γιατρός είχε δει τη Σαρλότ και το νοίκάρη της να γλυκοκουβεντιάζουνε...

Πίσω απ' το σπίτι, βρήκε τα δυο μικρότερα παιδιά των Μπράουντ δίπλα σ' ένα σωρό φρεσκοκαμένο χύμα. —Εκείνοι είναι ο τάφος της καυμένης της Νέλλυ; τὰ ρώτησε. —Σας είπε η μαμά σας νὰ λέτε πὺς ἔφυγε ἡ Νέλλυ; ἐπέμεινε ὁ γιατρός. —Τὰ παιδάκια ἔννεψαν (ναί), μὲ τὸ κεφάλι τους. —Ψόφισαν καὶ μερικὲς κόττες σας, ἔ; ρώτησε ὁ δόκτωρ Μὰκ Κάρθου. —Ἡ ἔκφρασι τοῦ προσώπου τῶν παιδιῶν ἦταν ἀρκετὰ ἀπάντησι...

Θυμήθηκε ὅτι, περνώντας κάποτε μὲ τὸ παλιὸ αυτοκίνητό του ἀπὸ κάποιο ἔρημο δρόμο, εἶχε δει τὴ Σαρλότ καὶ τὸ νοίκάρη της νὰ γλυκοκουβεντιάζουνε... Παραξευντήκε ἐπίσης γιὰτὶ εἶχαν ξαναρχίσει ξαφνικὰ οἱ στομαχικὲς ἐνοχλήσεις τοῦ Μπράουντ, ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια...

Ἡ ὠραιότερη γυναίκα

Δηλητηρίασε τὸν ἄντρα της με ἄρσενικό

ΕΤΗΝ ΑΓΧΟΝ

Η ΤΑΝ μιά ἀληθινὴ καλλονὴ ἡ χωριατοπούλα αὐτὴ τῆς Ἰρλανδίας, ἡ Σαρλότ. Εἶχε ἕνα τέλειο προφίλ, μάτια μεγάλα καὶ γκριζογάλανα, χεῖλη φτιαγμένα γιὰ φιλία. Λεπτοὶ πηγυνοὶ καὶ λαμπρὸ κίχνο. Ἦταν κόρη ἐνὸς ἀγράμματοι χωρικοῦ, καὶ ὡς τὰ 17 τῆς χρόνια τριγύριζε ἐξοπλιστὴν τοὺς δρόμους τοῦ χωριοῦ της.

Ύστερα ἔτυχε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ ἕνας Ἀγγλὸς στρατιώτης, ὀνόματι Φρέντερικ Μπράουντ. Ἦταν ἕνας ἀσημαντὸς καὶ στενοκέφαλος ἀνδρῶπάκος. Ἀλλ' ἡ στρατιωτικὴ στολὴ τὸν κολάκευε. Ἡ Σαρλότ θαμνώθηκε καὶ δέχθηκε νὰ τὸν παντρευτῇ.

Τὴν πῆγε στὸ σπίτι του, στὸ Κούμπι, καὶ ὕστερα ζήτησε νὰ ἀποστρατευτῇ, γιὰτὶ τὸν πείραζε κάθε τόσο τὸ στομάχι του, ἀπ' τὸν καιρὸ πὺς εἶχε προσβληθῇ ἀπὸ ἀσφυζιογόνα στὸν πρῶτο παγκόσμιο πόλεμο.

Δίχως τὴ στολὴ τοῦ πιὰ, ὁ Μπράουντ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας κοινὸς βοϊδοδοσκός. Τὸ σπίτι του ἦταν μιά ταπεινὴ καλύβα. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον καὶ κοντὰ σ' ἕνα τέτοιο σύζυγο, ἡ Σαρλότ δὲν ἄργησε νὰ μετανοήσῃ πικρὰ γιὰ τὸ γάμο της...

Ψάλλοντας, ἔφερε στὸν κόσμο πέντε παιδιά. Ὁ ἄντρας τῆς τὴν ἀγαποῦσε, ἀλλὰ δὲν ἤξερε νὰ τὸ ἐκδηλώσῃ. Ἐξ ἄλλου, κουρασμένος ἀπ' τὴ δουλειά του, δὲν μπορούσε νὰ τὴ συνοδέψῃ στὸς χορούς, ὅπου τῆς ἄρεσε νὰ πηγαίνει.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο βρίσκονταν τὰ πράγματα, ὅταν ἐμφανίστηκε κάποιος Λέοναρτ Πάρσονς, ἕνας νέος ἀπ' τὸ Λονδίνο, πὺς πούλουσε ἀλόγα στοὺς κτηματίες καὶ διάφορα εἶδη τοῦ σπιτιοῦ στὶς γυναῖκες τους.

Ἡ Σαρλότ ἦταν τώρα 26 χρονῶν καὶ εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ ὁμορφὴ, σὰν (ἀστέρι) τοῦ Χόλλυγουντ. Ὁ Πάρσονς τὴν ἔβαλε στὸ μάτι καὶ κατάφερε νὰ γίνῃ νοίκάρης τοῦ Μπράουντ. Ἐτοί, ἐκεῖνος ἔλεγε μὲ τὴς γελάδες του. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπὸ του...

Μὰ καὶ ὅταν ὁ Πάρσονς ἔφυγε ἀπ' τὸ Κούμπι, ἡ Σαρλότ πῆ- γαινε καὶ τὸν εὗρισκε, στὸ ἔξω, μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἐπι- σκεπτόταν κάποιαν ἀρρωστὴ συγγενίδα της — ἀνύπανκτη στὴν πραγματικότητα. Οἱ σχέσεις τους κράτησαν 4 χρόνια.

Ύστερα ὁ Φρέντερικ ἄρχισε νὰ πᾶν ἐνὸς ἐνοχλήσεως στὸ στο- μάχι. Στὶς 18 Δεκεμβρίου 1935, ἔπαθε μιά κρίσι, μὲ δυνατόνους πόνους. Ὁ δόκτωρ Μὰκ Κάρθου — ὁ οἰκογενειακὸς τοῦ γιατροῦ — τοῦ σόστησε νὰ μῆνι στὸ νοσοκομεῖο.

Μπᾶ, δὲν ὑπάρχει λόγος, γιατὴρ, ἀπάντησε ἐκεῖνος. Ἐκὼ πάλι τὰ ἴδια, τὰ παλιά. Θὰ περάσουνε μοναχὰ τους.

Ἡ Σαρλότ εἰδείκεν μεγάλη ἀνησυχία. Κιττάζε στὰ μάτια τὸν γιατρὸ μὲ ἀγωνία. Ἐκεῖνος τὴν καθοῦσε ὅπως μπορούσε.

Τὴν ἄλλην μέρα ξαναπῆγε στὸ σπίτι τῶν Μπράουντ. Μόλις μπῆκε, πρόσεξε πὺς δὲν τὸν ὑποδέχθηκε ἡ σκύλα τους μὲ τὸ συνηθισμένο γαῖσιμά της.

—Ποῦ εἶναι ἡ Νέλλυ; ρώτησε τὴ Σαρλότ. —Δὲν ἔχω. Μὰς ἔφυγε... ἀπάντησε ἐκεῖνη. Ὁ Φρέντερικ βρισκόταν στὴν ἴδια κατάσταση, ὅπως χθές. Θέοντες, ὁ δόκτωρ Μὰκ Κάρθου πρόσεξε καὶ κάτι ἄλλο: ὅτι ἀπὸ τῆς 10 ἡ 12 κόττες πὺς εἶχαν οἱ Μπράουντ, ὑπάρχον τώρα 4 μονάχα. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὁ γιατρός ἐγίνε ντέτεκτιβ...

Κιττάζοντας γύρω, ὁ γιατρός εἶδε τὸ δοχεῖο τῶν σκουπιδιῶν, σκουριασμένο καὶ γεμάτο τρῶ- λείμματα τοῦ φαγητοῦ τῶν Μπράουντ.

Ἀπ' αὐτὰ τ' ἀποφάνια εἶχαν φάει λοιπὸν ἡ σκύλα καὶ οἱ κότ- τες καὶ εἶχαν ψοφήσει...

Ὁ γιατρός ξαναμῆκε στὸ σπίτι καὶ ἀπαίτησε νὰ μεταφερθῇ ἀμέσως ὁ ἄρρωστος στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ Σαρλότ τὸν κίτταζε μ' ἀγωνία, ἀλλὰ δὲν τόλμησε νὰ φέρῃ ἀντίρρηση...

Τὴν ἴδια μέρα, ὁ Μπράουντ πέθανε, στὸ νοσοκομεῖο πὺς τὸν εἶχαν μεταφέρει.

Ὁ δόκτωρ Μὰκ Κάρθου ζήτησε τότε νὰ γίνῃ νεκροψία. Καὶ οἱ ὑποψίες του ἐπιβεβαιώθηκαν: Στὰ σπλάχνα τοῦ Μπράουντ θρεβόταν τόσο ἄρσενικό, ὅσο θὰ μπορούσε νὰ σκοτώσῃ ὅλοκλη- ρο βῶδι!

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπῆλ, τῆς Σκότλαντ Γουάρδ. Ἐβαλε τοὺς ἄνδρες του νὰ μαζέψουν σκόνην ἀπ' τὰ πατώματα καὶ ἀπ' τὶς ἐταζέρες τοῦ σπιτιοῦ τῶν Μπράουντ, στᾶχτι ἀπ' τὴν κουζίνα, χύμα ἀπ' τὸν κῆπο, ἀκόμα καὶ λάσπη ἀπὸ τὶς μπότες τοῦ Φρέντερικ.

Ἐδῶς γιὰ ἀνάλοισι δείγματα ὅλων τῶν τροφίμων πὺς βρῆκε στὸ σπίτι.

Ἡ ἔρευνα αὐτὴ διήρκεσε 21 ἡμέρες. Ἀπέδειξε δὲ ὅτι δὲν εἶχαν χρησιμοποιεθῇ ἄρσενικοῦχα παρασκευάσματα γιὰ τὰ φυτὰ ἀπ' τὴ συνθησμένη θέσι τοῦ δοχείου τῶν σκουπιδιῶν. Ὅσο γιὰ τὸ δοχεῖο αὐτό, εἶχε ἐξαφανισθῇ τώρα.

Σὲ κάποια ἀπόστασι ἀπ' τὸ σπίτι, ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπῆλ βρῆκε πεταγμένο ἕνα ἀδειανὸ κουτί πὺς περιεῖχε πρὶν ἄρσενικοῦχο ἐντομοκτόνο.

Ἡ Σαρλότ ἀρνῆθηκε μὲ δάκρυα πὺς εἶχε τὴν παραμικρὴ ἰ- δέα γιὰ ὅ,τι συνέβη.

Ὅταν ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ζήτησε νὰ υπογράψῃ τὴν κατάθεσι τῆς, ὅλως πὺς ἦταν ἀγράμματο καὶ ἔβαλε ἕνα σταυρὸ γιὰ ὑπογραφή.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔστειλε ἀμέσως τοὺς ἀνδρῶνους του σ' ὅλα τὰ φαρμακεία καὶ τὰ καταστήματα γεωργικῶν φαρμάκων τοῦ ἔξω, μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἐξακριβώσουν πούος εἶχε ἀγορά- σει ἄρσενικοῦχο φάρμακο, μέσα στὴν τελευταία πενταετία, καὶ εἶχε υπογράψῃ μ' ἕνα σταυρὸ στὸ (βιβλίον δηλητηριῶν) τοῦ κα- ταστήματος.

Σ' ἕνα φαρμακεῖο βρῆκε ἐπιτέλους αὐτὸ πὺς ζητοῦσε. Ὁ φαρμακοποιὸς ὅλως πὺς θυμόταν καλὰ τὸ πρόσωπο γιὰ τὸ ὁποῖο τὸν ρωτοῦσαν.

—Ἦταν ἡ ὠραιότερη γυναίκα πὺς εἶδα ποτὲ μου! εἶπε.

Ὅταν τὸν εἰδείκεν τὴ Σαρλότ, τὴν ἀναγνώρισε χωρὶς τὴν πα- ραμικρὴ ἀμφιβολία.

Τὸ δικαστῆριο καταδίκασε σὲ θάνατο τὴ Σαρλότ Μπράουντ, καὶ ὁ δῆμιος τῆς πέρασε τὸ σκόνιν στὸ λαιμό, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1936.

Ὅλοι εἶπαν τότε πὺς ἦταν ἡ ὠραιότερη γυναίκα πὺς ἐκτε- λέσθηκε ποτὲ στὴν Ἀγγλία. Μὰ, ὅσο ὁμορφὴ καὶ ἂν εἶναι μιά γυναίκα, δὲν εἶχε βέβαια τὸ δικαίωμα νὰ μεταχειρίζεται ἄρ- σενικό γιὰ νὰ τακτοποιῇ τὰ οἰκογενειακὰ της προβλήματα...

Φυγόδικοι στὴ χώρα

ΤΟΥ «ΙΕΡΟΥ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΥ»

Γλυτώνουν τὴν τιμωρία καὶ παίρνουν ἕξι γυναῖκες

ΔΙΑΚΟΣΙΟΙ ἄνθρωποι ἔχουν αὐτοε- ξορισθῇ στὴ χώρα τοῦ Μπουμπου, τοῦ «ἱεροῦ κροκοδείλου». Περισσότε- ροι δὲ ἀπὸ τοὺς μισοὺς ἀπ' αὐτοὺς καταζητοῦνται γιὰ φόνους.

Τὸ καταφύγιο αὐτὸ τῶν φυγόδικων βρί- σκεται ἀνάμεσα στὴν Ἀγκόλα καὶ τὴ Νο- τιοδυτικὴ Ἀφρική, στὴν ἀγρονή περιοχή τῆς Ὁθαμπολάνης.

Ὅποιοι ζητήσῃ ἄσυλο ἐκεῖ — φονιάς, ἐκδιστῆς, πλαστογράφος, κλπ. — γλυτώνει μὲν τὴν τιμωρία, ἀλλὰ δὲν ξαναγυρίζει πο- τέ πιά στὸν πολιτισμένο κόσμο. Μέσα στὴν τελευταία 30ετία, μονάχα κάποιος Τζὼν Χέμπμπαρν γύρισε ἀπ' τὴν Ὁθαμπολάνη, ὅπου εἶχε πᾶει, ὄχι γιὰτὶ τὸν κυνηγοῦσε ἡ ἀστυνομία, ἀλλὰ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴ ζωὴ τῶν ἐξοριστῶν κακοποιῶν.

Οἱ Ὁθαμίπα, οἱ Ἰθαγενεῖς αὐτῆς τῆς περιοχῆς, εἶναι τελείως ἀνεξάρτητοι, γιὰτὶ κανένα κράτος δὲν ἐνδιαιφέρθηκε ποτὲ νὰ καταλάβῃ τὴ χώρα τους. Οἱ δυὸ γειτονικὲς χώρες εἶναι ἡ πορτογαλικὴ Ἀγκόλα καὶ ἡ Νοτιοδυτικὴ Ἀφρική. Ἀλλ' οὐτὴ ἡ μιά οὐ- τε ἡ ἄλλη ζήτησε ποτὲ νὰ ἐπεκτείνῃ τὴν κυριαρχία της στὸ κομμάτι ἐκεῖνο τῆς ἀ- γονῆς καὶ ἀγρίας γῆς, πὺς ἀπλώνεται δι- πλά στὴν ὄχθη τοῦ θοῦλου καὶ ἐπικινδύνου ποταμοῦ Κουνέιν.

Ἡ φυλὴ τῶν Ὁθαμίπα ἀποτελεῖται ἀ- πὸ 10.000 ψυχῆς περίπου. Οἱ 6.000 ὁμῶς εἶναι γυναῖκες, γιὰτὶ ἀπὸ κάποιον ἀγνω- στο λόγο — οἱ γεννήσεις κοριτσιῶν εἶναι πολὺ περισσότερες ἀπ' τῶν ἀγοριῶν στὴ φυλὴ αὐτὴ.

Κάπου — κάπου λοιπὸν, οἱ πολεμιστὰι Ὁθαμίπα κάνουν ἐπιδρομὲς στὶς γειτονι- κὲς περιφέρειες, γιὰ νὰ κλέψουν ἀγόρια, ἡλικίας 1-5 ἐτῶν, πὺς τὰ ἀνατρέφουν ὕ- στερα σὰν μέλη τῆς φυλῆς τους. Ἐτοί ἀν- τιμετωπίζουν κάπως τὴν ἔλλειψι ἀνδρῶν, ἀπ' τὴν ὁποία ὑποφέρουν.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, εἶναι εὐπρόσδεκτος κάθε ἄρσενικός ξένος πὺς θὰ φτάσῃ στὴν Ὁθαμπολάνη. Μόνο πὺς τὸν ὑποχρεῶνουν νὰ παντρευτῇ 4-6 κοπέλλες τῆς φυλῆς καὶ νὰ κἀν μαζί τους ὅσο τὸ δυνατόν περισ- σότερα παιδιά!

Αὐτὴ τὴν ὑποχρέωσι λοιπὸν ἀναλαμβάνου- ν καὶ οἱ φυγόδικοι πὺς καταφεύγουν στὴ χώρα τῶν Ὁθαμίπα. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἀδια- φοροῦν τελείως γιὰ τὸ παρελθόν τους — προτιμᾶν ἂν φροντίζουν νὰ προσφέρουν μερικὰ φτηνὰ δῶρα στὸν ἀρχηγό τους.

Ὁ κάθε νεοφερμένος μπορεῖ νὰ κἀν ἑ- λεῦθερα τὴν ἐκλογὴ τοῦ ἀνάμεσα στὰ κο- ρίσσια τῆς φυλῆς. Πρέπει ὁμῶς νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὐτὲς ποὺ θὰ διαλέξῃ, θὰ γί- νουν οἱ μόνιμες καὶ ὀριστικὲς σύζυγοί του. Καὶ ὅτι ἡ συζυγικὴ ἀπιστία τιμωρεῖται ἀ- μελίκτα ἀπ' τοὺς Ὁθαμίπα: Οἱ ἐνοχοὶ ρίχνονται στοὺς κροκοδείλους, πὺς ἀφθ- οοῦν στὸν ποταμὸ Κουνέιν.

Ἐξ ἄλλου, κάθε τριμηνία, τὴν ἡμέρα τῆς τανσελίνου, οἱ Ἰθαγενεῖς θυσιάζουν δυὸ κο- ρίσσια τῆς φυλῆς τοῦς στὸ Μπουμπου, τὸν «ἱερὸ κροκοδείλο», γιὰ νὰ τοὺς στείλῃ λίγη βροχὴ... καὶ περισσότερα ἀγόρια.

Τὰ θύματα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι μικρότε- ρα ἀπὸ 15 χρονῶν. Τὴν ὥριμη ἡμέρα τῆς θυσίας, οδηγοῦνται σ' ἕνα περιφρα- γμένο χῆρο, κοντὰ στὸ ποτάμι, ὅπου γίνε- ται ἡ σχετικὴ προετοιμασία τους, μὲ μιά παράδειξη τελετῇ. Ἀφ' οὗς ἀλείφουν δὲ τὸ σῶμα μὲ λάδι, τ' ἀφήνουν ἐκεῖ, στὴ διά- θεσι τῶν κροκοδείλων.

Ἀκούγοντας τὰ τὰμ-τὰμ καὶ τὰ τρα- γούδια τῶν Ἰθαγενῶν στὴν ὄχθη, οἱ κροκό- δειλοι καταλαβαίνουν περὶ τίνος πρόκει- ται. Βγαίνουν λοιπὸν ἀπ' τὸ νερὸ, πλησιάζου- ν τὰ θύματα καὶ τ' ἀρπάζουν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι Ἰθαγενεῖς ἔχουν πέσει χάμα μπρού- μυτα, ἔχουν κρῦψι τὰ πρόσωπά τους καὶ ἔ- χουν ἀρχίσει ἕνα σιγανὸ μοιρολόγι...

Ἡ ἀστυνομία τῆς Ἀγκόλα καὶ τῆς Νο- τιοδυτικῆς Ἀφρικῆς ἔχει κάμει ἐπανεπιλη- μένως ἐπιδρομὲς στὴν Ὁθαμπολάνη, γιὰ νὰ πιάσῃ τοὺς κακοποιούς πὺς βρίσκονται ἐκεῖ. Κάθε φορὰ ὁμῶς, ἡ φυλὴ προειδοποιεῖ- ται ἐγκαίρως, ἀπὸ τοὺς κατασκόπους της, καὶ κρύβεται στὰ βραχώδη βουνὰ τῆς πε- ριοχῆς, μαζί μὲ τοὺς ξένους της. Ἐτοί, οἱ ἀστυνομικοὶ γυρίζουν πίσω ἄπρακτοι.

Τὸ 1931, κατέφυγαν στὴν Ὁθαμπολάν- τη τρεῖς κακοῦργοι, πὺς εἶχαν κάνει τὸ λι- γώτερο δέκα φόνους ὁ καθένας. Αὐτὴ τὴ φορὰ, οἱ ἀστυνομικοὶ πὺς τοὺς κυνήγησαν, ἀποφάσισαν νὰ τοὺς ἀναζητήσουν ἀκόμη καὶ στὰ βουνὰ ὅπου εἶχαν κρυφθῇ. Στὴν ἀ- ποστολὴ αὐτὴ εἶχαν λάβει μέρος 40 ἀν- δρες, πάνοπλοι. Γύρισαν ὁμῶς πίσω ζων- τανοὶ 4 μονάχα! Οἱ ὑπόλοιποι βρῆκαν τὸ θάνατο, ἀπ' τὰ δηλητηριασμένα βέλη τῶν Ἰθαγενῶν, πὺς ἐπεφταν πάνω τους τὶς νύ- χτες σὰν βροχὴ...

Ἐπίσης, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ζήτησαν ἄ- συλο στὴ χώρα τῶν Ὁθαμίπα δυὸ γκάνγκ- στερς, πὺς εἶχαν ληστέψει μιά τράπεζα καὶ εἶχαν σκοτώσει τρεῖς ὑπαλλήλους της. Ὑ- στερα ἀπὸ μερικὸς μῆνες, εἶχαν τὸ θρά- σος νὰ στείλουν στὴν ἀστυνομία ἕνα σ- ι- μείωμα πὺς ἔλεγε: «Ἐλάτε νὰ μὰς πιάσε- τε, ἂν θέλετε».

Ἦθελαν, βέβαια, οἱ ἀστυνομικοί... Ἀλ- λά ἤξεραν πὺς θὰ γύριζαν πίσω ἄπρακτοι, ὅπως πάντα. Καὶ ἔτσι οἱ δυὸ γκάνγκστερς ἐξακολούθησαν νὰ εἶναι ἐλεύθεροι, ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους φυγόδικους.

Ἀλλὰ καὶ ἀρκετὲς δεκάδες χρυσοθήρες καὶ κυνηγοὶ διαμαντιῶν ριψοκινδύνεψαν στὴν Ὁθαμπολάνη. Ὅλοι τους χάθηκαν. Φαί- νεται δὲ ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς αἰχμαλωτίστηκαν ἀπ' τοὺς Ὁθαμίπα, πὺς τοὺς ἀνάγκασαν νὰ παντρευτοῦν καὶ τοὺς κράτησαν πιά γιὰ πάντα κοντὰ τους.

Μιά διαθήκη στὸ μαγνητόφωνο

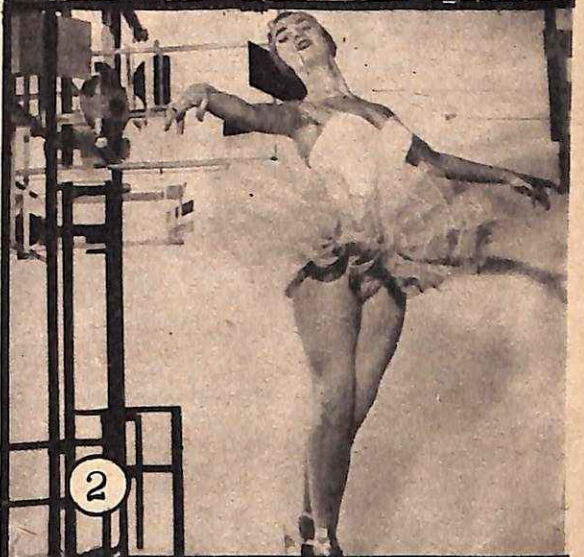
Μπορεῖ κανεὶς νὰ συντάξῃ τὴ διαθήκη του κατὰ διαφόρους τρόπους, ἀκόμα καὶ μὲ τοὺς πιὸ περιεργούς. Τὸ ρεκόρ ὁμῶς πρωτοτυ- πίας ἀνήκει γιὰ τὴν ὥρα σὲ κάποιον Κάρ- λος Ρέννες, κάτοικο τῆς Κούδας, πὺς ἀπο- τύπωσε σὲ μιά ταινία μαγνητοφώνου τὶς τελευταῖες του θελήσεις. Ἐτοί, ὅταν θὰ πε- θάνῃ, οἱ συγγενεῖς του θ' ἀκούσουν τὴ φω- νὴ του νὰ καθορίζῃ προφορικὰ τί ἀφίνει στὸν καθένα τους.

1 «Χριστόφορος Ρομπέν», ἔτσι λέγεται τὸ εἰ- κονιζόμενο πιθηκάκι τῆς ποικιλίας «Ρέ- ζους», ἡλικίας μόνο 12 ἐβδομάδων, πὺς ἔχει γίνῃ ὁ ἀχώριστος σύντροφος τῶν παιγνιδιῶν τῆς μικρούλας Ἰρλανδέσσας Μάργκαρετ Χαλ- γουάρντ. Ὁ Ρομπέν διακρίνεται γιὰ τὴν εὐ- φύια του καὶ τὶς καταπληκτικὲς μὴμῆσεις του. Ἐμαθε μάλιστα νὰ προφέρῃ τὴ λέξι «μαμά», τὴν ὁποῖαν ἐπαναλαμβάνει κάθε φορὰ πὺς ἡ Μάργκαρετ φωνάζει τὴ μητέρα της...

2 Ὁ Γάλλος ζωγράφος Σοφὸρ κατεσκεύασε ἕνα ρομπὸτ, πὺς ἀνάμεσα «ηλεκτρονικὸ χο- ρευτῇ», γιὰτὶ πραγματικὰ κουσῇ ρυθμικά τοὺς μεταλλικοὺς βραχιόνες του, ἀνάλογα μὲ τοὺς ἦχους τῆς μουσικῆς. Οἱ ἦχοι αὐτοὶ ἐπε- νεργοῦν σὲ ηλεκτρονικὰ μικρόφωνα, ἐγκατε- στημένα ἐπάνω στὸ ρομπὸτ καὶ αὐτὰ μὲ τὴ σειρά τους προκαλοῦν τὴ ρυθμικὴ κίνησι τῶν μελῶν του. Στὴ φωτογραφία μας ἡ γνωστὴ Γαλλίδα χορεύτρια Νικολὴ Παράν, ἐνῶ χο- ρεῖται μὲ τὸν ηλεκτρονικὸ χορευτῇ, ὁ ὁποῖος ἐκτὸς τοῦ ὅτι τὴν συνοδεύει στὶς ρυθμικὲς κη- νήσεις της, τὴν παρακολουθεῖ συγχρόνως, χάρις καὶ σ' ἕνα ἄλλο ηλεκτρονικὸ μηχανι- σμὸ, μὲ τὸν ὁποῖο εἶναι ἐφοδιασμένος καὶ ὁ ὁποῖος τίθεται αὐτομάτως σὲ κίνησι μὲ ἀ- πτικὰ σινιάλα.

3 Ὁ περίφημος Παρισινὸς κομμωτῆς Ἀλε- σάντρ, παρουσίασε, πρὸ ἡμερῶν, ἕνα κα- νούργιο χτένισμα. Γιὰ τὸ χτένισμα αὐτό, πὺς κατέκτησε τὴν προτίμησι τῶν Γαλλίδων, τὰ μαλλιά χωρίζονται ἀριστορὰ σὲ χωρίστρα καὶ ἔπειτα χτενίζονται πρὸς τὰ δεξιὰ, ὥστε νὰ καλύπτουν, ὅπως βλέπετε, ἕνα μέρος τοῦ προ- σώπου.

4 Παρισινὸ κομμὸ κατελλάκει καὶ γάντια ἀ- σορτῇ τῆς μόδας. Τὸ κατελλάκι εἶναι ἀπὸ ψαφί καὶ γαννίρεται ἀπὸ γυρλάντες μὲ λου- λουδάκια, μὲ τὶς ὁποῖες στολίζονται ἐπίσης καὶ τὰ πλεκτὰ ἄστρα γάντια.

Πίνω από τα κάγκελα

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΗ νότια πλευρά της γυναικείας μονής των Καρμηλιτών της Βιλλεμπράνς ύψωνόταν άλλοτε ο παλιός πύργος του Ζουρνταίν, που από καιρό τώρα χρησίμευε για φυλακή.

Ένας μικρός κήπος χώριζε τα δυο χτίρια, το ένα από το άλλο.

Οι μοναχές, απορροφημένες από τις νηστείες και τις προσευχές τους, πολύ σπάνια κατέβαιναν σ' αυτόν. Η μικρή Νοεμί, όμως, βρισκόταν όλες τις ώρες εκεί. Της άρεσε να φροντίζει για τα λουλούδια και να βοηθά τον γέρο - Ματιέ, τον κηπουρό του μοναστηριού, που την άγαπούσε σαν παιδί του.

Η Νοεμί φορούσε ένα μαύρο ράσο κι είχε σκεπασμένο το κεφάλι της με μια λευκή καλύπτρα. Άλλα δεν ήταν μοναχή. Κι ούτε επιθυμούσε να γίνει. Στο μοναστήρι αυτό είχε καταφύγει κι είχε ζητήσει από τις μοναχές να την πάρουν στην προστασία τους, όταν έμεινε μόνη στον κόσμο, χωρίς οικογένεια και χωρίς φίλους.

Η μοίρα την είχε χτυπήσει άλυπτα στα δεκαοχτώ της χρόνια.

Ο πατέρας της, ο ισχυρός μαρκήσιος του Ζανδιέ, είχε ανακατευτεί σε μια συνωμοσία κι είχε πληρώσει αυτή την ανταρσία με το κεφάλι του. Την ίδια τύχη θα είχε κι ο αδελφός της Άλβέρτος. Ο βασιλιάς Λουδοβίκος Ι3ος, όμως, λυπήθηκε την τελευταία στιγμή τα νεύματα του και του χάρισε τη ζωή, άλλ' όχι και την ελευθερία. Τον έρριξε σε μια από τις βασιλικές φυλακές, αφού πρώτα τον στέρησε από τους τίτλους και τα προνόμια του.

Έτσι η μικρή Νοεμί είχε μείνει μόνη στον κόσμο. Και τότε πήρε την απόφαση να χτυπήσει την πόρτα του μοναστηριού της Βιλλεμπράνς.

Ζούσε από κάμποσο καιρό εκεί, όταν, μια μέρα, που βρισκόταν στον κήπο, άκουσε μια φωνή που έρχόταν από το μέρος του πύργου. Σήκωσε τότε το μάτια της και είδε σ' ένα παράθυρο, πίσω από τα σιδερένια κάγκελλα, ένα ανδρικό πρόσωπο, που της χαμογέλουσε. Αυτό το παράθυρο βρισκόταν στο ψηλότερο μέρος των επάλξεων.

Η Νοεμί δε μπορούσε να διακρίνει τα χαρακτηριστικά

αυτού του ανθρώπου. Θα ήταν, σκέφτηκε, κάποιος δυστυχισμένος, που το πολιτικό πάθος της εποχής τον είχαν ρίξει στη φυλακή. Ένα αίσθημα συμπόνιας την έκαμε τότε να του χαμογελάσει κι' αυτή.

Βλέπονταν τώρα κάθε μέρα. Δεν μπορούσαν, βέβαια, να μιλήσουν, γιατί η απόστασι που τους χώριζε ήταν αρκετά μεγάλη. Έκαναν, όμως, νοήματα ο ένας στον άλλον κι' αυτή η σιωπηλή συνομιλία κρατούσε ώρες ατέλειωτες. Η Νοεμί έτρεχε αδιάκοπα στον κήπο, βρίσκοντας πότε τη μια πρόφασι και πότε την άλλη. Κι' ο φυλακισμένος, από τ' άλλο μέρος, δεν έφευγε πια από το παράθυρο του κελιού του.

Έτσι περνούσε ο καιρός.

Μια μέρα, τέλος, ένα μικρό κομμάτι

από τούβλο έπεσε στα πόδια της Νοεμί.

Ένα χαρτάκι ήταν δεμένο γύρω σ' αυτό.

Η νέα άνοιξε το χαρτάκι και διαβάσε:

«Άγγελέ μου, αν ποτέ οι δήμιοι που

με κρατάνε εδώ μέσα μου ξαναδώσουν

την ελευθερία μου, θάρρω να πέρω στα

πόδια σου για να σου πω πόσο σε λα-

τρέω».

Η καρδιά της Νοεμί σκίρτησε από χα-

ρά, όταν διάβασε αυτό το χαρτάκι. Κι' η

νέα προσπάθησε και πάλι με τα νοήματά

της να κάμη τον φυλακισμένο να καταλάβ-

ει πως συμμερίζονταν τα αίσθηματά του.

Ζούσαν τώρα ο ένας με τη σκέψι του

άλλου. Ο φυλακισμένος εύρισκε πια λι-

γώτερο σκληρή τη ζωή του μέσα στο κελ-

λι της φυλακής κι' η Νοεμί παρηγοριόταν

με την ελπίδα πως η μοίρα ίσως της χα-

μογελούσε μια μέρα.

Αλλά, σιγά - σιγά, μια σκέψι άρχισε να ριζώνεται

στο μυαλό της. Γιατί τάχα δεν θα φρόντιζε ν' απελευθερω-

σε τον άνθρωπο που λάτρευε;

Μια μέρα, λοιπόν, τύλιξε ένα κεραμίδι με σπάγγο και κα-

τάφερε να το πετάξει στο παράθυρο του φυλακισμένου.

Ο φυλακισμένος ξεδίπλωσε τον σπάγγο και βρήκε τότε

ένα σημείωμα που έλεγε:

«Ξαναρίξτε μου το σπάγγο. Θα σ'ας στείλω δυο καλές

λίμες, για να λιμάρετε τα κάγκελα. Με το ίδιο μέσο θ' ανε-

βάσετε κατόπιν μια σκοινένια σκάλα που έχω ετοιμάσει».

Έπειτα από μια εβδομάδα, όλα ήταν έτοιμα. Καί, μια

νύχτα, ο φυλακισμένος κατέβηκε με τη σκοινένια σκάλα από

το κελλί του. Η Νοεμί τον υποδέχτηκε στον κήπο.

— Δυο καλά λόγια μ'ας περιμένουν πίσω από το μονα-

στήρι, του είπε. Άς μην χάνουμε καιρό, γιατί μπορεί ν' ανα-

καλύψουν την δραπέτευσί σας... Πηγαίνουμε μόνο να ευχαρι-

στήσουμε το γέρο - Ματιέ, τον κηπουρό. Αυτός με βοήθησε

σε όλα και μου προμήθευσε τις λίμες και τη σκάλα.

Εμπαιναν σε λίγο αγκαλιασμένοι μέσα στο σπιτάκι του

κηπουρού. Το φώς της μικρής λάμπας που βρισκόταν πάνω

στο τραπέζι φώτισε τα πρόσωπά τους. Τα χέρια τους ξεσφι-

χτηκαν τότε και τα πρόσωπά τους έγιναν κατακίτρινα.

— Νοεμί!

— Άλβέρτο!

Η Νοεμί είχε αναγνωρίσει τον αδελφό της. Κι' ο Άλ-

βέρτος είχε αναγνωρίσει επίσης την αδελφή του, που την

είχε αφήσει μικρή παιδούλα, όταν έφυγε μαζί με τον πατέ-

ρα του για το Παρίσι, εδώ κι' όχτω χρόνια...

Ο Άλβέρτος κι' η Νοεμί ρίχτηκαν ο ένας στην αγκαλιά

του άλλου κι' άρχισαν να κλαίνε με λυγμούς. Είχαν ξανα-

σμίξει έπειτα από τόσες περιπέτειες... Άλλα το έρωτικό

δνειρό τους είχε σωριαστεί σε συντρίμια.

Έπειτα από λίγη ώρα, ο Άλβέρτος έφευγε μόνος του.

Την άλλη μέρα, η Νοεμί παρουσιάστηκε στην ήγουμένη

της μονής και της είπε με φωνή ραγισμένη:

— Πήρα την απόφασί μου. Δεν θα φύγω από δω... Είμαι

έτοιμη, όποτε με κρίνετε άξια, να δώσω τον όρκο της μο-

ναχής...

KAMIA NTOPZIA

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Ζύλ Μαρλ

Η ΝΕΡΑΪΔΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Μπερτινιόλ προσφέρει και πάλι στο Λωράν τη θέσι του διευθυντού του ανθρωπωνομικού. Άνθρωποι ωστόσο, μαθαίνοντας απ' αυτόν ότι έχει βάλει σκοπό του ν' ανακαλύψει το μυοτηριώδη έχθρο της οικογενείας του. Υπόκειται όμως να τον βοηθήσει κι' αυτός. Πάνω στη συζήτηση τους, κατορθώνει να δει τη φωτογραφία της Μαρίας-Ρόζας. Ψάχνει ύστερα, ανακαλύπτει ποιά είναι και μαθαίνει ότι εργάζεται στο σπίτι των Σουλαίμ. Σχεδιάζει λοιπόν να την απομακρύνει από εκεί, ώστε να βρεθεί μόνη στο Παρίσι, ανυπεράσπιστη κι' έκτεθειμένη στις μηχανορραφίες του, που αποθέλουν στο να τη βγάλει απ' τη μέση για να μείνει ελεύθερη η καρδιά του Λωράν. Όταν μαθαίνει λοιπόν με τρόπο απ' το Λωράν ότι η μητέρα του άγνοει το δεσμό του με τη Μαρία-Λουίζα, στέλνει στη μαρκησία ένα ανώνυμο γράμμα και την πληροφορεί ότι έχει κοντά της τη φιλένδα του γιου της. Εκείνη θυμώνει γι' αυτή την εξαπάτησή της και θεωρεί - και δίδωνει τη Μαρία-Λουίζα, παρ' όλες τις ικεσίες αυτής και του Λωράν. Η κοπέλλα ξαναγυρίζει στο Παρίσι.

11ον Την επομένη της ημέρας που διώχτηκε η γλυκεία Μαρία - Ρόζα απ' το σπίτι του Νοζάν, η μαρκησία κι' ο Μισέλ έλαβαν μια πρόσκλησι να παρουσιαστούν στον ανακριτή, στο Παρίσι, για να δώσουν περισσότερες πληροφορίες για τη συκοφαντία του Ζακτέλ.

Παρ' όλη την προφυλάκισι του Μιραντόρ, ο ανακριτής δεν ήταν εντελώς βέβαιος για την ένοχί του. Υπήρχαν μόνον ένδειξεις εναντίον του, άλλ' ήταν τόσο σοβάδες, ώστε εμπόδιζαν την έκδοσι απαλλακτικού βουλεύματος. Έτσι, ο δυστυχισμένος νέος θα παραπεμπόταν όπωσδήποτε σε δίκη.

Η πρώτη κατάθεσι της μαρκησίας δεν ήταν πλήρης. Είχε κρύψει κάτι τι.

Ενώ την εξέταζε ο ανακριτής κ. Σαμπιέρ, προσεκτικά και με σεβασμό για την ηλικία της και την άναπριά της, τη ρώτησε ξαφνικά:

— Μα επιτέλους, κυρία, μου φαίνεται δύσκολο, καθώς κρατούσατε το δολοφόνο, να μην πρόφερε ούτε μια λέξι, πάνω στο θυμό του και στον τρόμο του... Αυτή ήταν μια σπουδαία ένδειξι, που θα μπορούσε να μ'ας οδηγήσει...

— Όχι, δεν είπα τίποτε αυτός ο άνθρωπος... είπα η μαρκησία, σκύβοντας το κεφάλι και τρέμοντας για το ψέμμα της.

Δεν ήθελε να προσφέρει τ' όνομα του Λωράν, να κινήσει τις υπόνοιες της δικαιοσύνης, να τραβήξει την προσοχή πάνω του...

Βέβαια, ήταν άθωος ο γιός της. Δεν της έμεινε πια καμιά αμφιβολία, από τότε που είχε άκουσει τις υπέρτατες ικεσίες του.

Μα ποιος άλλος από μια μητέρα ή ένα αδελφό θα μπορούσε να πιστώσει αυτή την αθωότητα;

Σάπαινε λοιπόν και κρατούσε για τον έαυτό της. Για το Λωράν και για το μεγαλύτερο γιό της τη λεπτομέρεια εκείνη στην οποία βασίζαν όλες τις ελπίδες τους: την ιδιαίτερη προφορά του αγνώστου, που την είχαν άκουσει δυο φορές ήδη...

Μα η μαρκησία ήταν ασυνήθιστη να λήη ψέμματα. Κι' ο ανακριτής κατάλαβε την περαστική ταραχή της και της είπε:

— Αφού, κυρία, επιμένετε σεις κι' ο γιός σας πως ο Μιραντόρ είναι άθωος, λάβετε την καλωσύνη να μου πείτε τουλάχιστον που βασίζετε αυτή την πεποίθησί σας...

— Αν οι υπόνοιές σας στρέφονται σε κάποιον άλλον, έχετε καθήκον να τις ανακοινώσετε στη δικαιοσύνη.

— Δεν θα μπορούσα να πούμε τίποτε το συγκεκριμένο, κύριε, ούτ' εγώ ούτε ο γιός μου. Η πεποίθησί μας είναι βαθεία και απόλυτη. Μας είναι όμως αδύνατον τώρα να υποδείξουμε κάποιον άλλον ως

ένοχο, και να αποδείξωμε την αθωότητα του Μιραντόρ.

Και η μαρκησία πρόσθεσε, πιο σιγά:

— Απολύτως αδύνατον, για την ώρα τουλάχιστον.

Μα ο ανακριτής είχε άκουσει αυτά τα τελευταία λόγια της.

— Για την ώρα, λέτε: επέμεινε. Βλέπετε λοιπόν: Έχετε κάποια υπόψια... Ποιά; Μιλήστε... Σας παρακαλώ. Σας διατάζω...

Η τυφλή κούνησε το κεφάλι της.

— Όχι, απάντησε, δεν μπορώ να σ'ας πω τίποτε, αφού δεν ξέρω τίποτε.

Και βγήκε απ' το γραφείο του ανακριτού. Στο διάδρομο βρισκόταν ο μαρκήσιος — που τον είχε καλέσει κι' αυτόν ο κ. Σαμπιέρ. Επίσης περίμενε η Ζιλμπέρτ, για να περνοδέσει τη γιαγιά της στο Νοζάν, σε περίπτωση που θ' άργούσε η άνακρισι του Μισέλ.

Ο μαρκήσιος μπήκε σχεδόν άμέσως στο γραφείο του ανακριτού.

— Θα σ'ας παρακαλέσω να μου πείτε, κύριε, αν πρόκειται να με κρατήσετε πολύ, του είπε. Με συγχωρείτε για την ερώτησί μου αυτή, αλλά δεν οφείλεται σε ανυπομονησία μου. Θέλω να ξέρω μονάχα αν πρέπει να πω στη μητέρα μου να περιμένει, ή να γυρίσει στο Νοζάν δίχως έμένα...

— Το δεύτερο θάταν προτιμώτερο.

Ο Μισέλ ξαναβγήκε. Στο διάδρομο, κάθονταν σ' ένα πάγκο η Ζιλμπέρτ κι' η μαρκησία.

— Μη με περιμένετε, θ' αργήσω, τους είπε ο Μισέλ.

Και μπήκε πάλι στο γραφείο του ανακριτού.

Η τυφλή προχώρησε σιγά - σιγά στο διάδρομο, ακουμπώντας στο μπράτσο της εγγονής της. Κατέβηκαν τη σκάλα.

— Θάθελα να περπατήσω λίγο, είπε η τυφλή. Νοιώθω καλά τον έαυτό μου σήμερα.

— Θα κουραστήτε, γιαγιά.

— Μπα, όχι. Θα κάνουμε μόνο μερικά βήματα...

Ανέβηκαν το βουλευδάρτο, πέρασαν μια γέφυρα και βρέθηκαν στην πλατεία Σατέλ.

Ξαφνικά, η Ζιλμπέρτ ένωισε να βαράει την πόμπα της γιαγιάς της πάνω στο δικό της. Η τυφλή έτρεμε τώρα σύγκορμη. Η κοπέλλα γύρισε και την κούταξε, έκπληκτη.

— Τι πάθατε, γιαγιά; τη ρώτησε.

— Η μαρκησία ήταν χλωμή σαν πεθαμένη...

— Δεν άκουσε: είπε.

— Τι ν' άκούσω, γιαγιά;

— Τη φωνή... τη φωνή του δολοφόνου!...

— Μα δεν την ξέρω εγώ, γιαγιά.

— Ναι, αλήθεια. Είμαι τρολλή...

Κι' απλώνοντας τα χέρια της προς το ποτάμι, η τυφλή πρόσθεσε:

— Πέρασε πίσω μας... Άκουσα τη φωνή του... Είπ' ο δολοφόνος, σου λέω! Δεν βλέπετε τίποτε...

— Υπάρχει τόσος κόσμος, γιαγιά!...

— Τρέξε, ψάξε να τον βρής... άφισέ με

μόνη... Θα με ξαναβρής εδώ...

— Μα πώς να τον αναγνωρίσω;

— Δεν ξέρω... Ο' άκουσής ίσως τη φωνή του... βαρείά, δυνατή, μ' ένα ελαφρότα-

το ξενικό τόνο... Σε ικετεύω, κόρη μου, μη χάνης ούτε στιγμή! Τρέξε!... Ά-

πό κεί!... Δεν μπορεί να γελιέμαι! Ο Θε-

ός έδωσε στους τυφλούς, για ν' αναπληρώ-

ση τα μάτια τους, κάποιο ένστικτο που τους

— Αφού επιμένετε πως ο Μιραντόρ είναι άθωος, λάβετε την καλωσύνη να μου πείτε που βασίζετε αυτή την πεποίθησί σας... είπε ο ανακριτής.

54

Μια νύχτα ο φυλακισμένος κατέβηκε με τη σκοινένια σκάλα από το κελλί του...

δωγεί... 'Από κεί, σου λέω! Τρέξε γοργά...

Ήταν τόσο μεγάλη και τόσο παράξενη η έξαψη της μαρκησίας, ώστε η Ζιλμπέρτ δε δίστασε πιά.

— Περαιμένετε με εδώ, γιαγιά, είπε. Την άφισε κοντά σ' ένα τοίχο, ώστε να μην έχη κανένα φόβο, κι' όρμησε ύστερα στην τύχη προς τη διέυθυνσι που της είχε δείξει.

Πού θα πήγαινε όμως; Είχε αληθινά πιθανότητες επιτυχίας;

Έτρεχε πίσω απ' τούς άντρες που βάδιζαν μπροστά της, προσπαθούσε ν' ακούση τη φωνή τους, για ν' ανακαλύψη την ελαφροειδή ενική προφορά που της είχε αναφέρει η γιαγιά της. Μά οι προσπάθειές της έμειναν ανώφελες.

Τέλος, έθανάτωση πίσω. Ή τυφλή την περίμενε. Βρισκόταν σ' εκείνη την άγνοια. Ή Ζιλμπέρτ της έπιασε το χέρι.

— Εγώ είμαι, γιαγιά, της είπε λαχναρισμένη.

— Λοιπόν...

— Δεν υπόθεσα ν' ανακαλύψω τίποτε...

— Θέε μου!

— Ήταν πολύ άργα πιά. Θαχε άπομακρυνθή αυτός ο άνθρωπος...

— Ναί, έχεις δίκιο... Κι' ύστερα, πώς να τον άναγνωρίσης;... Δεν τ'όσκέφθηκα. Μ'ε συγχωρή, παιδί μου.

Ή Ζιλμπέρτ σταιμάτησε ένα περαστικό ταξι. Βοήθησε την τυφλή ν' ανεβή και κάθισε κοντά της. Τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε.

Την ίδια στιγμή όμως, οι δυο γυναίκες άκουσαν καθαρά τις λέξεις αυτές, από μία συντροφιά ανθρών που στέκονταν στο πεζοδρόμιο:

«Είναι η μαρκησία ντε Σουλαίμ, που μένει στο Νοζάν, μαζί με την έγγονή της Ζιλμπέρτ».

Ή τυφλή έσφιξε τ'ό μπράτσο της Ζιλμπέρτ.

— Άκουσες, αυτή τη φορά; της είπε.

— Ναί, γιαγιά.

— Βλέπεις λοιπόν πώς δεν είχα γελαστή... Βρισκόταν εκεί, κοντά μας... Πρόσεξες την προφορά του... δεν είν' έτσι;

— Ναί, γιαγιά, την πρόσεξα! άπάντησε η Ζιλμπέρτ, ταραγμένη.

— Τί να κάνουμε τώρα;

Ή Ζιλμπέρτ προσπάθησε ν' άνοίξη την πόρτα του αυτοκινήτου, αλλά δεν τ'ό κατάρρωσε. Φώναξε σ'ό σωφέρ νά σταματήσει. Έκείνος όμως δεν την άκουσε, μέσ' στο βόρυβο της κυκλοφορίας.

Ήταν πολύ άργα και πάλι... Ή μαρκησία είπε μ' άποθάρρυνσι:

— Βλέπεις, Ζιλμπέρτ;... Δεν ήταν δύειρο, ούτε παιχνίδι της φαντασίας μας...

Υπάρχει αυτός ο άνθρωπος. Βρίσκεται σ'ό Παρίσι. Δεν κρύβεται καν... Είναι ο δολοφόνος τ'ό Ζακτέλ, τ' όρκίζομαι!

— Ή τύχη τ'όν έφερε κοντά μας. 'Ας βασιστούμε σ' αυτήν.

— Μά δεν έχουμε τίποτε, τίποτε για νά μάς άδηγήσι... Ένας μονάχα θά μπορούσε

ν' άναγνωρίση μία μέρα τ'ό δολοφόνο: εγώ! Μά είμαι τυφλή... 'Ω, δεν είναι δίκαιος ο Θεός!...

Κι' η μαρκησία σώπασε, βυθισμένη ξαφνικά σ'ήν άπελπισία.

Δ'

Ή Γκώμ είχε λάβει μία μέρα ένα γράμμα απ' τ'ό Λωράν ντε Σουλαίμ.

Τ'όν παρακαλούσε νά τ'ό δώση ένα ραντεβού.

Ή Γκώμ είχε λάβει μία μέρα ένα γράμμα, στις 2.

Πραγματικά, την ώρα εκείνη, ο κομης παρυσίασθηκε σ'ό γραφείο του.

Ή Γκώμ τ'όν δέχθηκε σ'ε μία μεγάλη και γυμνή αίθουσα, έπιπλωμένη με μερικές ψάθινες καρέκλες κι' ένα τραπέζι. Ήταν μόνος, αυτή την ώρα.

— Θέλετε νά μ'ό μιλήσετε, κύριε; τ'όν ρώτησε.

— Μάλιστα. Είμαι ο άδελφός τ'ό μαρκησιού ντε Σουλαίμ.

— Σας γνωρίζω, κύριε, είπε ο άστυνομικός μ'ό ένα τόνο λίγο παράξενο.

Ή Λωράν ένοιωσε κάποια άμηχανία.

— Μ'ε γνωρίζετε, είπατε; ρώτησε. Τί θέλετε ακριβώς νά π'ίτε; Μαντεύω κάποιο ύπονοούμενο σ'ά λόγια σας...

— Δεν τ'όπα για κακό, κύριε... Είχε όμως γίνει αρκετά γνωστή σ'ό Παρίσι εκείνη η ιστορία της λέσχης, εδ'ό και δ'ό μηνες περίπου. Θυμάμαι λοιπόν καλά τ'ό όνομά σας!... 'Αλλά άς προχωρήσουμε σ'ό θέμα μας, κύριε. Ζητήσατε νά μ'ό μιλήσετε, Σας άκούω.

— Έχετε πείρα, κύριε Γκώμ, από έγκληματικές ύποθέσεις. Μά σ'όλες τις ύποθέσεις αυτές, σας άδ'ήγησε σ'ίς έρευνές σας κάποια βετική ένδειξι και σας βοήθησε ν' ανακαλύψετε κι' άλλα στοιχεία.

— Ναί, σχεδόν πάντα...

— Σας έτυχε ποτέ μία ύπόθεσι, όπου νά μην υπάρχη καμμία βετική ένδειξι, αλλά μόνο μία διαίσθησι;... Συναντήσατε ποτέ ένα άπόλυτο αίνιγμα, σ'ό τόσο ένδιαφέρον στάδιό σας;

— Όχι, κύριε, άπάντησε απλά ο άστυνομικός. Ή άστυνομικός δεν παραδίδει πάντα σ'ό κοινό τ'ό μυστικό τ'όν έρευνών της. Κάνει π'ώς άγνοεί κάποτε, αλλά τ'ά έξηγεί όλα. Δεν υπάρχουν αίνιγματα γι' αυτή.

— Όστε λοιπόν, η πεποίθησί σας σ'ήν ύπόθεσι Ζακτέλ...

— Ή αλήθεια είναι π'ώς σ'ό αυτή την ύπόθεσι υπάρχουν μόνο σοβαρές ύπονοιες εις βάρος, τ'ό Μισαντόρ, έξ αίτίας της ζωής που έκανε...

— Ή άστυνομία αναζήτησε μία πολύ εύκολη λύσι. Θάπρεπε νά ψάξη άλλοι, κύριε.

— Π'ό δηλαδή;

— Αναφέρατε π'ό λίγοι τ'ό σκάνδαλο της λέσχης μου...

— Μάλιστα, Λοιπόν;

— Τ'ό σκάνδαλο αυτό ήταν έργο κάποιου άγνωστου έχθρού μου.

— Ή Γκώμ άνασάκωσε τ'ους ώμους του με δυσπιστία.

— Όστε λοιπόν, δεν είχατε χάσει εκείνες τις 100 χιλιάδες σ'ό μπακαρά ρώτησε.

— Ναί, τις είχα χάσει.

— Και τις είχατε πληρώσει, μέσα σ'ήν ώρισμένη προθεσίμη, σ'όν κ. Λουσιέν Μιλλερ'ό που τις κέρδισε;

— Όχι, δεν τις είχα πληρώσει.

— Τότε λοιπόν...

— Μά τ'ό συμβούλιο της λέσχης δεν είχε πάρει καμμία άπόφασι εναντίον μου, Ή ανακοίνωσι εκείνη τοιχοκολλήθηκε κρυφά τ'ή νύχτα, χωρίς νά ξέρη κανείς τίποτε. Και τ'ό ίδιο άγνωστο χέρι, που έκανε αυτή την άτιμία, έστειλε κατόπιν την είδησι σ'ίς έφημερίδες, ώστε νά μ'ό μ'όρεσ'ό νά πνιγ'ό τ'ό σκάνδαλο, αλλά νά γίν'ό π'ιά άνεπακόρωτο τ'ό κακό!

— Άγνοούσα αυτή τ'ή λεπτομέρεια.

— Μπορούν νά σας τ'ό επιβεβαιώσουν ο π'όδρορος, τ'ό συμβούλιο, όλα τ'ά μέλη της λέσχης!

— Μά π'όια σχέσι έχει η ιστορία αυτή με την ύπόθεσι Ζακτέλ;

— Θ'ά καταλάβετε άμέσως. Όκτώ μέρες άργότερα, κάποιος παρυσίασθηκε σ'ό σπίτι μου και μ'όφερε, έκ μέρους τ'ό άδελφού μου, δέκα γραμμάτια τ'όν 10 χιλιάδων φράγκων, με τ'ήν ύπογραφ'ό του, για νά τ'ά προεξοφλήσω, νά πληρώσω έτσι τ'ό χρέος μου και νά σώσω την τιμή μου.

— 'Α, έπ'όκειτο για κείνες τις 100 χιλιάδες, που είχε άποσπείρει ο μαρκησιος απ' τ'ό ταμείο του, τ'ρεις - τέσσερες μέρες π'όιν απ' τ'ήν δολοφονία;

— Ακριβώς.

— Εκείνες που άρν'ήθηκε νά μάς έξηγήση π'ό τις είδεσθε;

— Μάλιστα. Δεν μπορούσε νά σας έξηγήση...

— Γιατί;

— Τ'ά γραμμάτια δεν ήταν δικά του. Ή ύπογραφ'ό ήταν πλαστή. Κι' ο πλαστογράφος...

— Ησαστε σείς; είπε έκπληκτος ο Γκώμ.

— Όχι. Αυτό όμως νόμισε κι' ο άδελφός μου. Και πλήρωσε, για νά με γλυτώση απ' τ'ά κάτεργα!

— 'Α, τ'όν καίμενο! 'Αλλά...

Ή άστυνομικός κ'ύτταξε φιλόπονα τ'ό Λωράν, προσπαθώντας νά εισδύση ως τ'ό βάθος της ψυχής του.

— Ή άνωρωτίσαστε άσφαλώς μήπως είχα κάμει αληθινά εγώ τ'ήν πλαστογραφία.

— Ναί, σας τ'ό έμολογώ... Κι' είναι φυσικό νά σκεφθ'ό τ'ό ίδιο καθένας, έπειτα από τόσα που έχουν λεχθ'ό εις βάρος σας!

— Θαρρ'όμουν ποτέ νά σας κάμω αυτή την έκμυστήρευσι, αν είχα κάμει πραγματικά ένα τέτοιο έγκλημα;

— Δεν τ'ό φαντάζομαι... έκτός αν είχατε κάποιο συμφέρον.

— Ή άδελφός μου κι' η μητέρα μου με ύποπτευθηκαν. Δεν μ'όρεσα νά τ'ους άποδείξω τ'ήν άωρότητά μου, άποτάθηκα όμως σ'ήν καρδιά τους, κι' αυτοί με πίστεψαν! Πρέπει νά με πιστέψετε και σείς, κύριε.

— Θάνα πι'ό δύσκολο, για μένα...

— 'Ισως... γιατί δεν σας τ'ά είπα ακόμα όλα. Ή άδελφός μου κι' η μητέρα μου δεν με κατηγορήσαν μονάχα γι' αυτή τ'ήν πλαστογραφία... αλλά και για τ'ήν δολοφονία τ'ό Ζακτέλ!

— Εσάς! Γιατί;

— Ή άδελφός μου, γιατί μ'ε είχε δ'ή τ'ό βράδυ εκείνο νά σκαρφαλώνω σ'όν μ'ντροτόιχο τ'ό σπιτιού του, απ' όπου με είχε δ'ιώσει. Είχα π'άει εκεί κρυφά, για νά φιλήσω τ'ή μητέρα μου...

— Μά η μητέρα σας... π'ώς πίστεψε;...

— Ή μητέρα μου, γιατί ο άνθρωπος που κρατούσε σφιχτά, κοντά σ'ό π'ώμα τ'ό Ζακτέλ, της είπε σιγανά: «Είμαι ο Λωράν, ο γιός σας!»

— Τί αλλόκοτη ιστορία είν'ό αυτή πάλι;...

— Είν'ό η καθαρή αλήθεια, σας τ'ό όρκίζομαι.

— Μά η μητέρα σας βεβαίωσε τ'όν άνακριτή π'ώς ο δολοφόνος δεν είχε π'οφέρει ούτε λέξι μπροστά της.

— Τ'ό είπε γιατί φοβότανε για μένα...

— Καταλαβαίνω!...

— Εγώ όμως, κύριε, που δεν έχω κανένα φόβο, ήρθα σ'ε σας και σας τ'ά φανέρωσα όλα... Σας ρωτ'ό δ'ε τώρα αν π'ί-

στέψατε και σείς, όπως κι' εγώ, ότι τ'ά τρία αυτά έγκλήματα, η δολοφονία η πλαστογραφία κι' η δυσφήμισ'ό μου, έγιναν απ' τ'ό ίδιο πρόσωπο!

— Για πο'ό σκοπό;

— Αν τ'όξερα, κύριε!...

— 'Αλήθεια, έχετε δίκιο. Είπα μία άνοησία. 'Αν ξέραμε τ'ό σκοπό, δεν θά μάς μένανε π'ιά νά μάθουμε πολλά πράγματα...

— Με πιστεύετε λοιπόν, κύριε;

— Χμ, σχεδόν!... είπε ο Γκώμ με κάποια επιφύλαξι. Δεν σας κούβω ως τόσο ό-τι θά ζητήσω πληροφορίες σ'ή λέσχη σας.

— 'Αν μ'ό είπατε ψέμματα για κείνη τ'ήν άνοησία, έσπεριζε κατόπιν τ'ήν είδησι σ'ίς έφημερίδες, ώστε νά μ'ό μ'όρεσ'ό νά πνιγ'ό τ'ό σκάνδαλο, αλλά νά γίν'ό π'ιά άνεπακόρωτο τ'ό κακό!

— 'Αν αντίθετος είπατε τ'ήν αλήθεια, μ'ορεί νά βρισκόμαστε μπροστά σ'ε μία απ' τ'ίς μυστηριώδεις εκείνες ύποθέσεις που άναφέρατε π'ό λίγοι...

— Και π'όυ δεν είναι τόσο σπάνιες όσο πιστεύετε.

Ή Λωράν άναστένανε βαθεία, σηκώθηκε και είπε:

— Ό, κύριε, τί ευτυχισμένος π'ό είμαι! Χωρίς έσας, δεν θά μπορούσα νά κάνω τί-τίποτα... Κι' αν με περνούσατε για άπατεώ-να, τί θά γινόμουν τότε;... Είμαι πολύ ευτυχισμένος π'όυ βλέπω π'ώς κλίνετε νά με πιστέψετε, έσείς π'όυ τ'ό έπαγγέλμά σας σας κάνει λίγο σκεπτικιστή και δύσπιστο!...

— Αυτός ακριβώς ο σκεπτικισμός μου προκαλεί τ'ό ένδιαφέρον μου γι'ό αυτή τ'ήν ιστορία. 'Αν μ'ό δινετε π'ό συγκεκριμένες λεπτομέρειες, π'ό πειστικές, χειροπιαστές άποδείξεις, θά δυσπιστούσα τότε και θά-λεγα σ'όν εαυτό μου: «Τ'ό ν'όυ σου, φιλε μου! Πάει νά σ'ε τυλίξη αυτός!...»

— Μά έσείς μ'ό διηγηθήκατε ένα καθαρό μυθιστόρημα. 'Εμεις φυσικά δ'ε νά με γοη-τέψω, έφ'όσον έμεις σ'ήν άστυνομία έχομε για καθημερινό ψωμί μας τ'ό μυθιστόρημα.

Ή Γκώμ κ'ύτταξε τ'ήν ελκρινή φυσιογνωμία τ'ό Λωράν, κορμασμένη απ' τ'ίς τόσες συγκινήσεις π'όυ είχε περάσει, κι' άναστα-τωμένη απ' τ'ήν τωρινή χαρά του κι' απ' τ'ήν έλπίδα.

— 'Α, αυτός είναι ένα καλό παλληκάρι, η εγώ είμαι ήλιθιος!... είπε με τ'ό ν'όυ του.

— Ή Λωράν τ'όσφιξε ζωηρά τ'ό χέρι.

— Για νά μ'ε σας μείνη π'ιά καμμία αμφιβολία, τ'ό είπε, έλάτε τώρα άμέσως μαζί μου, αν έχετε καιρό. Θά πάμε νά δούμε τ'όν π'όδρομο της λέσχης, τ'ό μαρκησιο ντε Λανσάκ.

— Εστω. Μά σας βεβαίω π'ώς δεν αμφιβάλλω π'ιά νά σας, κύριε!

Ή μαρκησιος ντε Λανσάκ έμεινε σ'ήν λεωφόρο Γκραντ - 'Αρμε. Οι δυο άντρες έφτασαν σ'ε λίγο σ'ό σπίτι του. Ή μαρκησιος τ'ους δέχθηκε, κάπως έκπληκτος για τ'ήν έπίσκεψ'ό τους - γιατί ήξερε έκ φήμης τ'όν άστυνομικό.

— Δεν ύποπτευεσθε κανένα;

— Όχι, κανένα άπολύτως.

— Θά μ'ό επιτρέψετε ως τόσο, επ'ένειν ο Λωράν, νά έμπιστευθ'ό σ'όν κ. Γκώμ μία λεπτομέρεια π'όυ έμαθα εδ'ό και μερικές μέρες μονάχα και π'όυ έχει ίσως τ'ή σπουδαι-ότητά της.

— Μιλήστε, μιλήστε...

— Ή τοιχοκόλλησι της ανακοινώσεως έ-κείνης σ'ή λέσχη, δεν μ'ορεί νά έγινε πα-ρά τ'ή νύχτα. Πρέπει λοιπόν νάχε κρυφ'ό έ-κει κάποιο μέλος της λέσχης απ' τ'ήν προη-γουμένη βραδυά...

— Άρν'όμ'όι νά παραδεχθ'ό ένα απ' τ'ους φίλους μας ίκανό για τέτοια αίσχρη πράξι...

— 'Ισως κανείς υπηρέτης...

— Μάλλον... 'Αν τ'όν πλήρωσε κάποιος ένδιαφερόμενος...

— Νά λοιπόν η λεπτομέρεια π'όυ έπιθυ-μ'ό ν' αναφέρω σ'όν κ. Γκώμ και νά έπι-στήσω τ'ήν προσοχή του: 'Υστερα από με-ρικές μέρες, παραιτήθηκε ξαφνικά ένας απ' τ'ους υπηρέτες της λέσχης μας, κάποιος ό-νόματι Μπαλμαντόν.

— Μάλιστα, έφυγε εδ'ό και τ'ρεις μήνες.

— Και τί άπόγινε; ρώτησε ο Γκώμ.

— Τ'ό άγνοούμε. Δεν τ'όν έανασείδε κανείς από τότε.

— Θάπρεπε νά τ'όν έαναβρούμε.

— Αυτό είναι δική μου δουλειά, είπε ο άστυνομικός.

Ή Λωράν τ'όπιασε τ'ά χέρια και τ'ό είπε θεομάν:

— Θά μ'ε βοηθήσετε λοιπόν; Δέχεσθε;...

— Ναί, θά σας βοηθώ, κύριε ντε Σου-λαίμ. Κι' όταν ένώσουμε τις προσπάθειές μας, έμεις οι δυο, θ' ανακαλύψουμε τ'ήν αλήθεια, ακόμα κι' αν σπάση ο διάβολος τ'ό πόδι του!

Οι δυο άντρες άποχαιρέτησαν τ'ό μαρκη-σιο ντε Λανσάκ. 'Εξω σ'ό δρόμο, χώρισαν.

Ξανασυναντήθηκαν όμως τις έπομενες ή-μέρες, όπως είχαν συμφωνήσει.

Ή Γκώμ ήθελε νά συγκεντρώση κάθε δυ-νατή πληροφορία γύρω απ'ό αυτή τ'ήν τόσο μπλεγμένη και σκοτεινή ύπόθεσι. 'Επειτα από δύο - τρεις συναντήσεις με τ'όν κομη-τά, καταποτίσθηκε για όλα και δεν είχε π'ιά νά μάθ'ό τίποτα.

Ήξερε π'ώς ο άγνωστος π'όυ παρυσία-σθηκε σ'ό σπίτι τ'ό Λωράν, ήταν ψηλός και εύσωμος, με γκριζά μαλλιά.

— Υποπτεύομαι π'ώς θά φορούσε περ-ρουκά... είπε. Μήπως προσέξατε όμως τί-τίποτα άλλο; Τά μάτια του π'ώς ήταν;

— Γαλανά. Κι' είχε σ'ή φωνή του μία ελαφροειδή άγγλική προφορά.

— Αυτό τ'ό τελευταίο είναι πολύ ένδια-φ'όρον.

— Ακόμη δ'ε περισσότερο, έφ'όσον η μη-τέρα μου παρυσίασθηκε, τ'ή βραδυά της δολο-φονίας όπ'ι είχε κι' ο φονιάς αυτή τ'ήν προ-φορά.

— Συμμερίζομαι τ'ή γνώμη σας: Ή άν-θρωπός σας κι' ο δολοφόνος τ'ό Ζακτέλ είναι τ'ό ίδιο πρόσωπο. Μπορείτε νά μ'ό περιγράψετε αυτόν τ'ό Μπαλμαντόν, π'όυ άκουσα ν' αναφέρεται τ'ό όνομά του σ'ό σπι-τι τ'όυ κ. ντε Λανσάκ;

— Ό, δεν μ'οιάζει καθόλου με τ'όν έγνω-στο π'όυ ήρθε σ'ό σπίτι μου... έστω κι' αν ύποθεσάμε π'ώς είχε φορέσει περρουκά...

Κι' ύστερα, η ένική προφορά...

— Αυτή μ'ορεί κάλλιστα νά ήταν προσ-ποίησι.

Κι' ο άστυνομικός πρόσθεσε, μιμούμε-νος εύκολα τ'ήν άγγλική προφορά, δίχως νά πάψη νά χαμογέλα:

— Όλοι οι συνάδελφοί μου μπορούν νά τ'ό καταφέρουν!

Ή Λωράν χαμογέλασε κι' αυτός. Τ'ό κ'ε-φι τ'όυ Γκώμ τ'όυ ξανάδινε έλπίδα.

— Εχω νά σας π'ώ και κάτι άλλο, δ'ή-λωσε. Χτές, βγαίνοντας απ' τ'ό Δικαστικό Μέγαρο, η μητέρα μου κι' η άνηψία μου διέσχισαν τ'ήν πλατεία τ'όυ Σατελέ, όταν έξαφνα η μητέρα μου - π'όυ έχει δευτά-τη άκοή, σ'όν δλους τ'ους τυφλούς - άκου-σε καθαρά τ'ή φωνή π'όυ είχε έανακούσει τ'ή βραδυά τ'όυ έγκλήματος.

— Μπ'ά! Μπ'ά! είπε με έκπληξι ο Γκώμ. Και τί έγινε ύστερα;

— Τί μπορούσε νά κάν'ό μία τυφλή;...

Ή Ζιλμπέρτ τ'ήν άφισε, έψαξε εδ'ό κι' έ-κει, προσπαθώντας ν' άκούση κι' εκείνη τ'ή φωνή. Τ'όύ κάκου όμως!

— Και π'όια λόγια άκούσε η μητέρα σας;

— Ή άνθρωπος εκείνος είχε π'ή, σ'ό πέ-

ρασμά της: «Είναι πολύ καλός για μένα και δεν π'οκείται νά φύγω ποτέ απ' τ'ήν ύπη-ρεσία του».

— Φαίνεται σ'όν νάταν υπηρέτης και νά μιλούσε για τ'όν άφεντικό του.

— Ή ίσως υπάλληλος π'όυ μιλούσε για τ'όν π'οιστάμενο του... Μερικά λεπτά άργό-τερα, όταν η μητέρα μου κι' η Ζιλμπέρτ εί-χαν ανεβή σ' ένα ταξι για νά πάνε σ'ό στα-θμό, άκουσαν κι' οι δυο τ'ήν ίδια φωνή νά λέη: «Είναι η μαρκησία ντε Σουλαίμ, π'όυ μένει σ'ό Νοζάν, κι' η έγγονή της Ζιλ-μπέρτ».

— Τί έκαναν τότε;

— Δεν πρόλαβαν, δυστυχώς, νά σταμα-τήσουν τ'ό αυτοκίνητο.

Ή Γκώμ άνασάκωσε νευρικά τ'ους ώ-μους του. Φαινόταν δυσανεστήμενος, παρ'όλη τ'ή συντησμένη ήρεμία του.

— Νά πάση ή όργη! γκρίνιασε. 'Επρε-πε νά φωνάσουν, νά χαλάσουν τ'όν κόσμο, νά σπάσουν ένα τ'άμι στην άνάγκη!

— Μην έκαίνετε, κύριε Γκώμ, π'ώς ήταν δυο γυναίκες, μονάχες!

— Ναί, βέβαια... Όστόσο, χάθηκε μία σπουδαία ευκαιρία, κι' ο Θεός ξέρει αν και π'ότε θά έαναπαρυσίασθ'ό!

Ξαφνικά όμως, ο άστυνομικός πρόσθεσε, σ'όν νά τ'όυ είχε έρθει κάποια ιδέα:

— Έλάτε μαζί μου μία στιγμή!

Ανεβήκαν σ'ό Δικαστικό Μέγαρο. Ή Γκώμ μίλησε π'ρώτα ιδιαιτέρως με τ'όν άνα-κριτή κ. Σαμπέρ, κι' ύστερα άδ'ήγησε τ'όν κόμητα σ'ε μία μικρή αίθουσα. 'Εκεί, π'ήρε από μία χαρτονομία θηκή ένα κομμάτι ύ-φασμα, με τ'ή σφραγίδα τ'όυ δικαστηρίου και μ'ό ένα αριθμό: Ήταν απ' τ'ό μανίκι τ'όυ Λάζαρου Μπέρμαν, π'όυ είχε σκιστή καθ'ώς πάλευε με τ'ήν τυφλή.

— Κυττάχτε τ'ό... είπε ο Γκώμ σ'όν κό-μητα. Μήπως σας θυμίζει τίποτε;

Ή Λωράν προσπάθησε νά θυμηθ'ό. Μά τ'ό ύφασμα π'όυ ψηλάφουσε και στριφογύ-ριζε σ'ά χέρια του, ήταν κοινότατο, σκού-ρου χρώματος και δίχως κανένα διακριτι-κό σημείο.

— Δεν μ'ορώ νά σας π'ώ τίποτε, κύ-ριε Γκώμ, δήλωσε σ'ό τέλος ο νέος.

— Τ'ό φαντάζομαι!... Αυτό τ'ό ύφασμα δεν π'οκείται νά μάς χρησιμ'έση σ'ε τίπο-τε... Κι' όμως, πόσοι έγκληματίες π'ίσσθη-καν, χάρις σ'ό ένα κομμάτι π'όυ είχε κοπή απ' τ'ό κοστούμι τους!

— Άκούστε, θά σας αναθέσω μία δουλειά. Είναι επείγουσα και θά τ'ήν διεκτεραιώσετε γρηγορώτερα και καλλίτερα από μένα.

— Μιλήστε! Είμαι σ'ή διάθεσί σας... Θάδ'ω και τ'ή ζωή μου ακόμα για τ'ήν έ-πιτυχία μας!

— Θά μάθετε απ' τ'όν άδελφό σας τ'ά όνόματα και τις διευθύνσεις όλων εκείνων π'όυ είχαν έμπορικές είτε και φιλικές σχέ-σεις μαζί του, καθ'ώς και τ'ών εργατών και τ'ών υπαλλήλων του, όλων ανεξαιρέτως.

Θα τους έπισκεφτούμε, θα τους εξετάσουμε ένα προς ένα... "Αν χρειαστεί ακόμη, θα τους βάλουμε να παρελάσουν ένας - ένας και να μιλήσουν, μπροστά στην μητέρα σας και σε σας... Κάτι μου λέει πως ο άνθρωπος μας έπρεπε να πλησιάζει συχνά έσας ή τον αδελφό σας... γιατί φαινόταν να ξένη καλά όλα τα ιδιαίτερα οικογενειακά σας.

— Τό σκέφθηκα κι' εγώ, αυτό — Φέρτε μου λοιπόν το συντομώτερο αυτό το κατάλογο... Καί τώρα ως χωρίζουμε, με περιμένει πολλή δουλειά στο γραφείο... Είμαι όμως πάντα στη διάθεσή σας, αν τυχόν σας συμβή κάτι σοβαρό, οποιαδήποτε ώρα της ημέρας ή της νύχτας. "Η διεύθυνση του σπιτιού μου είναι: "Οδός Νταφίν, 22.

«Χτυπήστε το κουδούνι της πόρτας τρεις φορές στη σειρά, για να καταλάβω πως είσαστε σεις. "Ωρεθούδα.

Ε'

"Η επιχείρησι του Μισέλ ντε Σουλαίμ κατέρρεε. "Η δολοφονία του Ζακτέλ ήταν το σύνθημα της καταστροφής.

Για να γλυτώσει το γυίο της απ' το θαλάσσιο χτύπημα της χρεωκοπίας, η μαρκήσια ντε Σουλαίμ είχε θυσιάσει ό,τι κι' αν είχε. Μά αυτό δεν ώφελεσε σε τίποτε. Κάθε μέρα, ο μαρκήσιος συναντούσε δυσκολίες άνωπρόβλεπτες.

Σχεδόν παντού άρνιόνταν τώρα να του κάνουν πίσωσι.

Είχε ξαναπροσλάβει τους εργάτες του, όμως μόλις κανόνισε τις πληρωμές του τέλους του μηνός. Θάδελε να ζωντανέψει πάλι αυτή την επιχείρησι, που άνθουσε εδώ και μερικές μέρες. Μά του κάκου πάλευε...

Οι πρώτες συκοφαντίες, που είχαν κυκλοφορήσει τώ πρώτ' της καταστροφής, είχαν μεγαλώσει σιγά - σιγά κι' είχαν άπλωθ' σαν τ'ό λάδι πάνω στο νερό. Είχαν καταστρέψει, γύρω απ' το Μισέλ, αυτό που άποτελεί τη δύναμι του βιομηχάνου ή του έμπιστου: την έμπιστοσύνη.

Είχαν γεννηθ'ά τώρα αμοιβολίες για την έντιμότητα του Μισέλ.

Δέν τον κατηγορούσαν βέβαια για τη δολοφονία του ταμιά. "Ήσαν όμως παντού πώς, τρεις μέρες πριν απ' το τέλος του μηνός, είχε άποσύρει ένα σεβαστό ποσόν απ' το ταμείο του, πάνω από 80 χιλιάδες φράγκα, και είχε άρνηθ'ά να εξηγήσει που τα χρησιμοποίησε.

"Η ιστορία αυτή φάνηκε ύποπτη, και

πλάστηκαν γύρω της ένα σωρό παραμύθια.

Στό μεταξύ, ο Μισέλ ανέβαλλε από μέρα σε μέρα, με τις έκπληκτικότερες προστάσεις, τη στιγμή που βάρταν άναγκασμένος πιά να κηρύξει πτώχευσι. Θά χαρακτήριζαν τότε τη χρεωκοπία του ως δολία.

Σέ τί θα ώφελοσε να μιλήσει; Νά εξηγήσει πώς τα γραμμάτια — ή αίτια όλων του κακού — ήταν πλαστά; Σέ τί θα ώφελοσε να πη πως είχε πληρώσει, για να σώσει τόν αδελφό του, θεωρώντας τον πλαστογράφο;

Σέ τίποτε, άσφαλώς!... Τό κακό είχε γίνει πιά, κι' ήταν άνεπανόρθωτο.

Τά βιβλία του δέν δικαιολογούσαν τη χρησιμοποίησι του ποσού εκείνου. "Όσο για τά γραμμάτια, που θα μπορούσαν να τόν σώσουν ίσως, αν τά παρουσίαζε, δέν ύπάρχαν πιά! Τά είχε κάψει, για να εξαφανιστεί κάθε ίχνος του έγκλήματος για τό όποιο κατηγορούσε τόν αδελφό του!

"Όσο ελαττώνονταν οι παραγγελίες, ο Μισέλ περιώριζε τό εργατικό προσωπικό του. "Εβλεπε όμως να όταν μοιραία ή μέρα που θα τους άπλενε όλους και θάκλεινε οριστικά τό εργοστάσιό του.

"Ενώ κύτταζε λοιπόν γύρω του, άναζητώντας άπελπισμένα κάποιο μέσον σωτηρίας, ο Λωράν του έδωσε την πρώτη έλπίδα.

"Ο κόμης είχε λάβει ένα πρωτ', στο σπίτι του, ένα σύντομο γράμμα του Μπερτινιόλ, που του έλεγε:

«"Αν δέν έχετε τίποτε καλλίτερο να κάμετε άπόψε, έλάτε να με συναντήσετε στο "Οντέον". Έχω κλείσει ένα θεωρείο για την παράστασι της "Αρλεζιέν". Δέν καταλαβαίνω πολλά πράγματα από μουσική, ή Τζένου μου όμως ή λατρεύει. Θά μου δοθή δέ μια ευκαιρία να κουβεντιάσω μαζί σας για πράγματα που σας ενδιαφέρουν».

"Η πρώτη σκέψι του, όταν έλαβε αυτή την πρόσκλησι, ήταν να βρη μια πρόφοσι για ν' άρνηθ'ά.

"Όχι πώς φοδόνανε τη γοητεία της Τζένου... Λάτρευε τη Μαρία - Ρόζα και δέν έβαζε στο μυαλό του άλλες γυναίκες...

Σκέφθηκε όμως πώς ήταν ύποχρεωμένος στο Μπερτινιόλ, που του είχε δείξει πάντα ενδιαφέρον και φιλία. "Αποφάσισε λοιπόν να πάη.

"Όταν μπήκε στο θεωρείο, είχε άρχισει ή δεύτερη πράξι. "Η Τζένου στράφηκε ή τόν κύτταξε, χαμογελώντας δειλά. Δέν

τόν είχε ξαναδη καθόλου, απ' την ήμέρα που τόν είχε άκούσει να λήη στον πατέρα της πώς δέ θα τήν άγαπούσε ποτέ γιατί είχε δοσμένη σ' άλλη τήν καρδιά του.

"Ο πατέρας της τήν είχε παρηγοήσει ύστερα:

— Θά σ' άγαπήσει, θα σε παντρευτή! "Εννοια σου!

Είχε έμπιστοσύνη στον πατέρα της, όπως και στην όμορφιά της και στα νειάτα της. Κι' είχε ξανακρίσει να έλπιζι.

"Αφού δέ, ύστερα απ' ό,τι είχε συμβή, έπειτα απ' ό,τι είχε πη, ο Λωράν παρουσιάζονταν πάλι μπροστά της, σημαίνε πώς μετανούσε ίσως για τά ώμα λόγια του... και πώς τό λουλούδι που του είχε άφίσει, είχε μιλήσει γι' αυτήν για τό φλογερο έρωτά της!

Νά γιατί, καθώς άπλωνε τώρα τό γαντοφορεμένο χεράκι της στο νέο χαμυγλαστή, ήταν βαθεία τραγμένη απ' τήν παρουσία του. "Εκείνος τό πήρε και τό σφίξε.

Στό διάλειμμα, ο Μπερτινιόλ κι' ο Λωράν κουβεντιάσαν λίγο.

— Έμαθα, είπε ο πρώτος, πώς ο άδελφός σας βρίσκεται τώρα σε έξαιρετικά κρίσιμη θέσι.

— Ναι, και δέν έχει κανένα μέσον σωτηρίας.

— "Α, αλήθεια είναι τόσο άπελπιστική ή κατάστασι; Δέν έχει κανένα φίλο, για να τόν βοηθήσει να ξελασπώσει;

— Όχι, δέν έχομε κανένα...

"Ο Μπερτινιόλ άκούμπησε τό φαρδύ και τριχωτό χέρι του στο γόνατο του νέου.

— Έγώ λοιπόν δέν λογαριάζομαι: τώ είπε γελώντας.

— Εσείς, κύριε Μπερτινιόλ; "Εσείς;

— Ναι, εγώ, διάβολε! Τί τό έκπληκτικό βρισκете;

— Θά θέλατε...

— Από φιλία για σας — γιατί δέν έχω την τιμή να γνωρίζω τόν αδελφό σας — θάθελα πολύ, να τόν βοηθήσω να βγη απ' τη δύσκολη αυτή θέσι του. Μπορώ να σας τό ύποσχεθώ άπ' τώρα...

— Ό, κύριε, σώζετε τόν αδελφό μου, μάς σώζετε όλους!

— Τόσο τό καλλίτερο... Μά δέν ύπόσχει λόγος να μ' ευχαριστήσετε για κάτι τόσο εύκολο και άπλό.

"Ο Λωράν, άνύποπτος, είχε πιάσει τά χέρια του Μπερτινιόλ και τάσφιγγε μ' όλη του τη δύναμι, με τήν καρδιά ξεχειλισμένη από εύγνωμοσύνη.

"Όστόσο κάποιος άδριςτος φόβος, σαν μακρινό προαίσθημα κινδύνου, τόν έκαμε να ρωτήση εαφνικά, δίχως να τό καλοσκεφθ'ά και χωρίς να ζυγισή τά λόγια του:

— Κι' αυτό δίχως όρους, κύριε Μπερτινιόλ;

— Τί όρους να σας έπιβάλω;... Σας προσφέρω τό πορτοφόλι μου. Μεταχειρισθ'ίτε το. Πόσα χρειάζεται ο μαρκήσιος, για ν' ανταποκριθ'ί στις ύποχρεώσεις του;

— Δέν τό ξέρω. Θά σας τό πη αύριο ο ίδιος, αν θελήσετε να τόν δεχθ'ίτε.

— Όχι, δέν ύπάρχει λόγος να ένοχληθ'ί. Περάστε να με πάρετε, και θα πάμε μαζί στο Νοζάν.

— Όπως θέλετε, είπε ο Λωράν συγκινημένος.

— Άρχισε ή τρίτη πράξι. "Η όρχήστρα έπαίζει τήν εισαγωγή.

Καθώς στράφηκε προς τη σάλλα, ο Λωράν συνάντησε τά μαύρα μάτια της Τζένου, και τώ φάνηκε πως διάβαζε μέσα τους ένα μάλωμα κι' ένα χάδι συγχρόνως...

«"Σ' αυτήν ρωστώ τήν έπέμβασι του πατέρα της — σκέφθηκε. Χάρις σ' αυτήν, είμαι βέβαιος, θα μωρόσει να γλυτώσει ο άδελφός μου απ' τη ντροπή της χρεωκοπίας... Κι' όμως δέν έχει να έλπίζι τίποτε από μένα, έφόσον ξέρει πώς άγαπώ άλλη!»

Και κύτταξε τη Τζένου μ' ένα μίγμα συμπόνιας και κάποιας τρυφερότητας.

"Η ύπόθεσι της "Αρλεζιέν" έτυλιγόταν μπροστά στα μάτια τους. Είχε φτάσει τώρα στο σκηνή τόν δυό γέρον, τώ Μπαλταζάρ και της Ρενών, που ξαναβοήσκονταν ύστερα από σαράντα χρόνια, άφού είχαν άγαπήθ'ά φλογεροά στα νειάτα τους χωρίς να τό πώμε ποτέ ο ένας στον άλλο.

"Ο γέρος έλεγε, τυλιγμένος με τη χοντρή κάπα του βοσκού:

«—Πόσες φορές, καθώς βοσκούσα τό κο-

πάδι μου, έβλεπα τόν καπνό του σπιτιού σου, που φαινόταν να μωύ γνέφη και να μωύ λήη: "Ελα, είν' εδώ!»

— Κι' εγώ, άκούγα να γαυγίζουμε τά σκυλιά σου και σ' άναγνώριζα από μακριά, έπρεπε να βάλω πολλή δύναμι στον εαυτό μου για να μιν τρέξω κοντά σου! Μά επιτέλους τώρα τελειώσανε τά βάσανά μας και μπορούμε να κυτταχούμε στα μάτια χωρίς να κοκκινίσουμε... Μπαλταζάρ!

— Ρενών!

— Ντρέπεσαι άραγε να μ' άγκαλιάσεις, έτσι γρηά και ζωμένη που είμαι;

— Μά τί λές;...

— Σφίξε με λοιπόν δυνατά στο στήθος σου, καλέ μου. Πενήντα χρόνια τώρα σου τό χρωστάω αυτό τό φιλικό φιλι!...

Δάκρυα κυλούσανε στο πρόσωπο της Τζένου. Κι' ή ματιά της φαινόταν να λήη: «Τους άκούς; Πέρασαν όλη τους τη ζωή ύποφέροντας... Θά μ' άφίσεις να σ' άγαπώ σ' όλη μου τη ζωή, έμένα που σου προσφέρω τήν εύτυχία, δίχως καν τήν έλπίδα να δώ τήν καρδιά σου να μαλακώνη;...»

«Καυμένη κοπέλλα!» συλλογιόταν ο κόμης.

Γύρισε άλλου τά μάτια του. "Η ματιά του έπεσε στο Μπερτινιόλ.

Είχε καταλάβει εκείνος τά αισθήματα που γεννούσε στην καρδιά της κόρης του ή σκηνη τόν δυό γέρον. Ξεχασε λοιπόν για μια στιγμή τό ρόλο του καλοκάγαδου ανθρώπου, και τά μάτια του άστραφταν, άπό μίσος.

"Ο Λωράν παραξευεύτηκε, άνασκήρτησε. Δέν ήταν πιά αυτός ο Μπερτινιόλ που ήξερε, ο ήρεμος κι' άφρόντιστος, έτοιμος πάντα να συχωρήσει τά παραστρατήματά του και να τόν εξυπηρετήση. "Ήταν ένας καινούργιος Μπερτινιόλ, που δέν τόν είχε ξαναδη ποτέ...

Τώ φαρδύ πρόσωπό του είχε αύλακωθή εαφνικά από ρυτίδες, που τόν έδειχναν πιά άδύνατο. "Εσφιγγε τά δόντια του και τά μάτια του πετούσαν φωτίες.

"Ο Λωράν τόν κύτταζε, λίγο τρουαγμένος.

Μά εκείνος τό κατάλαβε γρήγορα και ξαναπήρε τη συνηθισμένη έκφρασι του. Πέρασε άργά τό χέρι του πάνω απ' τό μέτωπό του και είπε, προσπαθώντας ν' άστειευθ'ί:

— Τί ώραία σκηνή και τί γλυκεία μουσική!... Εγώ δέν καταλαβαίνω πολλά πράγματα, κι' όστόσο είμαι συγκινημένος. Πώς τό εξηγείτε, αυτό;

"Όταν έφευγαν απ' τό θέατρο, ή Τζένου είπε στον πατέρα της:

— Πρόκειται να δώσουμε μια γιορτή στο σπίτι μας. "Εχεις προσκαλέσει τόν κύριο ντε Σουλαίμ;

— Όχι ακόμα... "Ανάλαβε συ να τόν προσκαλέσεις.

"Η κοπέλλα κύτταξε τό Λωράν, χαμογελαστή και ίκετευτική.

"Εκείνος δέν τόλμησε ν' άρνηθ'ά. Και τά μάτια της Τζένου πήραν μια έκφρασι τέτοιας χαράς κι' εύγνωμοσύνης, ώστε ο Λωράν συγκινήθηκε.

"Όταν θα χώριζαν οι δυό άντρες, ο Μπερτινιόλ είπε:

— Δέν ξεχάσα τήν ύπόσχεσί μου... "Ελάτε να με πάρετε απ' τό ξενοδοχείο μου αύριο κατά τις 2... Θά πάμε μαζί στο Νοζάν.

Στό αυτόκίνητο που τούς πήγαινε στο σπίτι τους ο Μπερτινιόλ ρώτησε τήν κόρη του:

— Είσαι εύτυχισμένη λοιπόν;

— Ναι, πατέρα, άφού τόν ξαναείδα!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια,

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Βαπτίσεις

Τήν 2)9)56 είς τόν ιερόν Ναόν της Παναγίας της Τήνου ο κ. "Αλέκος Πάνης ανέβη-εσπο έκ της κολυμέλλας τό τέκνον του κ. Δημητρίου και Βασιλικής Ρούσσας, όνομάσας αυτο χρήστον. Είς τόν άνάδοχον και τούς γονείς εύχόμεθα να τούς ζήση.

Οικογένεια Β. Γεωργιάδη

"Αναχωρήσεις

"Ο Ιατρός Λάζαρος Νικ. Σπυροπούλος άναχωρήσεν είς Βιέννην διά ευρύτερας σπουδής.

"Η Ραχήλ Πήρσονς

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ΤΣΙΓΚΟΥΝΙΑ ΤΗΣ ΜΙΣ ΠΗΡΣΟΝΣ

Γύρω από τη ζωή και τόν θάνατο της μισανθρώπινης "Αγγλίδας πολυεκατομυριούχου

Κανένας βίαιος θάνατος, τόν τελευταίο καιρό, δέν προκάλεσε τόσο λίγη συγκίνησι, όσο ή δολοφονία της βαθύπλουτης "Αγγλίδας γεροντοκόρης Ραχήλ Πήρσονς από τόν σταυλίτη της Ντένις Πράτ.

Γιατί ή μίς Πήρσονς, μια «φριχτή μέγαιρα, ξεσηκωμένη από τις σελίδες του Ντίκενς», όπως τήν παρουσιάζουν τά ευρωπαϊκά φύλλα, ήταν ή αντίδημοτικότερη γυναίκα στο "Ήνωμένο Βασίλειο.

"Η μισανθρωπία, ο έκκεντριςμός και ή τσιγκουνιά άποτελούσαν τό βασικό τρίπτυχο τού χαρακτήρα της. Και ήταν, και στις τρεις αυτές ιδιότητες, άσυμμετρητά...

"Εγγονή τού κόμητος Ρός, που ύπήρξε ένας από τούς διασημότερους αστρονόμους της "Αγγλίας και πρόεδρος της Βασιλικής "Ακαδημίας "Επιστημών, μοναχοκόρη τού σερ Τσάρλς Πήρσονς, τώ έφευρέτου της τουρμπίνας με άτμό, πλουσιωτάτη, προικισμένη με μια μόρφωσι σπάνια για τις κοπέλλες της εποχής της, ή Ραχήλ Πήρσονς είχε όλα τά προσόντα για να βρη τόν καλύτερο σύζυγο μέσα σ' όλη τήν Μεγάλη Βρετανία και να δημιουργήση μια εύτυχισμένη οικογένεια. "Αλλά ο άνυπέδωτος «στριμμένος» χαρακτήρας της τήν έκανε να κρίνη ως άσημαντους και άποκροστικούς όλους τούς νεαρούς που τήν πολιορκούσαν, με άποτέλεσμα να μείνη ως τό πραγικό της τέλος, που τήν βρήκε σε ηλικία 62 ετών, γεροντοκόρη.

Τά πρώτα χρόνια, μόλις άπέκτησε τήν κυριότητα της τεράστιας περιουσίας, που κληρονόμησε από τόν πατέρα της, ή φιλαργυρία και ή μισανθρωπία δέν είχαν ακόμη παρουσιασθ'ί ως συμπληρώματα της έμφυτης κακίας της. "Αντίθετα, έδινε συχνά δειξίσεις, που έμεναν ιστορικές για τόν πλούτο της.

Εαφνικά, εδώ και είκοσιπέντε χρόνια, ή Ραχήλ Πήρσονς έγκατέλειψε τήν κοσμική

ζωή, πούλησε τό λαμπρό μέγαρό της, κι' έγκαταστάθηκε στην Νιουμάρκετ, τήν «Μέκκα τών "Αγγλων φιλήπτων», όπου άκούσας έναν πύργο 68 δωματίων. Τήν είχε καταλάβει ένα πάθος, που δέ θα τήν έγκατέλειπε ποτέ από τότε σ' όλη της τήν ζωή: Τό πάθος για τά καθαρόαιμα άλογα της κόυρας.

Τά 59 άλογά της, καθώς, επίσης, οι 22 γάτες της και ο μοναδικός σκύλος της ήσαν τά μόνο όντα στον κόσμο, που δέν έγνωρίσαν τις συνέπειες της τσιγκουνιάς της.

"Αλλά τά άλογα, για να διαπρέψουν στις κόυρες, χρειάζονται, όχι μόνο καλή και άβθονη τροφή, αλλά και καλόν προπονητή. "Η βαθύπλουτη γεροντοκόρη, όμως, ήταν τόσο τσιγκούνα στους προπονητές της, όσο γενναιοδωρή στα τετράποδά της. Στόν πρώτο προπονητή, που προσέλαβε, έφτασε να τού καθυστερή έξη μισθούς! "Όπου έ-κείνος εξαφανίστηκε ένα ώρασι πρωτ', παίρνοντας μαζί του και τήν «Ρόλλις - Ρούζ» της μίς Πήρσονς, άφού τήν είδοποίησε μ' ένα σημείωμα πως θα τήν κρατούσε, ώσπου να τόν εξοδηλήσι! "Εκείνη άναγκάστηκε να συμβιβασθ'ί...

"Από τότε, άλλαξε έντεκα άκόμη προπονητές, χωρίς να μωρόσει με κανέναν να τά πάη καλά. Στό τέλος, πριν από τέσσερα χρόνια, αποφάσισε να άναλάβη ή ίδια τήν προπόνησι τών καθαροαίμων της. Με άποτέλεσμα, όπως ήταν έπόμενο, να μιν σημειώσι ο σταύλος της ούτε μια νίκη στο έξης!

Όσο γερούσε ή μίς Πήρσονς, τόσο ή τσιγκουνιά της έφτανε σε πίο φανταστικές, σε πίο άπίθανες διαστάσεις.

Στόν "Ιππόδρομο, όταν όλοι οι άλλοι κατέβδιαν στο ρεστωράν και στο μπάρ για να φάνε, εκείνη τήν έβλεπαν να άνοίγει μια κουσέρβα με σαρδέλλες, να βγάξη από τήν τσάντα της ένα κουτάλι και να γευματίζη, άπαθεστατή κάτω από τά περιέργα βλέμματα και τά ειρωνικά χαμόγελα τού πλήθους.

"Η έμφανισ'ί της ήταν κάτι τό άπερίγραπτο. Στραβοπατημένα παπούτσια, που είχαν μεταβληθ'ί σε βάρκες, ένα τριμμένο φουστάνι, που τό σκέπαζε μια μαδημένη γούνα, και, ως, έπιστέγασμα όλων αυτών, ένα πελώριο καπέλλο, φορτωμένο με ψεύτικα κεράσια, σταφύλια και τριαντάφυλλα, άποτελούσαν τήν μοναδική της άμφιεσι.

"Από τά εξηλεκτικά δωμάτια τού πύργου της, δέν χρησιμοποίησε παρά μονάχα τό ένα. "Ενα κρεβάτι, μια ντουλάπα κι' ένα κομμωτήριο, άθλιας ποιότητας, ήταν όλη ή επίπλωσι τού. Στην μαρμάρινη σκάλα και τό έπιδητικό χώλι, ήταν σωριασμένα τσουβάλια με κριθάρι και άχυρο για τ' άλογα.

Στά γκαράζ, τό όκτώ αυτόκίνητά της έμεναν σκονισμένα κι' άχρησιμοποίητα. Για να μετακινήθ'ί, ή μίς Πήρσονς κατέφευγε να μετακινήθ'ί στον ποδορόδρομο!

Με τόν μπακάλη και τόν ψωιά της γειτονιάς βρισκόταν συνεχώς στα μαγαζιά και δέν ήταν λίγες οι φορές, που άποπειράθηκε να τούς φη τ'ά βερσέδια.

Πριν από δυό χρόνια, άπέλυσε και τόν τελευταίο ύπηρέτη από τούς δεκατέσσερις, που είχε άλλοτε. Και μαγειρεύε από τότε τώ είχε άλλοτε. Και μαγειρεύε από τότε τώ είχε άλλοτε. Και μαγειρεύε από τότε τώ είχε άλλοτε.

Λίγο πριν ο σταυλίτης της Ντένις Πράτ τής δώση άγνωστο άκρίβεια πεισματιγό, γιατί ο δολοφόνος αρνείται πεισματικά να άπαντήσει στις έρωτήσεις τών άναδελφών τής — τό μοιραίο χτύπημα με τόν σιδερένιο λουστό στο κεφάλι, που τήν άφηνε στον τόπο, ή μίς Πήρσονς είχε προλάβει να προσφέρει άκόμη μια άπόδειξι της μισανθρωπίας της.

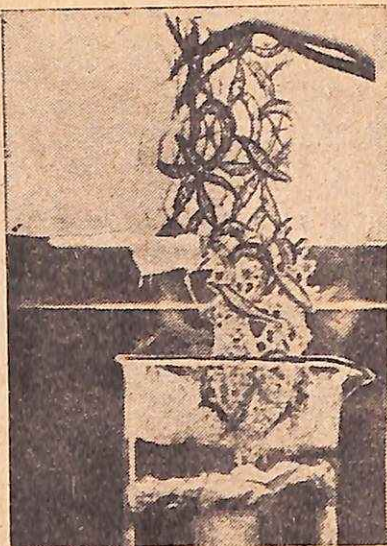
"Αφ'ος τόν λογαριασμό τού ηλεκτρικού άπλήρωτο και ή εταιρεία της έκοψε τό φάσι!

«Φαίνεται, — έγραψε τότε με σκληρό χιούμορ μια άγγλική εφημερίδα — πώς ή Ραχήλ Πήρσονς είχε προαίσθησ'ί τό τέλος της και φρόντισε να κάνει μια χρήσιμη οικονομία!»

ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

"Εναντι ελαχίστης άμοιβής μπορούσε κανείς από ένα μικρό ύψωμα να άπολαύσει με τηλεσκόπια μια πανοραμική άποψι της ώραιας Φλωρεντίας. "Ο "Ιταλός που είχε τήν ιδέα να έγκαταστήσει εκεί τά τηλεσκόπια έκανε χρυσές δουλειές, ή άστυνομία τής πόλεως όμως πρόσεξε πως οι περισσότεροι από τούς πελάτες του ήσαν νεαροί φοιτητές της Φλωρεντίας, οι όποιοι άνέβαιναν συχνά στο ύψωμα για να άπολαύσουν τήν μαγευτική... θέα. Τό γεγονός εξένισε ιδιαίτερας έναν άνώτερο άστυνομικό, ο όποιος ύστερα από μια έρευνα άνακάλυψε πως τά τηλεσκόπια έβλεπαν στα παράθυρα γειτονικών ξενοδοχείων, όπου συχνάταν περιηγητές και όπου οι έζνες γδύνονταν και ντύνονταν με άνοητά παράθυρα, χωρίς καμιά προφύλαξι. Φυσικά τά τηλεσκόπια κατασχέθηκαν και οι φοιτητά τής Φλωρεντίας έχασαν τό ενδιαφέρον θέαμα.

Αφού κεντρίσουν το σχέδιο της νταντέλας πάνω στο διαλυτό βαμπακερό ύφασμα, το βουτάνε στο νερό. Το ύφασμα διαλύεται τότε κι' απομένει μόνον η νταντέλα.

ΤΟ ΒΑΜΠΑΚΙ μεταμορφώνεται

Υφάσματα που κάνουν θαύματα

Η αρχαιότερη υφαντική ύλη που μεταχειρίστηκε ο άνθρωπος, ήταν το βαμπακί. Τώρα λοιπόν, για ν' αντιμετωπίσουν τον ανταγωνισμό και να αυξήσουν την κατανάλωσι του προϊόντος τους, οι βαμπακοπαράγωγοι της Λουϊζιάνας έχουν αναθέσει σε ειδικά επιστημονικά εργαστήρια το έργο της παραγωγής καινούργιων υφασμάτων με θαυμαστές ιδιότητες.

Η έντυπωσιακότερη επιτυχία αυτών των εργαστηρίων είναι το άκαυστο βαμπακί. Αν πλησιάσει κανείς σ' αυτό ένα σπέρτο, μαυρίζει λίγο, αλλά δεν παίρνει φωτιά.

Στά σχετικά πειράματα, ένας στρατιώτης έμεινε κάτω από μία τέντα, φτιαγμένη από τέτοιο ύφασμα, ενώ έπεφταν σαν βροχή πάνω του μικρές εμπρηστικές βόμβες «ναπάλμ». Το εύφλεκτο υλικό καίγότανε πάνω στην τέντα επί 12 δευτερόλεπτα κι' ύστερα έσβυνε, χωρίς να πάθι τίποτε το ύφασμα, ούτε και ο στρατιώτης.

Θα βρή λοιπόν σπουδαίες εφευρέσεις το άκαυστο βαμπακί στις έντονες δυνάμεις, για στολές, σκηνές, καλύμματα οπλων, κλπ. Αλλά και οι πολίτες θα το μεταχειρισθούν πολύ για διάφορα είδη ρουχισμού, π.χ. ποδιές της κουζίνας που δε θα κινδυνεύουν να πάρουν φωτιά κλπ.

Η κατεργασία αυτή του βαμπακιού γίνεται με διαδοχικό βούτηγμα του σε δυο χημικές ουσίες, που έχουν τις εξής πολύπλοκες ονομασίες: «τετρακίς υδροξυμεθυλ - φωσφόριον χλωρίδιον» και «φωσφορικόν βρωμοφορμαλλόν». Καθemia από τις ουσίες αυτές κάνει άκαυστο το βαμπακί, κι' οι δυο μαζί έχουν μεγαλύτερη ενέργεια. Ένα τέτοιο ύφασμα, εξακολουθεί να μένει άκαυστο και αν ακόμη πληυθί ή πάη στο καθαριστήριο 15 φορές.

Λιγότερο πρακτικό, αλλά πιο περιέργο ίσως, είναι το βαμπακί που διαλύεται στο νερό. Μ' αυτό γίνονται διάφορα άστεια «τρίκ». Προσφέρετε π.χ. ένα τέτοιο μαντηλάκι στη γυναίκα σας, κι' όταν πάη να το πλύνει το βλέπει με κατάπληξι να εξαφανίζεται μέσα στο νερό! Φαν-

τασθήτε τώρα τί θα γίνει, αν φτιάξουν... γυναίκα μαγιώ από τέτοιο ύφασμα!

Το διαλυτό αυτό βαμπακί χρησιμοποιείται ήδη πολύ από κείνους που φτιάχνουν βαμπακερές νταντέλες. Κεντάνε το σχέδιο της νταντέλας πάνω στο διαλυτό ύφασμα και το βουτάνε στο νερό. Το ύφασμα διαλύεται τότε κι' απομένει η νταντέλα.

Επίσης, το βαμπακί αυτό μπορεί να χρησιμοποιηθεί στην καλλοδομική μηχανία. Οι μηχανές πλέκουν κανονικά σειρές από κάλτσες ενώ μενές μεταξύ τους, που πρέπει ύστερα να χωριστούν ή μία από την άλλη. Αν λοιπόν το ενώμα τους γίνει με διαλυτή κλωστή, χωρίζονται ευκολώτατα μόλις τρέξει λίγο νερό πάνω τους.

Να τώρα μερικοί άλλοι τύποι βαμπακιού, που θα προσφερθούν γρήγορα στην κατανάλωσι:

Ένα ύφασμα βαμπακερό, ελαφρότατο, αλλ' ανθεκτικό στον άνεμο και στο νερό. Οι εργασίες προς την κατεύθυνσι αυτή άρχισαν στο διάστημα του τελευταίου πολέμου, όταν ανακαλύφθηκε ότι οι γερμανικές ένοπλες δυνάμεις χρησιμοποιούσαν ένα αδιάβροχο βαμπακερό ύφασμα. Οι Αμερικανοί έφασαν και έτέτευχαν, τροποποιώντας την ύφανσι, να φτιάσουν ένα ύφασμα πυκνότατο, που δεν αφήνει να περάση καθόλου ο άνεμος ή το νερό. Το ύφασμα αυτό αντέχει στην πίεσι μιάς στήλης νερού ύψους 1,20 μέτρου, χωρίς ν' αφήσι να περάση ούτε σταγόνα.

Ένα άλλο βαμπακερό ύφασμα για τσουβάλια έμεινε θαμμένο επί 2 χρόνια σ' ένα βαλτώδες έδαφος της Νέας Ορλεάνης, και δεν έπαθε τίποτε, ενώ ένα κοινό τσουβάλι, θαμμένο στο ίδιο μέρος, είχε σαπίσει μετά 6 μήνες. Απ' το ίδιο υλικό κατασκευάζονται ψαράδικα δίχτυα, κλπ.

Ένα άλλο βαμπακί αντέχει στις υψηλές θερμοκρασίες. Στα μεγάλα πλυντήρια και σιδηροαττήρια, οι πρέσες του σιδερώματος καλύπτονται με πανιά, που απανθρακώνονται σιγά-σιγά και τρίβουν έπειτα από μια βδομάδα. Το νέο ύφασμα παρουσιάζει αντοχή 6 βδομάδων, υπό τις ίδιες συνθήκες. Αυτό ενδιαφέρει ιδιαίτερας τις νοικοκυρές, που ξεχνάνε συχνά το σίδερο του σιδερώματος αναμμένο πάνω στο τραπέζι.

Υπάρχει ένα βαμπακερό ύφασμα που μοιάζει έντελως στην ύφι με το λινό, κοστίζει δε μόνο το ένα τέταρτο απ' αυτό.

Οι ειδικοί μελετούν τη σύστασι του κειτάρου του βαμπακιού, με την έλπιδα να βρουν τρόπους ώστε να κάνουν να παράγονται απ' ευθείας από το φυτό διάφορα είδη βαμπακιού.

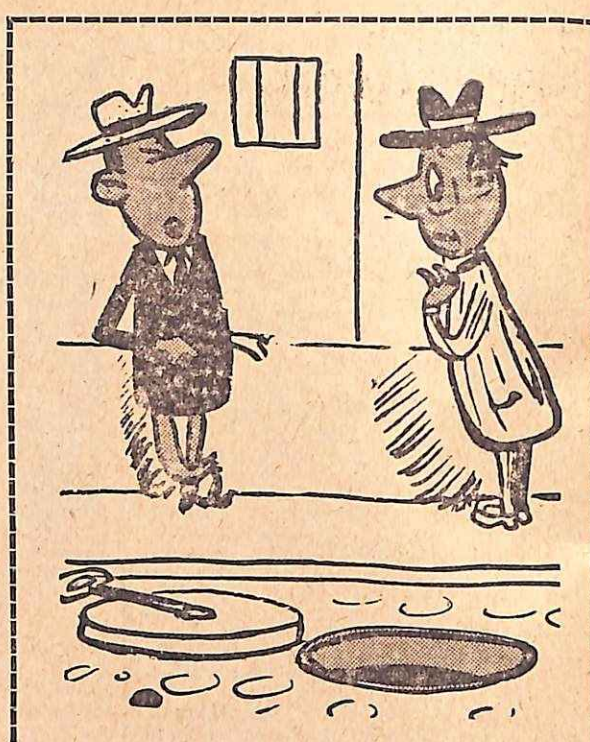
Η πιο ενδιαφέρουσα όμως είδησι για τις νοικοκυρές είναι η εξής: Αφού μελέτησε τις ίνες του βαμπακιού στο ηλεκτρονικό μικροσκόπιο, ένας χημικός ανακάλυψε για ποιά λόγο λερώνονται τόσο γρήγορα τα βαμπακερά ύφασματα. Αυτό οφείλεται στις ανωμαλίες της επιφανείας των ινών του βαμπακιού, που συγκρατούν σκόνης και ακαθαρσίες.

Με την προσθήκη όμως στο νερό του ξεπλύματος μικρής ποσότητας μιάς ουσίας που λέγεται «CMC» ή «καρβοξυμεθυλοκυτταρίνη», τα βαμπακερά ρούχα γίνονται άμέσως ολόκαθα.

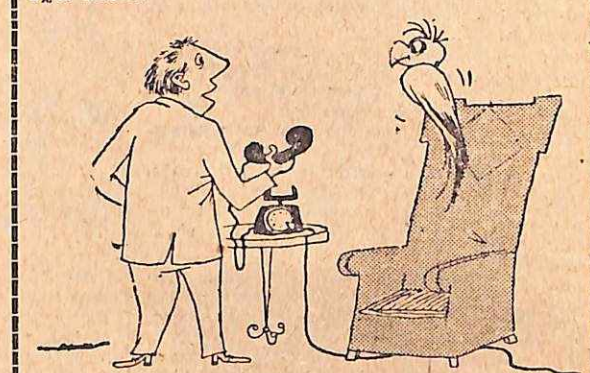
□ □

Κουράγιο μιά φορά!

Στο Νητρώτι έγιναν τελευταία οι γαμίτσι του Τζαίμς Τζόν, ηλικίας 101 χρόνων, με την Μάρθα Μπλάνσιγκαν, ηλικίας 55 χρόνων.

— Τι περιμένεις εδώ;
— Να βγί η γυναίκα μου. Είναι δυο ώρες που έχει πέσει.

— Εγώ θα πάρω τον κτηνίατρο στο τηλέφωνο και πές του εσύ μόνος σου τι έχεις!

Θεωρία και πράξις

Η «Ίντερπόλ» ΚΥΝΗΓΑΙ ΤΑ ΝΕΑ ΝΑΡΚΟΤΙΚΑ

Το «ποτό της μνήμης» και το «φάρμακο της λήθης»

Οι υπηρεσίες διώξεως ναρκωτικών στις διάφορες χώρες του κόσμου δεν θα μπορούσαν να ήσυχάσουν ποτέ απ' τις φροντίδες τους! Η μεταπολεμική περίοδος έδωσε τέτοια εξέλιξι στο λαθρεμπόριο του οποίου, της κοκαίνης και του χασις, ώστε οι πράκτορες της «Ίντερπόλ» της Διεθνούς δηλαδή «Αστυνομίας», να μην έπαρκουν πιά για την παρακολούθησι και τον έλεγχο όλων των περιπτώσεων.

Παρακολουθώντας κανείς επίμονα και επί μήνες τα ίχνη μιάς σπείρας λαθρεμπόρων ναρκωτικών, τα χάνει τελικά μέσα στην άμμο της ερήμου της Συρίας ή της Ιορδανίας ή καταλήγει στα ίχνη μιάς άλλης άγνωστης σπείρας... Τα ίχνη, με την παρακολούθησι, μπερδεύονται κατά τέτοιο τρόπο, ώστε μόνον αστυνομικοί μεγάλης πείρας και ειδικότητας μπορούν πιά να βρουν κάποια διέξοδο μ' απ' αυτό το λαβύρινθο.

Εκτός όμως από τις δυσχέρειες αυτές, καθημερινώς εμφανίζονται και καινούργιες, απρόσδοκτες. Καθημερινά παρουσιάζονται στη διεθνή αγορά νέα ναρκωτικά, που δεν είχε ξανακούσει ποτέ τα ονόματά τους ή «Αστυνομία». Οι διεθνείς σπείρες ναρκωτικών έχουν μισθώσει επιστήμονες, που ή δουλειά τους είναι να βρίσκουν κάθε τόσο και νέα ναρκωτικά, άγνωστα ως τότε στην «Αστυνομία».

Έτσι, στο Μεξικό έκαμε, προ μνηών την εμφάνισι του ένα νέο δηλητήριο, για το οποίο ήταν γνωστό μονάχα ότι εχρησιμοποιείτο από τους Αζτέκους και τους Ινκας. Μόνο μερικές επιστημονικές πραγματείες για τον πολιτισμό των Ινκας και των Αζτέκων περιείχαν κάποιες υποδείξεις για το νέο αυτό ναρκωτικό, που την εποχή εκείνη ήταν γνωστό ως «ποτό της μνήμης».

Η «Ίντερπόλ» έστειλε δείγματα του ναρκωτικού αυτού σε πολλά μεγάλα χημικά εργαστήρια, κανένα όμως δεν κατάφερε ακόμη να προσδιορίση την ακριβή του σύνθεσι.

Με μιά μικρή ποσότητα του ναρκωτικού αυτού, η αστυνομία πειραματίστηκε πάνω σε μιά νεαρή και αγράμματη Ίνδη από τα βουνά του εσωτερικού του Μεξικού, με αποτέλεσμα να κορισάκι αυτό να κινή μερικές ζωτανές περιγραφές από τη ζωή της εποχής των «Κονκουϊστατόρες» των Ισπανών δηλαδή κατακτητών.

Με τη χημική δηλαδή του νέου ναρκωτικού, το κορισάκι κατάφερε να «ζήσει», σαν σε όνειρο, πράγματα που είχαν συμβεί αληθινά προ 400 χρόνων.

Έπειτα από την αποκάλυψι αυτή της Διεθνούς Αστυνομίας, η προσοχή του διεθνούς επιστημονικού κόσμου που συνεργάζεται μαζί της για την καταπολέμησι του διεθνούς λαθρεμπορίου ναρκωτικών, κατευλήθηκε προς την έρευνα των δηλητηρίων και ναρκωτικών, τα οποία χρησιμοποιούνται σήμερα από τους Ιθαγενείς, που κατοικούν στις ζούγκλες της Κεν-

τρικής και της Νοτίου Αμερικής.

Έτσι διαπιστώθηκε πως οι Ίνδοι Ιθαγενείς του Αμαζονίου χρησιμοποιούν κι' αυτοί ένα είδος «ποτού της μνήμης». Το ποτό αυτό, που εξάγεται από τα φύλλα ενός είδους άγριας πατάτας, μεταβάλλει τη ζωή εκείνου, που θα το πίνι, σ' ένα βαρυσανιστικό όραμα, που — ανάλογα με τη δόσι — μπορεί να διαρκέση επί μήνες ή και επί χρόνια ολόκληρα.

Τρομερότερο όμως ακόμη είναι το ναρκωτικό που οι Ιθαγενείς αυτοί ονομάζουν «Ξένιο-Ξιχουίτε». Το ναρκωτικό αυτό, που είναι ένα ελαϊώδες υγρό, προκαλεί στον άνθρωπο ένα «φαινομενικό ύπνο», κατά τη διάρκεια του οποίου, ενώ διατηρεί τις στοιχειώδεις οργανικές λειτουργίες του, παρουσιάζει ωστόσο, όλα τα εξωτερικά συμπτώματα του νεκρού. Οι Ιθαγενείς που χρησιμοποιούν το ναρκωτικό αυτό θάβονται ζωντανοί!

Επίσης εμφανίστηκε τελευταίως και ένα νέο ναρκωτικό, γνωστό με τ' όνομα «Το φάρμακο της λήθης». Το ναρκωτικό αυτό, που διαδόθηκε σ' όλο τον κόσμο, από τη Ζαϊκά, έχει κι' αυτό την προέλευσί του από τους Ιθαγενείς της Κεντρικής Αμερικής. Χρησιμοποιείται όπως και το γνωστό τουρκικό ναρκωτικό «Τσαντού», δεν κυκλοφορεί δε παρό μόνον σε πολύ στενό και μυστικό κύκλο λαθρεμπόρων.

Η αστυνομία των Παρισίων κυνηγώντας, προ ημερών, τα ίχνη μιάς σπείρας λαθρεμπόρων όπλων, έπεσε τυχαία έπάνω σε μιά «λέσχη» — σ' έναν «τεκέ» δηλαδή — της οποίας τα εύπολα μέλη χρησιμοποιούσαν το έν λόγω ναρκωτικό.

Μ' αυτές λοιπόν τις συνθήκες, ο υπεράνθρωπος αγώνας, που διεξάγει η Διεθνής Αστυνομία για την καταπολέμησι του λαθρεμπορίου των ναρκωτικών, μπορεί να χαρακτηριστεί δικαιολογημένα σαν αγώνας εναντίον μιάς Λερναίας Ύδρας με άμετρητα κεφάλια. Εκεί που της κόβουν το ένα, φυτρώνουν στη θέση του άλλα δυο...

□ □

Σαπουνόφουσες κατά της πυρκαγιάς

Η πρόσφατη πυρκαγιά των Βελγικών ανθρακωρυχείων του Μασσενέλ, όπου βρήκαν τραγικό θάνατο περί τα 270 άτομα, έστρεψε και πάλι την προσοχή των τεχνικών στα αποτελεσματικότερα μέσα για την καταπολέμησι της φωτιάς. Μιά μέθοδος που προβλέπεται γι' αυτό, είναι η εξής: Θα φράζεται μ' ένα μεταλλικό δικτυωτό ή στοά που οδηγεί προς την εστία της πυρκαγιάς, και το διάφραγμα αυτό θα καταβρέχεται με μιά διάλυσι απορροπantinική. Τα εκατομμύρια σαπουνόφουσες που θα σχηματίζονται έτσι, θα γεμίζουν σιγά-σιγά με αέρο τη στοά, κι' η φωτιά θα σβύνει από έλλειψι άρκετου αέρος. Στο μεταξύ, οι αποκλεισμένοι ανθρακωρύχοι, βουτηγμένοι μέσα στον αέρο, θα μπορούν ν' αναπνεύουν μέσα από ένα στοιχειώδες φίλτρο και θα προστατεύουν τα μάτια τους με γυαλιά σαν τα χρησιμοποιούμενα στο υποβρύχιο ψάρεμα. Το σύστημα αυτό δοκιμάστηκε ήδη μ' επιτυχία στην Αγγλία.

ΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

Ο Τζιλμπερτ Τσάιλαντ κατάλαβε κατά τις τέσσερις πώς δεν θα μπορούσε να πάη στο ραντεβού που είχε με τη Λίλυ στη γωνία της 27ης και της 52ας οδού. Θα τον κρατούσε ακόμα στο γραφείο πολλή δουλειά. Τηλεφώνησε λοιπόν στο σπίτι της, αλλά η Λίλυ είχε βγί έξω.

Ο Τζιλμπερτ σταμάτησε τον συναδέλφο του Ντάν, καθώς έβγαίνει.

— Άκου, Ντάν, του είπε με φωνή ικετευτική. Έχω ένα ραντεβού με κάποια, που με περιμένει στη γωνία της 27ης και της 52ας οδού. Κάνε μου τη χάρη, πέρασε από κεί μιά στιγμή και πές της πως είμαι αναγκασμένος να αναβάλω τη συναντήσι μας για τις επτά.

Ο Ντάν ήταν πολύ καλό παιδί και δεν έλεγε ποτέ όχι στον Τζιλμπερτ.

— Και πως θα την αναγγωρίσω; ρώτησε.

— Έχει μάλιστα πλατινέ, είχε κοντούλα και λεπτοκαμωμένη. Τ' όνομά της είναι Λίλυ.

Ο Ντάν τράβηξε για την πόρτα.

— Στάσου μιά στιγμή, του φώναξε ο Τζιλμπερτ. Έχε υπ' όψιν σου, πως γι' αυτή με λένε Τόμ κι' είμαι... ανύπαντρος!

— Χαίρω πολύ! είπε γελώντας ο Ντάν, και βγίκε.

Ο Τζιλμπερτ ήταν παντρεμένος κι' είχε και δυο παιδιά. Αναγνώρισε πολύ τη γυναίκα του, αλλά τότε φτιάξει και με τη Λίλυ, που την εύρισκε ερωτικά νόστιμη και χαριτωμένη.

Στην καθυστερημένη γωνία, ο Ντάν είδε να πηγαινοέρχεται με νευρικό βήμα μιά ξανθούλα, που δεν ήταν όμως και τόσο κοντή όσο περιέμενε.

— Με συγχωρείτε, είστε η Λίλυ; τη ρώτησε, όταν βρέθηκε μπροστά της.

— Όχι, είμαι μιά φίλη της.

Σείς είστε ο Τόμ;

— Όχι, είμαι ένας φίλος του.

Το ραντεβού αναβάλλεται για τις επτά, γιατί ο Τόμ έχει δουλειά στο γραφείο.

— Μα κι' η Λίλυ δεν μπορούσε να έρθει και μου ανέθεσε να τον ειδοποιήσω πως δεν θα μπορούσε να τον δει απόψε.

Ο Ντάν σκέφτηκε λιγάκι κι' ύστερα είπε:

— Τότε, πρέπει να τηλεφωνήσω στον Τζιλμπερτ... με συγχωρείτε, στον Τόμ, να μην έρθει στις επτά.

Πήγαν μαζί σ' ένα κατάστημα για το τηλεφώνημα. Μα ο Τζιλμπερτ δεν ήταν πιά στο γραφείο. Είχε βγί για κάποια δουλειά και δεν θα γύριζε παρά την άλλη μέρα.

— Τότε, πρέπει να ξεναπεράσω από δω στις επτά, είπε ο Ντάν, για να τον ειδοποιήσω.

Στο μεταξύ, κτύπησε πιά καλή την κοπέλα. Ήταν πολύ χαριτωμένη κι' ο Ντάν ριφκινδύνεψε μιά πρότασι:

— Τι θα λέγατε αν πηγαίναμε κάπου να σας προσφέρω κάτι; Έκείνη δέχτηκε σκεδόν μ' ένθουσιασμό. Ο Ντάν της άρεσε πολύ κι' εύρισκε ευχάριστη τη συντροφιά του. Μπήκαν στο αυτοκίνητό του και τράβηξαν για το Μανχάταν.

Κάθισαν σ' ένα μπάρ, κοντά στη θάλασσα, και πέρασε αρκετή ώρα χωρίς να το καταλάβουν.

Η ώρα ήταν επτά παρά τέταρτο, όταν ο Ντάν τράβηξε σε μιά στιγμή το μπράτσο του από τον λαιμό του κοριτσιού και κτύπησε το ρολόι του χειριού του:

— Πανάθεμα! φώναξε. Πρέπει να πάω να ειδοποιήσω τον Τόμ.

Ήταν όμως άργα πιά. Θα περνούσε πάνω από μισή ώρα, ώπου να φτάση στον τόπο του ραντεβού.

Έκείνη τότε είχε μιά ιδέα. Κοντά στη γωνία του ραντεβού κατοικούσε μιά φίλη της. Θα την έπειρνε στο τηλέφωνο και θα την παρακαλούσε να πεταχτεί ως τη γωνία και να ειδοποιήσιν κάποιο κύριο Τόμ, που θα περίμενε εκεί, πως η Λίλυ δεν 'θ' άρχονταν.

Το τηλεφώνημα έγινε άμέσως.

— Ευχαρίστωσθ θα σουκανα αυτή τη χάρη, απάντησε στο κο-

— Πέντε δι... μπακαλιάρη, πέντε!... (Του Β. Χριστοδούλου)